

รองศาสตราจารย์ ดร.สุขุม เฉลยทรัพย์

ปกเกล้า ประเทศไทย

วิเคราะห์การเมือง
เศรษฐกิจ และสังคม
บนฐานข้อมูล "สวन्दูสิตไฟล์"

ปกเปลือก "ประเทศไทย"
ผ่าน...บทความ ที่เข้มข้น
บนฐานข้อมูล
"สวนดุสิตโพล"

SUAN DUSIT POLL

**ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330**

สาขา ศาลาพระเกี้ยว
โทร. 0-2218-7000-3 โทรสาร 0-2255-4441
สยามสแควร์
โทร. 0-2218-9881 โทรสาร 0-2254-9495
ม.นเรศวร จ.พิษณุโลก
โทร. 0-5526-0262-4 โทรสาร 0-5526-0165
ม.เทคโนโลยีสุรนารี จ.นครราชสีมา
โทร. 0-4421-6131-4 โทรสาร 0-4421-6135
ม.บูรพา จ.ชลบุรี
โทร. 0-3839-4855-9 โทรสาร 0-3839-3239
โรงเรียนนายร้อย จปร. จ.นครนายก
โทร. 0-3739-3023 โทรสาร 0-3739-3023

จัดรัสจามจรี
(CHAMCHURI SQUARE) ชั้น 4
โทร. 0-2160-5300-1 โทรสาร 0-2160-5304
CALL CENTER โทร. 0-2255-4433
<http://www.chulabook.com>

เครือข่าย
ศูนย์หนังสือทะเลแก้ว ม.ราชภัฏพิบูลสงคราม จ.พิษณุโลก
โทร. 0-5526-7010 โทรสาร 0-5521-6388
ศูนย์หนังสือ ม.วลัยลักษณ์ จ.นครศรีธรรมราช
โทร. 0-7567-3648-51 โทรสาร 0-7567-3652
ศูนย์หนังสือบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) รามคำแหง 43/1
โทร. 0-2538-2573 โทรสาร 0-2539-7091

ร้านค้าติดต่อ
แผนกขายส่ง สยามสแควร์ ชั้น 14
โทร. 0-2218-9889-90 โทรสาร 0-2254-9495

“ปกอกกล้วยเข้าปาก”...นั่นแสนง่าย... แต่ “ปกอกเปลือกประเทศไทย” ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด...!!

การวิเคราะห์ความเป็นไปของบ้านเมืองว่ามีสภาพเป็นอย่างไร? นอกจากจะพิจารณาผ่านข่าวสารต่าง ๆ ที่นำเสนอผ่านสื่อมวลชน “ข่าวพาดหัว” (Headline) ของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ หรือแม้แต่บทสัมภาษณ์ของ “กลุ่มผู้นำความคิด” ทางสังคม (Opinion Leader) ที่นำเสนอผ่านสื่อต่าง ๆ แล้ว “บทความ” ยังเป็น “ตัวชี้วัด” ที่ดีเยี่ยมที่สามารถสะท้อนสถานการณ์ของบ้านเมืองได้เป็นอย่างดี...

เนื่องจาก “บทความ” เป็นข้อเขียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์เหตุการณ์และแนวโน้มในอนาคต ซึ่งมีการนำเสนอทั้งในรูปแบบของการนำเสนอข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น ตั้งข้อสังเกต แสดงความรู้ หรือวิเคราะห์วิจารณ์ โดยวิธีการเขียนที่มีหลักฐาน เหตุผล น่าเชื่อถือ และเป็นไปในทางสร้างสรรค์ ดังนั้นบทความจึงมีการนำเสนอที่เป็นไปตามเนื้อหา ทำถูกที่ตรง...ทำผิดก็เพื่อก่อ โดยผู้เขียนมิได้มีจุดประสงค์ที่ต้องการชี้ให้เห็นความคิดว่าสิ่งใดผิด...สิ่งใดถูก แต่เป็นการปลุกกระแสให้ผู้อ่านหรือผู้ศึกษาเกิดการคิดตาม คิดต่าง หรือวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น อันเป็นการสร้างให้เกิดกระบวนการคิด เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ร่วมกันตามแนวทางของโลกยุคการจัดการความรู้ (Knowledge Management)

แม้จะไม่ใช่การบันทึกประวัติศาสตร์ที่เป็นข้อเท็จจริง แต่การรวบรวม “บทความ” ตลอดปี 2551 ที่ผ่านมา จากหนังสือพิมพ์มติชนจำนวน 24 เรื่อง และสยามรัฐจำนวน 55 เรื่อง รวมทั้งสิ้น 79 เรื่องนั้น ก็เปรียบเสมือนเป็นการบันทึก “ประวัติศาสตร์ในเชิงวิพากษ์” ซึ่งสกัดออกมาจากความรู้ที่เด่นชัด (Explicit Knowledge) จากแหล่งความรู้ที่เป็นฐานข้อมูล (Database) หล่อหลอมกับความรู้ซ่อนเร้น (Tacit Knowledge) ทั้งความคิด ความเชื่อ และทัศนคติที่อยู่ในตัวผู้เขียน ที่มีเป้าประสงค์ เพื่อ “ปกอกเปลือกประเทศไทย” ในรอบหนึ่งปีที่ผ่านมา

บทความ 79 เรื่อง 79 รส คือ อดีตที่ผ่านมาของปี 2551...แต่ปีหน้า “สภาพบ้านเมืองจะเป็นอย่างไร?” จะดีขึ้น แย่ลง หรือจะทรงหงทงทรุดทรุด ก็ต้องมารอลุ้นจาก “บทความ” ในรอบปี 2552 ต่อไป

แล้วปีหน้าก็จะได้ “ปกอกเปลือกประเทศไทย” ที่เป็นรูปธรรมอีกครั้งในต้นปี 2553..!!

การปกอกเปลือกให้ถึง “แกน” ของประเทศที่แท้จริง จะบรรลุผลหรือไม่?? คงต้องอาศัยการมีส่วนร่วมจาก “ผู้อ่าน” ที่จะร่วมกันคิด วิพากษ์วิจารณ์ ในลักษณะการเรียนรู้ร่วมกัน (Cooperative Learning) จึงจะเป็น “ความสำเร็จ” ของหนังสือเล่มนี้อย่างแท้จริง...

“ร้อย (เรียง) เรื่อง” ...เมืองไทย (ที่ผ่านมา)

มกราคม 51

- มกราคม 2551 ช่วงเวลาที่ “คนไทย” ตกอยู่ในห้วงแห่งความโศกเศร้า ...อาลัยรักในการสิ้นพระชนม์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ภาพสะท้อน “การไว้ทุกข์” ทั้งประเทศเด่นชัดที่สุด

- วันเด็กปีนี้ จะเห็นรอยยิ้มแก้มปริของเด็กไทย เมื่อรัฐบาลผลักดัน “5 ยุทธศาสตร์วาระเพื่อเด็ก” เป็นของขวัญชิ้นใหญ่ แต่บรรยากาศ “วันครู” แทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ซ้ำร้ายห้วงครุกับทุกข์ ระทมหนัก เพราะพิษการเมือง สังคม เศรษฐกิจ รุมเร้า จนแทบไม่เป็นอันกินอันนอน

- การเมืองไทยเริ่มกลับมาคึกคัก (อีกครั้ง) เมื่อมีการเปิดประชุมสภา ครั้งแรกในต้นปี 2551 เพื่อเลือกประธาน และรองประธานสภาผู้แทนราษฎร แดงท้ายด้วยการเลือกนายกฯ จนทำให้ได้ “นายกฯ สมัคร์ เป็นนายกฯ คนที่ 25” แต่ดูภาพรวมแล้ว ประชาชนอาจยังจะต้องผิดหวังถ้าได้คณะรัฐมนตรี แล้วตามด้วย “เสียงยี่” (ต้องติดตามเดือนต่อไป)

กุมภาพันธ์ 51

- การเมืองไทยเดือนกุมภาพันธ์ สุดดูเดือด เมื่อมีทั้งกรณี การวิพากษ์วิจารณ์ “นายกฯ สมัคร์” ถึงความเป็น “นายกฯ นอมินี”...“ประชาชน” เรียกร้องรัฐบาล กอบกู้ความสมานฉันท์ แต่ที่ร้อนแรงที่สุด คงหนีไม่พ้น “การอภิปรายหลงเวที” กรณี 6 ตุลาฯ ของฝ่ายค้าน และการกลับมาตุภูมิของ “อดีตนายกฯ ทักษิณ”

- สังคมไทยต้อง “มิดหวังซ้ำซาก” เมื่อพบ “วันวาเลนไทน์” ยังคงเป็น “วันเสียสาว” ซ้ำร้ายยังผูกกรณี “เด็กแว่น...สก็อย” สะท้อนพฤติกรรมตกต่ำ วัยรุ่น...การปล้นจีลักษ์โมยรายวัน และการออกอาละวาดของแก๊งลอกทองพระ ซึ่งล้วนทำให้เหมือนว่า “มาฆบูชา” และคำสั่งสอนของพุทธศาสนากำลัง “เสื่อม มนต์ขลัง” (จริงหรือ??)

มีนาคม 51

• การเมืองไทย “สภาล่าง” ร้อนระอุ “ฝ่ายค้าน” เปิดตัว “รัฐบาลเงา” จัด “รัฐบาลจริง” ... “รัฐบาล” ปลุกผี “กาสิโนไทย” หวังโกยเงินเข้าระบบ ส่วน “สถาบัน”... “สื่อเค้า” วุ่นหนักเมื่อมีการเปิดตัว “แบ่งพรรคแบ่งพวก” และ “ลือบบีเลือกตั้งประธานวุฒิสภา” การแก่งแย่งทางการเมือง สะเทือนจิตทำ “วัยรุ่นไทย” ไม่ใส่ใจการเมือง...

• ปัญหาเศรษฐกิจกระทบหน้าทำสังคมนไทย “เสื่อมสุดสุด” ปล้นจีรมา ซิงทรัพย์ ลักเล็กขโมยน้อย ลักของหลวง นีต มิเตอร์น้ำ สายไฟ ฝ่าท้อ “ณ วันนี้ อะไรที่ขายได้ ก็ถูกขโมยได้!!”

เมษายน 51

• ต้นเดือนเมษายน เปิดฤดูด้วยศึก “วิวาทะกลางสื่อ” สุดมัน ระหว่าง “โหรปากกล้า” ปะทะ “นักการเมืองปากเก่ง” จึงสุดท้ายไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไร? แต่ก็ทำให้เกิด “ไม้เบื่อไม้เมากการเมือง” (คู่ใหม่) ที่สร้างความเบื่อหน่าย สังคมเช่นเดิม

• เศรษฐกิจจะแย่ การเมืองจะวุ่นวาย สังคมจะเสื่อม แต่ “สงกรานต์” ก็ยังคงเป็นเทศกาลแห่งความสุขที่พอจะทำให้สังคม “ลิมทุกข์” ได้ไม่เปลี่ยน แต่ความสนุกจนเกินเลย กลายเป็น “สงครามน้ำ” ...การหลงลิมชนบประเพณี แก่นแท้ของสงกรานต์ ล้วนเป็นสิ่งที่ควรได้รับการเหลียวแลจากสังคม...

พฤษภาคม 51

• พฤษภาคม เต็มไปด้วยความวุ่นวาย และสารพันปัญหา ไม่ว่าจะเป็น “การย้าย” ทางเขต ปัญหาเรื่องทั้ง “สื่อเค้า” ทวีความรุนแรงหนัก...กรณีการขโมย ปี่พระอภัย และการเคลื่อนย้ายคิวลิ้งค์ซึ่งบั่นทอนขวัญกำลังใจคนในสังคม หรือ แม้แต่ความวุ่นวายทางการเมือง “มือชนมือ”...กรณีมือเสือเหลืองปะทะ มือเสือแดง ชัดแย้งกันไม่หยุดหย่อน (เมืองไทย ทำไม? วุ่นวายอย่างนี้!)

• (มองมิติใหม่..!) แม้สังคมจะเต็มไปด้วยปัญหาที่รุมเร้า แต่ “น้ำใจแบบไทยไทย” ที่ยังไม่ “เหือดแห้ง” ซึ่งสะท้อนผ่านเหตุการณ์พายุไซโคลนนาร์กีส และแผ่นดินไหวมณฑลเสฉวน น่าจะเป็นสิ่งที่พอช่วยประคับประคองสังคมไทยได้...

มิถุนายน 51

• เดือนมิถุนาย สังคมทรุดหนัก “ประชาชน” อยู่ด้วยความหวาดระแวง จาก “กองทัพภัย” ... “ภัยสังคม” “ภัยจากมือบ” “ภัยเศรษฐกิจ” “ภัยวัฒนธรรม” “ภัยการเมือง” หรือหากใช้ชีวิตอยู่บนตึกสูงก็ต่อระแวงระวัง “ภัยไฟไหม้” สารพันภัยที่รุมเร้าให้ “คนไทย” เครียดจัดถึงขั้นเกิด “ปรากฏการณ์ฆ่าตัวตายรายวัน”...(เราเสนอ “ทางรอด” สำหรับคุณ!!)

• นอกจากการศึกษาไทยต้องเผชิญกับปัญหา “รับน้อง” แล้ว “วิกฤติด้านภาษาไทย” การใช้ภาษาแบบผิดผิดถูกถูก กลายเป็นปัญหากระหน่ำซ้ำเติม จนถึงขั้นทำให้การศึกษาไทยระส่ำระสาย

• “อภิปรายไม่ไว้วางใจ” ประเพณีทางการเมืองที่ห่างหายไปนานทำ ประชาชน “สลด” เพราะพฤติกรรม ส.ส.บางราย “ขี้แย” พุดประชดประชน เสียตสี เหน็บแนม จนอาจต้องจัดเป็นการอภิปรายประเภท “ฉ...”!!

กรกฎาคม 51

• การเมือง “ภาคประชาชน” เคลื่อนไหว เผยผ่าน “สวนดุสิตโพล” และ “ทางออก” เพื่อยุติความสับสนวุ่นวายทางการเมือง กรณีมีมือปืนฆาตกร ชุมชุมขับไล่ การอภิปรายไม่ไว้วางใจ การยื่นถอดถอน รมต.นพดล กรณีปราสาทพระวิหาร กรณีใบแดงของนายยงยุทธ จนถึงกระแสการเตรียมปฏิวัติ โดยการ “ยุบสภาเพื่อเลือกตั้งใหม่”...พร้อม “เปิดใจ” เสนอ “ทางแก้” เกี่ยวกับ 10 เรื่อง ที่รู้สึก “ห่วง” มากที่สุด (ประชาชนคนไทยห่วงใยประเทศมากกว่านักการเมืองหรือเปล่า?)

- วงการการศึกษา “ดาวโจน่หนัก” จาก “กรณีอมกษะ” ... “ปล้ำแลกเกรด” ที่สร้างมลทินทำให้อาจารย์มหาวิทยาลัยหม่นหมอง...
- หลังจากมีแต่เรื่องร้ายร้ายมาตลอดครึ่งปี “คนไทย” ต่างยิ้มแย้มทั่วหน้าเมื่อได้สัมผัสเรื่องดีดีกันบ้าง เมื่อ “ชุดประจำชาติไทย” ได้รางวัลชุดประจำชาติยอดเยี่ยมในการประกวดมิสยูนิเวิร์ส

สิงหาคม 51

• สิงหาคม “ช่วงเวลาแห่งการปวด” สารพันปัญหาयरุ่น...เกือบทุกปัญหาที่ “ซุกอยู่ใต้พรม” มาอย่างยาวนาน ได้ “ผุด” ออกมาให้ประชาชนรับรู้ ไม่ว่าจะ เป็น “การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร” “เด็กติดเกม” หรือแม้แต่วาระระดับคะแนนเฉลี่ยทางการศึกษาที่ “ตกต่ำ” เรียกว่าปัญหาที่เถาเถา ทำให้ผู้หลักผู้ใหญ่ในวงการศึกษาดูออกอาการ “มึน” ปรับทัพรับมือแทบไม่ทัน

• มือปืนประทุระหว่าง “พันธมิตร” กับ “รัฐบาล” ความขัดแย้งอันยาวนานจนดูเหมือนเป็น “มหากาพย์ทางการเมือง” ที่ส่งผลกระทบต่อประชาชน จนทำให้ “สวนดุสิตโพล” ต้องสำรวจความคิดเห็น เพื่อสะท้อนให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้รับรู้ “ความรู้สึก” ที่แท้จริงของประชาชน...

กันยายน 51

• ความสับสน วุ่นวาย ชัดแย้งทางการเมือง ระหว่าง “รัฐบาล” “พันธมิตร” และ “นปช.” ที่ลุกลามจนประเทศตกอยู่ใน “สถานการณ์ฉุกเฉิน” และประชาชนชาติที่พียงนั้น ทำให้ “สื่อมวลชน” กลายเป็นอีกหนึ่งสถาบันที่ถูกเพิกเฉยจากสังคม เพื่อทำหน้าที่หา “ทางเลือก” เพื่อ “ทางรอด” ให้กับประเทศ

• สถานการณ์การเมืองยังคงร้อนแรงไม่หยุด เมื่อนายกฯ สมัยคร “เก้าอี้กระเด็น” ถูกตัดสินให้พ้นจากการเป็นนายกฯ สักซิงตำแหน่งผู้นำประเทศ จึงกลับมาปะทุ (อีกครั้ง) สุดท้ายนายสมชาย ได้รับชัยชนะเหนือนายอภิสิทธิ์ ได้เป็น “นายกฯ คนที่ 26”... (ที่มาพร้อมภาระอัน “หนักอึ้ง”..!!)

ตุลาคม 51

• เทศกาล “กินเจ” สุดเืองฟู “ประชาชน” แห่แหนกินเจทั่วประเทศ แต่ที่แปลกแม้ในสังคมจะมีประชาชน “กินเจ”... “กินชอ” อยู่ร่วมกัน แต่ไม่ยกจะขัดแย้งเหมือนการเมืองไทย ที่นับวันก็ยิ่ง “ขัดแย้ง” จนลุกลามกลายเป็นความ “แตกแยก” ที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

• รูปธรรมของความ “ขัดแย้ง” ซึ่งลุกลามเป็นความ “แตกแยก” ที่สร้างความสะดวกใจให้คนในสังคม คงหนีไม่พ้น “กรณีการสลายมือระเบิด”... “ประชาชน” ดับ 2 เจ็บกว่า 300...

• หากเข้าใจว่า “ความสามัคคี” กำลัง “สูญสลาย” ไปจากสังคมไทย ก็คงเป็นการ “เข้าใจผิดอย่างแรง” เพราะการที่ “คนไทย” จากทุกสารทิศต่าง สามัคคีและพร้อมใจแสดงความจงรักภักดีในวันปียมหาราช ถือเป็นภาพสะท้อน “ความสามัคคี” ที่มีอยู่จริงจริง...

พฤศจิกายน 51

• “การเมืองอเมริกา” พัฒนาถึงขีดสุด ผลการเลือกตั้งซึ่ง “โอบามา” ได้เป็นประธานาธิบดีผิวสีคนแรกนั้น สะท้อน “การพัฒนาของความเท่าเทียมทางสิทธิมนุษยชน”...ขณะที่การเมือง และการประท้วงของไทยก็ไม่ยอมน้อยหน้า ทั้งนวัตกรรม “ม็อบบ”...“ดินตบ” และ “การยกกระต๊اب” การชุมนุมประท้วง โดยการปิดสนามบินสุวรรณภูมิในช่วงปลายเดือนพฤศจิกายน ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาของระบอบประชาธิปไตยไทย (จริงหรือ..??)

• ผลพวงจาก Hamburger Crisis ทำให้เศรษฐกิจโลก และเศรษฐกิจไทย สะเทือน บริษัทยักษ์ใหญ่ทยอยปลดพนักงานทั่วโลก กระทั่ง “มนุษย์เงินเดือนไทย” ให้ความหวังไม่น้อย โดยเฉพาะห้วงอกแรงงานไทย ที่ ณ วันนี้ หนี้สินเพิ่ม วิตกกังวลหนัก ความสุขหดหาย มีแต่ความเครียด

ธันวาคม 51

• ธันวาคม เดือนที่ “เผด็จคอย” บรรยายกาศ “วันพ่อ” ขึ้นมีนไม่เปลี่ยน “คนไทย” พร้อมใจจัดกิจกรรมหลากหลาย ทั้งประดับธงชัย และพระบรมฉายาลักษณ์ จุดเทียนชัย ประดับประดาประดับโคมไฟถวายพระพร แต่ถ้าวจะให้ดี ควรตั้งใจ “ทำดี” เพื่อ “พ่อหลวง” จะดีกว่า..

• การเมืองไทยวุ่นวายส่งท้ายปี เมื่อศาลรัฐธรรมนูญมีมติยุบพรรคพลังประชาชน ผลักประเทศเข้าสู่ “ภาวะสูญญากาศ” ไร้ซึ่งผู้นำ (อีกครั้ง)... พรรคการเมืองแบ่งขั้ว หวังชิง “เก้าอี้นายกฯ” สุดท้ายพรรคประชาชนิปัตย์เข้าวิน สมใจ (ขั้วเหลือง...ขั้วเขียว) อุ่ม “โอบามาร์ค” เป็นนายกฯ คนที่ 27 เทียบรัศมี “โอบามา”...“นายกฯ มาร์ค” ไฟแรงก่อนปีใหม่คืนบัญญัติ 9 ประการ คุมประพฤติกณะรัฐมนตรี ประกาศชัด 3 เดือนไม่มีผลงานปรับออก...(ชวนติดตามการเมือง 52 ที่ยากจะคาดเดา)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

SUAN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

“ปกอกเปลือก” เลือกรื่อง

เรื่องที่		หน้า
1	สุดอาลัยจาก “คนไทย” ทั้งชาติ..!!	1
2	สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ “ต้นแบบ” ของ “ครูไทย” ...!!	5
3	จาก “วันเด็ก” ถึง “วันผู้ใหญ่”	11
4	“5 ยุทธศาสตร์วันเด็ก” เพื่อ “เด็กไทย” ในยุค KM..!!	15
5	“วันครู” 2551 จาก “ดัชนีครูไทย” ถึง “หัวอกครู” ...!!	21
6	จาก “ความอาลัย”...สู่ “การไว้ทุกข์” ...!!	27
7	เปิดประชุมสภา จุดเริ่มต้นระบอบประชาธิปไตยไทย(อีกครั้ง) ...!!	32
8	“ความคาดหวัง” ของ “ประชาชน” ต่อ “รัฐบาลสมัคร 1”	35
9	กว่าจะเป็น “นายกฯ คนที่ 25” (แท้ แท้) ไม่ใช่ง่าย! ง่าย!	39
10	“สมานฉันท์” โจทย์ที่ “สมัคร 1” ต้องสนองความคาดหวังได้..!!	45
11	“วันวาเลนไทน์” พุดแค่ “ความรัก” ไม่ต้องพุด “เสียตัว” ได้ไหม..!!	49
12	ปัญหา “เด็กแว่น..สก๊อย” งานที่ทำหาย “รัฐมนตรี” (มือใหม่)!	53
13	มาฆบูชา! ไม่ใช่แค่วันหยุดราชการ...	59
14	อภิปราย “นโยบายรัฐบาล” มีอะไร? ในกอไม้	63
15	เมื่อ “ทักษิณ” กลับมาบ้าน..!!	69
16	“ฝ่ายรัฐบาล”...“ฝ่ายค้าน” การทำงานบน “ความลงตัว”..!!	73
17	เมื่อ “กาลิโนแบบไทยไทย” กำลังจะเกิด..!!	79
18	ถ้า “ไทย” จะมีก็คงต้องมี “กาลิโนแบบแท้แท้” ...!!	83
19	เมื่อการเลือก “ประธานวุฒิสภา” ดูวุ่นวาย..!!	89
20	“ลักของหลวง” นี่หรือ? สังคมไทย..!!	93
21	เมื่อ “สังคมไทย” ถึงเวลา “ซันนีอิต” ...!!	98
22	เมื่อ “เยาวชนไทย” ไม่ใส่ใจการเมือง...!!	103
23	“วันหยุด” ในหลากหลายมิติ	107
24	ขโมยทุกอย่างที่ขวางหน้า! จะโทษใครดี?	111
25	“โหร” กับ “นักการเมือง” ไม่เบื่อไม่เมา (หรือ) ...!?!	115
26	ช่วยหยุด!! ปัญหา “การเมือง”...“เศรษฐกิจ”...“สังคม”	119
	ผมจะเที่ยว “สงกรานต์” ...!!	119
27	“ควั่นหลง” วันสงกรานต์...	125

“ปกอกเปลือก” เลือกรื่อง

เรื่องที่		หน้า
28	ตำครู “หยุด” เรียนรู้ ครูก็ต้อง “หยุด” สอน	129
29	“ครู” ณ วันนี้ ต้องเป็น “ผู้นำ” ...	133
30	“ย้าย” ทางเพศ ...!?!	137
31	มองการศึกษา “อังกฤษ” “อเมริกา” ถึง “ไทย” ...!!	141
32	จาก “หมา” ถึง “เสฉวน” ภาพสะท้อน “น้ำใจ” ที่ยังไม่ “เหือดแห้ง”	147
33	บทเรียน (แสนแพง) จาก “ปีพระอภัย” ถึง “ศิวิลิ่งค์” ...!!	151
34	“ม็อบ” (Mob) กับ “ประท้วง” (Protest) คนละเรื่องเดียวกัน	155
35	“เมืองไทย” ภัยอะไร? ที่น่ากลัว...!!	159
36	“ฆ่าตัวตาย” อะไร? คือปัญหา...!	165
37	“ภัย” บน “ตึกสูง” ณ วันนี้...!!	169
38	“ม็อบ” จาก “ทั่วโลก” จนถึง “ไทย” “ใคร”? จะแก้ไข...!!	173
39	“รับน้อง” เรื่องที่ต้อง “ใส่ใจ”	179
40	ถ้า “อ่าน” ตั้งแต่ “ปฐมวัย” “ภาษาไทย” คงไม่แย่งอย่างนี้...	183
41	อภิปรายไม่ไว้วางใจ “ประชาชน” ได้อะไร?	189
42	ความคาดหวังของ “คนไทย” หลังอภิปรายไม่ไว้วางใจ...	193
43	“ทางออก” การเมืองไทย ในสายตา “ประชาชน”...!!	197
44	สว่างละเมิดทางเพศ จาก “เทศ” ถึง “ไทย”	
	หรือจาก “ไทย” ถึง “เทศ” ...!!	201
45	“ชุดประจำชาติ” เอกลักษณ์ “ไทย” บนเวที “โลก”	207
46	“วัยรุ่น” กับ “เชกส์” ณ วันนี้.. ...!!	211
47	“ใคร..ใคร” ก็ “หวัง” ประเทศไทย..!!	215
48	“ทัศนคติ” กับ “พฤติกรรม” กรณี “วัยรุ่น” กับ “เชกส์” ...!!	219
49	“ทางออก” กรณี “เกม” กับ “เด็ก” ...!! ในทัศนะ “ประชาชน”	225
50	“เกม” ไม่ใช่แค่เรื่อง “เด็ก..เด็ก”? !!	229
51	“ปัญหา อุปสรรค... ทางออก” การศึกษาขั้นพื้นฐานไทย ณ วันนี้.. ...!!	235
52	“NEC” รุปรกรรมความสำเร็จเชิง “ปริมาณ”...	239
53	“ความรู้สึก” กับ “ความคิดเห็น” กรณี “ม็อบประท้วง” ณ วันนี้..!!	243
54	“สื่อมวลชน” ในสถานการณ์ “ฉุกเฉิน”...!!	247

“ปกอกเปลือก” เลือกลีอก “เรื่อง”

เรื่องที่

หน้า

55	เป็น “สื่อมวลชน” ณ วันนี้ ไม่ใช่่ง่ายง่าย..!!	251
56	ใคร..?? จะเป็น “นายกรัฐมนตรี” คนใหม่..!!	257
57	“นายกฯ คนที่ 26” กับภาระที่หนักอึ้ง..!!	261
58	อยากเห็น... “นรม.+รรมว.ศธ.” มากกว่า...“นรม.+รรมว.กท.”	265
59	เป็น “วัยรุ่น” ณ วันนี้ เหนื่อยไม่ใช่เล่น..!!	271
60	การสื่อสารเชิง “สัญญาะ” กับ เทศกาล “กินเจ”	275
61	เมื่อไร?? “การเมืองไทย”!! จะเหมือน “กินเจ”... “กินขอ” (แตกต่างกัน...แต่ “ไม่ขัดแย้ง”)	279
62	“ขัดแย้ง” ... “แตกแยก” ภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรม..	285
63	ทำอะไร? ให้ “เด็กไทย” ใช้ Internet เพื่อ “ความรู้” มากกว่า “บันเทิง”..??	289
64	วันปียมหาารช รูปธรรมของ “ความสามัคคี” (ที่ยังเหลืออยู่)	293
65	จาก “มือตบ” “ตีนตบ” สู่ ... “ป้า” “ประท้วง” แบบไทยไทย ณ วันนี้..!!	297
66	“มือตบ” ... “ตีนตบ” ตบหน้า “คนไทย” ทั้งชาติ (จริงหรือ...!!??)	301
67	การเมือง “อเมริกา” ไม่ใช่ “เมืองไทย” ..!!	305
68	หัวอก “แรงงานไทย” ณ วันนี้..	307
69	“หนาวนี้” ... หนาวกว่า “หนาวที่แล้ว”	315
70	“Change” (เปลี่ยนแปลง) จากอเมริกา สู่ “เมืองไทย”	319
71	เมื่อการชุมนุมประท้วงยกระดับ กรณี: บิดสนามบินสุวรรณภูมิ	325
72	“ใคร” ... (จะ) ทำให้ชาติ “พัง” !!?	329
73	“วันพ่อ” จะทำอะไร ?? เพื่อ “พ่อ”	335
74	“นายกฯ” คนใหม่ คือ “ใคร” กันแน่..??!!	339
75	จาก “ตุ๊กตาบลายธ์” (Blythe) สู่ “บิกอายส์” (Big Eyes)... ภาพสะท้อน “วัยรุ่น” : ตลาดที่ไม่มีวันตาย	345
76	“ชั่วคราวเมือง” เรื่องนำปวดหัว (แต่ “ประชาชน” ต้อง “ทน”)..	349
77	เมื่อ “สารสนเทศ” “พ่นพิษ”..!!	355
78	จาก “โอบามา” สู่ “โอบามาร์ค” “ความเหมือน” ใน “ความต่าง”	359
79	“บัญญัติ 9 ประการ” งานธรรมดาที่ไม่ธรรมดา..!?	365

วิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

GG21

กกร

251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400

วิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
 สวนดุสิต
 สวนดุสิต RAJABHAT UNIVERSITY

สยามรัฐ ทั่วขงกั "ชกัมค"

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สุดอาลัยจาก

"คนไทย" ทั่วประเทศ..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“คนไทย” กิ่งชาติ..!!

ในระหว่างวันที่ 10-30 ธันวาคม พ.ศ. 2550 ที่ผ่านมา “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตได้สำรวจความคิดเห็นประชาชนทุกสาขาอาชีพทั่วประเทศ จำนวน 8,367 คน ถึงเหตุการณ์ที่ทำให้ประชาชนมีความสุขมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งถึงร้อยละ 71.12 คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงหายจากพระอาการประชวร

ส่วนเหตุการณ์ที่ทำให้ประชาชนเศร้ามากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งถึงร้อยละ 39.66 คือ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ทรงประชวร ความรู้สึกสุขและเศร้าของ “ประชาชน” ทั่วประเทศจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เปรียบเสมือนเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของความจงรักภักดี ความรัก ความเคารพบูชาที่ฝังรากลึกอยู่ในจิตใจของปวงชนชาวไทยซึ่งมีต่อสถาบันกษัตริย์มาอย่างยาวนาน

จากการสิ้นพระชนม์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เมื่อวันที่ 2 มกราคม พ.ศ.2551 รวมพระชันษา 84 ชันษา ถือเป็นเหตุการณ์ที่สร้างความเศร้าโศกเสียใจให้แก่คนไทยทุกคนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ตลอดพระชนมายุพระองค์ได้ทรงบำเพ็ญพระกรณียกิจมากมายแก่ประเทศชาติ เพื่อแบ่งเบาพระราชภารกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสืบสานพระราชปณิธานสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี มาโดยตลอด ซึ่งทรงมีโครงการในพระอุปถัมภ์หลายร้อยโครงการ ทั้งด้านการแพทย์ ประวัติศาสตร์ ดนตรี และศิลปะ

ไม่ว่าจะเป็นมูลนิธิโรคไต มูลนิธิเด็กโรคหัวใจ มูลนิธิขาเทียม มูลนิธิสงเคราะห์เด็กพิการทางสมองและปัญญา มูลนิธิเด็กอ่อนในสลัม มูลนิธิโลกสีเขียว กองทุนหมอเจ้าฟ้า กองทุนการกุศลสมเด็จพระย่า สมาคม

ปราบวัดโรคเชียงใหม่ สมาคมพยาบาลสาธารณสุขไทย ศูนย์เด็กอ่อน
วัยก่อนเรียน ณ ศูนย์รังสิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์เนื้อเยื่อ
ชีวภาพกรุงเทพ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล เป็นต้น

นอกจากนี้ยังทรงพระอัจฉริยภาพในด้านการประพันธ์ พระนิพนธ์ที่
มีชื่อเสียง เช่น เวลาเป็นของมีค่า แม่เล่าให้ฟัง เจ้านายเล็กๆ ยูวษัตริย์
จุฬาลงกรณ์ราชสันตติวงศ์ มหามงกุฎราชสันตติวงศ์ และพระนิพนธ์เกี่ยวกับ
ประเทศต่างๆ ที่เสด็จประพาส

การตรากตรำอุทิศความสุขส่วนพระองค์เพื่อปวงชนชาวไทย
และประเทศชาติ โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ซึ่งส่งผลให้ประชาชนจำนวน
ไม่น้อยได้รับความสุข ความสมหวังจากบารมีของพระองค์ ทำให้คนไทย
ทั้งประเทศต่างมีความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ โดยเห็นได้จากกรที่
ประชาชนแห่แหนร่วมลงนามถวายพระพร

ณ วันนี้ ทุกคนต่างมุ่งทดแทนพระมหากรุณาธิคุณที่ไม่มีวันหมดสิ้น
ของพระองค์ท่าน ในส่วนของนักการเมือง ซึ่งเป็นความหวังของคนไทย
ก็อยากให้ตระหนักถึงภาระหน้าที่ที่จะต้องตอบแทนคุณของแผ่นดิน
และสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ โดยการยุติความขัดแย้ง สร้างความสมานฉันท์
และจัดตั้งรัฐบาลให้สำเร็จโดยเร็วที่สุด...

สุดท้ายคงต้องกล่าวว่า "การสิ้นพระชนม์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ
นับเป็นความอาลัยจากคนไทยทั้งชาติ...!"

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ

“ต้นแบบ” ของ “ครูไทย” ...!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ “ต้นแบบ” ของ “ครูไทย” ..!!

การสิ้นพระชนม์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เมื่อวันที่ 2 มกราคม พ.ศ. 2551 รวมพระชันษา 84 ชันษา ถือเป็นเหตุการณ์ที่สร้างความเศร้าโศกเสียใจให้แก่คนไทยทั่วประเทศ ซึ่งความรู้สึกเศร้าโศกนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นแต่เพียงในหมู่ปวงชนชาวไทย แต่คณะทูต สื่อมวลชนจากประเทศต่างๆ รวมทั้งชาวไทยที่อยู่ในต่างแดน ต่างก็ร่วมไว้อาลัย แซ่ซ้องสรรเสริญในพระปรีชาสามารถ และพระกรุณาธิคุณที่สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ มีต่อปวงชนชาวไทย

สาเหตุสำคัญที่ทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ ต่างอาลัยอาวรณ์ในการสิ้นพระชนม์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ล้วนเกิดจากการตรากตรำอุทิศความสุขส่วนพระองค์เพื่อปวงชนชาวไทย และประเทศชาติ โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ซึ่งส่งผลให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยได้รับความสุขความสมหวังจากบารมีของพระองค์ท่าน

ตลอดพระชนมายุสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ได้ทรงบำเพ็ญพระกรณียกิจมากมายแก่ประเทศชาติ เพื่อแบ่งเบาพระราชภารกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสืบสานพระราชปณิธานสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีมาโดยตลอด ซึ่งทรงมีโครงการในพระอุปถัมภ์หลายร้อยโครงการ ทั้งด้านการแพทย์ ประวัติศาสตร์ ดนตรี และศิลปะ

ไม่ว่าจะเป็นมูลนิธิโรคไต มูลนิธิเด็กโรคหัวใจ มูลนิธิขาเทียม มูลนิธิสงเคราะห์เด็กพิการทางสมองและปัญญา มูลนิธิเด็กอ่อนในสลัม มูลนิธิโลกสีเขียว กองทุนหมอเจ้าฟ้า กองทุนการกุศล กว. กองทุนการกุศล สมเด็จพระย่า สมาคมปราบวัณโรคเชียงใหม่ สมาคมพยาบาลสาธารณสุขไทย ศูนย์เด็กอ่อนวัยก่อนเรียน ณ ศูนย์รังสิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์เนื้อเยื่อชีวภาพกรุงเทพ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล เป็นต้น

พระองค์ทรงมีพระอัจฉริยภาพในด้านการประพันธ์ โดยมีพระนิพนธ์ที่มีชื่อเสียง เช่น เวลาเป็นของมีค่า แม่เล่าให้ฟัง เจ้านายเล็ก ๆ ยุวกษัตริย์ จุฬาลงกรณ์ราชสันตติวงศ์ มหามงกุฎราชสันตติวงศ์ และพระนิพนธ์เกี่ยวกับประเทศต่าง ๆ ที่เสด็จประพาส

นอกจากนั้น สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ทรงมีพระปรีชาสามารถอย่างยิ่งในด้านภาษาศาสตร์ โดยทรงตรัสได้ถึง 5 ภาษา และทรงนำพระปรีชาสามารถด้านดังกล่าวมาสร้างคุณประโยชน์ให้แก่แวดวงการศึกษาไทยอย่างมาก โดยปี พ.ศ. 2512 ทรงรับเป็นอาจารย์ประจำที่คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทรงสอน และทรงงานด้านการบริหารในหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชาการภาษาต่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วย ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน ญี่ปุ่น จีนและรัสเซีย ทรงเป็นผู้ดูแลและจัดทำหลักสูตร ดูแลการสอนของอาจารย์ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ และทรงเป็นอาจารย์ประจำอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 8 ปี จากนั้นจึงทรงขอเป็นอาจารย์พิเศษอย่างเดียว เนื่องจากต้องทรงติดตามพระราชภารกิจในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ด้านหน่วยแพทย์เคลื่อนที่

อย่างไรก็ตาม แม้จะไม่ได้เป็นอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แล้ว แต่น้ำพระหฤทัยในความเป็นครูนั้นเปี่ยมล้นมิเหือดหายทรงรับเป็นอาจารย์พิเศษในมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

จากประสบการณ์ พระปรีชาญาณในการสอนภาษาฝรั่งเศสเป็นเวลาอันยาวนาน พ.ศ. 2520 จึงทรงก่อตั้ง สมาคมครูสอนภาษาฝรั่งเศสแห่งประเทศไทย เพื่อเป็นศูนย์กลางแลกเปลี่ยนความรู้ในการแก้ไขการสอนให้กับบรรดาครูทั้งหลาย จนทำให้ทรงได้รับการถวายพระเกียรติจากรัฐบาลฝรั่งเศส ทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเหรียญตราชั้นสูงสุด ด้านศิลปะและอักษรศาสตร์ เมื่อ พ.ศ. 2522

บทบาทด้านการศึกษาระดับประถมศึกษาของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ มิได้มีขอบเขตเพียงแค่ระดับอุดมศึกษาเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงสนพระทัยในการศึกษาของเยาวชน โดยได้อุปถัมภ์โครงการโอลิมปิกวิชาการ เพื่อการแข่งขันและพัฒนาวิชาการวิทยาศาสตร์ในประเทศให้ก้าวทันสากล ทรงสร้างสื่อการเรียนให้แก่เด็กเล็กในโรงเรียนชายแดนที่ได้มีโอกาสเรียนชั้นอนุบาล เพื่อสามารถอ่านเขียนทันเด็กที่เรียนล่วงหน้าไปก่อนเกณฑ์ และร่วมสร้างโรงเรียนในความดูแลของตำรวจตระเวนชายแดน ส่วนเด็กในกรุงเทพมหานครนั้น ทรงให้ความอนุเคราะห์เด็กเล็กในสลัมต่าง ๆ

จิตวิญญาณของความเป็นครู และนักการศึกษาที่มีอยู่เต็มเปี่ยมในตัวพระองค์ท่านนั้น ถือเป็น “ต้นแบบ” (Role Model) ที่ครู นักการศึกษา และบุคลากรที่อยู่ในแวดวงการศึกษาไทยควรยึดเป็นแบบอย่าง ซึ่งการเป็น “ครูแค่เปลือกนอก” ประเภทแค่เรียนจบจากหลักสูตรวิชาชีพครู เป็นสิ่งที่น่าจะทำได้ไม่ยาก

แต่การเป็น “ครูโดยเนื้อแท้” ที่มีจิตวิญญาณของการเป็นครูที่เป็นผู้ชี้ทางแห่งความรู้ รู้จักรัก รู้จักให้ รู้ภัย และรู้เสียสละ ตลอดจนมีความรับผิดชอบในการสอน และเตรียมการสอนสม่ำเสมอ มีความรู้ที่ถูกต้องในเนื้อหาวิชา ศึกษาหาความรู้ใหม่อย่างต่อเนื่อง ใช้เทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา เพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์สม่ำเสมอ นั้น ถือเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง ซึ่งสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ทรงปฏิบัติหน้าที่ของการเป็น “ครู” ที่ดีได้อย่างดีเยี่ยม

พระเมตตาและพระกรุณาธิคุณที่ไม่มีวันทดแทนหมดสิ้นของพระองค์ท่านซึ่งมีต่อปวงชนชาวไทยมาโดยตลอดนั้น ถือเป็นสิ่งที่พสกนิกรชาวไทยต่างซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ณ วันนี้ คนไทยทุกคนพร้อมที่จะทดแทนพระกรุณาธิคุณ โดยพิจารณาได้จาก การที่ประชาชนจำนวนมากเข้าร่วมถวาย

นำสรพระศพหน้าพระฉายลักษณ์ การแต่งกายชุดดำ เพื่อไว้ทุกข์ เป็นเวลา 15 วัน รวมทั้งการลดธงครึ่งเสาในสถานที่ราชการต่าง ๆ

อย่างไรก็ตาม หากจะมองหากรรมวิธีในการตอบแทนพระกรุณาธิคุณ ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ และพระราชวงศ์ทุกพระองค์ได้ดีที่สุด เชื่อว่า การสร้างความสมานฉันท์ ความสามัคคี และการยุติความขัดแย้งในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของนักการเมือง จำเป็นต้องตระหนักถึงภาระหน้าที่ของตนเอง โดยการยุติความขัดแย้ง การช่วงชิงอำนาจทางการเมือง และพยายามจัดตั้งรัฐบาลให้สำเร็จโดยเร็ว และถึงแม้ว่าจะเป็นฝ่ายค้าน ก็ต้องดำเนินอย่างสร้างสรรค์

หากทุกฝ่ายในสังคมไม่ว่าจะเป็นประชาชน สื่อมวลชน นักวิชาการ และนักการเมือง ต่างทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ โดยยึดผลประโยชน์ของประเทศชาติเป็นหลักแล้ว เชื่อว่าไม่เพียงแต่ดวงพระวิญญาณของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ จะพอพระทัย แต่ดวงพระวิญญาณของพระมหากษัตริย์ไทยพระองค์อื่น ก็คงพอพระทัย เช่นกัน...

SUAN DUSIT POLL

สยามรัฐ

สยามรัฐ "ฉบับเช้าวันจันทร์" มีเนื้อหาน่าสนใจและประโยชน์มาก

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

จาก "วันเด็ก"
ถึง "วันผู้ใหญ่"

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

RAJABHAT UNIVERSITY

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สยามรัฐ” จาก “วันเด็ก” ถึง “วันผู้ใหญ่”

“เด็ก” นับเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่เป็น “ตัวจักรสำคัญ” อย่างยิ่งต่อการพัฒนาบ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้า และมั่นคง หากเด็กมีคุณภาพอนาคตของชาติก็น่าจะเจริญรุ่งเรือง ในทางตรงข้ามหากเด็กไร้ซึ่งคุณภาพอนาคตของชาติก็น่าจะยากที่จะอยู่รอด...

เมื่อ “เด็ก” มีความสำคัญต่อประเทศชาติ การจัดงาน “วันเด็ก” เพื่อส่งเสริมให้สังคมตระหนักถึงความสำคัญของเด็ก และกระตุ้นให้เด็กตระหนักถึงความสำคัญของตนเอง จึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในเชิงจิตวิทยา จากเหตุผลดังกล่าวทำให้นายวิ เอี่ยมกุลภาณี ผู้แทนองค์การสหพันธ์เพื่อสวัสดิการเด็กระหว่างประเทศได้ “จุดประกาย” ให้เกิดการจัดงานวันเด็กแห่งชาติในเมืองไทย

งานวันเด็กครั้งแรกถูกจัดขึ้นในวันจันทร์แรกของเดือนตุลาคม พ.ศ. 2498 และได้จัดติดต่อกันมาเป็นประจำทุกปีจนกระทั่ง พ.ศ. 2506 จึงมีความคิดว่าควรเปลี่ยนไปจัดงานวันเด็ก ในวันเสาร์ที่ 2 ของเดือนมกราคม เนื่องจากเห็นว่าเป็นช่วงที่พ้นจากฤดูหนาว และเป็นวันหยุดราชการทำให้เกิดความสะดวกยิ่งขึ้น แต่ในปี พ.ศ. 2507 ไม่สามารถจัดงานวันเด็กได้ทัน จึงเริ่มจัดในปี พ.ศ. 2508 ซึ่งถือเอาวันเสาร์ที่ 2 ของเดือนมกราคมเป็นวันเด็กแห่งชาติมาจนถึงปัจจุบันนี้

ในส่วนของงานวันเด็กแห่งชาติ ซึ่งจะจัดขึ้นในวันที่ 12 มกราคม นี้ แม้จะงดกิจกรรมการรื่นเริง แต่ยังคงมีเกมนันทนาการต่าง ๆ เหมือนเดิม นอกจากนั้นยังได้เพิ่มกิจกรรมเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ และมีการตั้งโต๊ะร่วมลงนามถวายอาลัย เพื่อให้เด็ก เยาวชน และประชาชนได้ร่วมแสดงความกตัญญู และจงรักภักดีอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม “ของขวัญชิ้นใหญ่” ที่ภาครัฐมอบเป็นของขวัญวันเด็กในปีนี้ คงหนีไม่พ้นการเดินทางหน้าขบวนยูทอศาสตร์วาระเพื่อเด็ก และเยาวชน ปี 2551 5 ประการ ซึ่งประกอบด้วย

การส่งเสริมกิจกรรมสร้างสรรค์สำหรับเด็กและเยาวชนทั้งในและนอกระบบการศึกษา การส่งเสริมสถาบันครอบครัว การส่งเสริมสื่อเพื่อการศึกษาและการเรียนรู้สำหรับเด็ก เยาวชนและครอบครัว พร้อมทั้งส่งเสริมการลงทุนให้กับร้านเกมคาเฟ่และร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ปลอดภัยและสร้างสรรค์ การส่งเสริมจังหวัดนำอยู่สำหรับเด็กและเยาวชน โดยพัฒนาให้เกิดจังหวัดต้นแบบอย่างน้อยภาคละ 1 จังหวัด เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัย และการพัฒนาเด็กปฐมวัยที่มีคุณภาพ โดยส่งเสริมให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์และมาตรฐานแห่งชาติในการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานเด็กปฐมวัย 3-5 ปี

ยุทธศาสตร์ 5 ประการ แม้จะเป็นของขวัญล้ำค่า แต่หากถามว่า ณ วันนี้ เด็กไทยต้องการอะไรมากที่สุด เชื่อว่าเด็กส่วนใหญ่น่าจะตอบว่า “อยากเห็นแบบอย่างที่ดีจากผู้ใหญ่” เพราะทุกวันนี้พฤติกรรมของ “ผู้ใหญ่” ที่เด็กได้พบเจอทั้งจากประสบการณ์ตรง และประสบการณ์อ้อมที่สะท้อนผ่านสื่อมวลชน ดูคล้ายจะเข้าทำนอง “แม่ปูสอนลูกปู”...

“วันเด็กแห่งชาติ” ซึ่งจัดขึ้นเพื่อให้สังคมได้ตระหนักความสำคัญ ของ “เด็ก” รวมทั้งการกระตุ้นจิตสำนึกของเด็ก ซึ่งได้ถูกจัดมานานจนกระทั่ง “เด็ก” เหล่านั้นเติบโตเป็น “ผู้ใหญ่”

แต่เมื่อเป็น “ผู้ใหญ่” จิตสำนึกที่ดีก็ดูคล้ายจะเลือนราง จนอาจจะต้องการแรงกระตุ้น โดยการจัด “วันผู้ใหญ่แห่งชาติ” เพื่อให้เกิดจิตสำนึก ในการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ “เด็ก” บ้าง...

พูดอย่างนี้แล้วก็ไม่รู้ว่ “เด็กเมื่อ 20 กว่าปีก่อน” จะเข้าใจ ความหมาย หรือไม่ ??

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

SUAN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

๗๕ ปี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“5 ยุทธศาสตร์วันเด็ก”

เพื่อ “เด็กไทย” ในยุค KM...!?!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“5 ยุทธศาสตร์วันเด็ก” เพื่อ“เด็กไทย” ในยุค KM..!?!

“ตัวจักรสำคัญ” ที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาบ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้า และมั่นคง สำหรับวันข้างหน้า นั้น คงหนีไม่พ้น “เด็กและเยาวชน” เพราะ “เด็กในวันนี้ คือ ผู้ใหญ่ในวันหน้า” เมื่อเด็กมีความสำคัญต่อประเทศชาติ การจัดงาน “วันเด็กแห่งชาติ” เพื่อตอกย้ำให้เห็นถึงความสำคัญจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในเชิงจิตวิทยา...

แต่หากยุทธศาสตร์ โครงการ หรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในวันเด็ก แต่ละปีขาดการดำเนินการที่ต่อเนื่อง และเป็นรูปธรรม “วันเด็กแห่งชาติ” ก็ดูคล้ายเป็นวันวันหนึ่งที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อ “หลอกเด็ก” ให้รู้สึกว่าตัวเองมี “ความสำคัญ” เท่านั้น...!!

งานวันเด็กแห่งชาติของไทยนั้น เกิดขึ้นจากการ “จุดประกาย” ของ นายวี เอ็ม กุลกานี ผู้แทนองค์การสหพันธ์เพื่อสวัสดิการเด็กระหว่างประเทศ ซึ่งเสนอให้ภาครัฐของไทยจัดงานวันเด็กขึ้น เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนได้เห็น ความสำคัญของเด็ก และกระตุ้นเตือนให้เด็กได้ตระหนักถึงความสำคัญ ของตนเอง

เหตุผลดังกล่าวทำให้งานวันเด็กถูกจัดขึ้นเป็นครั้งแรกในวันจันทร์แรกของเดือนตุลาคม พ.ศ. 2498 และได้จัดติดต่อกันมาเป็นประจำทุกปีจนกระทั่ง พ.ศ. 2506 จึงมีความคิดที่ว่าควรเปลี่ยนไปจัดงานวันเด็ก ในวันเสาร์ที่ 2 ของเดือนมกราคม เนื่องจากเห็นว่าเป็นช่วงที่พ้นจากฤดูหนาว และเป็น วันหยุดราชการทำให้เกิดความสะดวกยิ่งขึ้น แต่ในปี พ.ศ. 2507 ไม่สามารถ จัดงานวันเด็กได้ทัน จึงเริ่มจัดในปี พ.ศ. 2508 ซึ่งถือเอาวันเสาร์ที่ 2 ของเดือนมกราคม เป็นวันเด็กแห่งชาติมาจนถึงปัจจุบันนี้

ส่วน “คำขวัญวันเด็ก” ซึ่งเป็น “ไฮไลท์” ของงานวันเด็คนั้น มีขึ้น ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2502 โดยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรี

ในสมัยนั้น ได้เห็นคุณค่าความสำคัญของเด็กจึงมอบคำขวัญเป็นข้อคิด สำหรับเด็กความว่า "ขอให้เด็กสมัยปฏิวัติของข้าพเจ้าจงเป็นเด็กที่รัก ความก้าวหน้า" และหลังจากนั้นนายกรัฐมนตรีคนต่อ ๆ มา จึงได้ถือปฏิบัติ สืบเนื่องกันมา

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติปีนี้จาก พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ คือ "สามัคคี มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ เชิดชูคุณธรรม" โดยกิจกรรมวันเด็กแห่งชาติ ซึ่งจะจัด ขึ้นในวันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2551 แม้จะงดกิจกรรมการรื่นเริง แต่ยังคง มีเกมนันทนาการต่าง ๆ เหมือนเดิม นอกจากนี้ยังได้เพิ่มกิจกรรมเฉลิม พระเกียรติสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ และมีการตั้งโต๊ะร่วมลงนามถวาย อาลัย เพื่อให้เด็ก เยาวชน และประชาชนได้ร่วมแสดงความกตัญญู และ จงรักภักดีอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม "ของขวัญชิ้นใหญ่" ที่ภาครัฐมอบเป็นของขวัญวันเด็ก ในปีนี้ คงหนีไม่พ้นการเดินทางหน้าขั้วเคลื่อนยุทธศาสตร์วาระเพื่อเด็ก และ เยาวชน ปี 2551 5 ประการ ซึ่งประกอบด้วย

การส่งเสริมกิจกรรมสร้างสรรค์สำหรับเด็กและเยาวชนทั้งในและนอก ระบบการศึกษา การส่งเสริมสถาบันครอบครัว การส่งเสริมสื่อเพื่อการ ศึกษาและการเรียนรู้สำหรับเด็ก เยาวชนและครอบครัว พร้อมกับส่งเสริม การลงทุนให้กับร้านเกมคาเฟ่และร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ปลอดภัยและ สร้างสรรค์ การส่งเสริมจังหวัดนำร่องสำหรับเด็กและเยาวชน โดยพัฒนา ให้เกิดจังหวัดต้นแบบอย่างน้อยภาคละ 1 จังหวัด เพื่อสร้างสภาพแวดล้อม ที่ดีและปลอดภัยเหมาะสม และการพัฒนาเด็กปฐมวัยที่มีคุณภาพ โดยส่งเสริม ให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์และมาตรฐานแห่งชาติในการพัฒนาคุณภาพ มาตรฐานเด็กปฐมวัย 3-5 ปี

ยุทธศาสตร์ 5 ประการ แม้จะถือเป็น “ของขวัญล้ำค่า” และเป็น “ก้าวแรก” ของ “การพัฒนาเด็ก และเยาวชนแบบบูรณาการ” แต่หากจุดเริ่มต้นที่ดีขาดการดำเนินการที่เป็นรูปธรรมอย่างต่อเนื่องแล้ว ก็คงไม่ต่างจาก “ไฟไหม้ฟาง” โดยเฉพาะการใช้ “การบูรณาการ” ซึ่งหมายถึงการนำศาสตร์ต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันมาผสมผสานกัน เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการด้านใดด้านหนึ่ง เพื่อพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพนั้น จำเป็นต้องอาศัยทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ญาติพี่น้อง ครู หรือแม้แต่สื่อมวลชน เพื่อพัฒนาเด็กไปพร้อม ๆ กันในทุกด้าน โดยจำเป็นต้องเริ่มพัฒนาตั้งแต่ช่วงปฐมวัยซึ่งเป็น “วัยทองของการพัฒนาชีวิต”

จากอิทธิพลโลกยุค KM (Knowledge Management) ซึ่งเป็นยุคแห่งการจัดการความรู้ และการเรียนรู้ นอกจากจะต้องฝึกฝนเด็กให้เป็นบุคคลที่รู้จักใฝ่รู้ ใฝ่เรียน และรักเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life Long Learning) แล้วยังต้องให้ความสำคัญกับการสร้าง “ทักษะทางสังคมสำหรับเด็กปฐมวัย” (Social Skill for Early Childhood) เนื่องจากเด็กในวัยนี้หากได้รับการปูพื้นฐานทางสังคมได้อย่างถูกต้อง ก็จะส่งผลให้เด็กมี 6Q หรือความฉลาดในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งได้แก่

“ความเฉลียวฉลาดทางสติปัญญา” หรือ I.Q. (Intelligence Quotient) “ความฉลาดทางอารมณ์” หรือ E.Q. (Emotional Quotient) “ความฉลาดทางจริยธรรม” หรือ M.Q. (Moral Quotient) “ความฉลาดในการแก้ไขปัญหา” หรือ A.Q. (Adversity Quotient) “ความฉลาดในการริเริ่มสร้างสรรค์” หรือ C.Q. (Creativity Quotient) และ “ความฉลาดที่เกิดจากการเล่น” หรือ P.Q. (Play Quotient) อีกด้วย

“เครื่องมือ” ที่ทรงพลัง มีคุณภาพ ราคาประหยัด และเหมาะสมกับเด็กในช่วงปฐมวัยเป็นอย่างยิ่งนั้น ก็คือ “นิทาน” เพราะนิทานที่มีคุณภาพ

นอกจากจะสามารถพัฒนา 6Q ให้แก่เด็กได้อย่างครบถ้วนแล้ว ยังช่วยสานสายใยภายในครอบครัว ปลุกฝังให้รักการอ่าน และเป็นการฝึกสมาธิให้แก่เด็กอีกด้วย ซึ่งหากเด็กได้รับการเลี้ยงดูอย่างถูกวิธี ก็ย่อมส่งผลให้เด็กเป็นทั้ง “คนเก่ง คนดี และมีสุข” และเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพของประเทศในอนาคต

คงไม่มีทฤษฎี หรือตัวแบบใด จะสรุป “กรรมวิธีสำเร็จรูป” ในการเลี้ยงดู หรือพัฒนาเด็กได้อย่างชัดเจน เพราะเด็กแต่ละคนต่างเติบโตในสภาพแวดล้อม ครอบครัว และสภาพเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน แต่สิ่งใกล้ตัวที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด คงหนีไม่พ้น “พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้ใหญ่” ที่รายล้อมรอบตัวเด็ก ซึ่งควรจะทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กไทย ณ วันนี้ได้ภาคภูมิใจ

ไม่ใช่ประพัตตินเข้าทำนอง “แม่ปูสอนลูกปู” อย่างได้พบเจอจากประสบการณ์ตรง และพบเห็นจากประสบการณ์อ้อมที่สะท้อนผ่านสื่อมวลชน...

“วันเด็กแห่งชาติ” ซึ่งจัดขึ้นเพื่อให้สังคมได้ตระหนักความสำคัญของ “เด็ก” รวมทั้งการกระตุ้นจิตสำนึกของเด็ก ซึ่งได้ถูกจัดมานานจนกระทั่ง “เด็ก” เหล่านั้นเติบโตเป็น “ผู้ใหญ่”

แต่เมื่อเป็น “ผู้ใหญ่” จิตสำนึกที่ดีก็ดูคล้ายจะเลือนราง จนอาจจะต้องการแรงกระตุ้น โดยการจัด “วันผู้ใหญ่แห่งชาติ” เพื่อให้เกิดจิตสำนึกในการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ “เด็ก” บ้าง...

พูดอย่างนี้แล้วก็ไม่ว่า “เด็กเมื่อ 20 กว่าปีก่อน” จะเข้าใจความหมาย หรือไม่ ?!?

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

SUAN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ก่อตั้งเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ โดยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ทรงมีพระราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งเป็นสถาบันอุดมศึกษาขึ้น โดยมีชื่อเดิมว่า "วิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต" และต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น "มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต" เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๓๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มีวิสัยทัศน์ว่า "เป็นมหาวิทยาลัยที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความรู้คู่คุณธรรม มีจิตสำนึกสาธารณะ และมีความรับผิดชอบต่อสังคม" โดยมีพันธกิจที่สำคัญ ๓ ประการ คือ ๑) ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความรู้คู่คุณธรรม มีจิตสำนึกสาธารณะ และมีความรับผิดชอบต่อสังคม ๒) ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของบุคลากร ๓) บริการวิชาการแก่สังคม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มี ๑๒ วิทยาเขต ดังนี้

- ๑. วิทยาเขตสวนดุสิต
- ๒. วิทยาเขตอู่ทอง
- ๓. วิทยาเขตกำแพงแสน
- ๔. วิทยาเขตลำปาง
- ๕. วิทยาเขตสุพรรณบุรี
- ๖. วิทยาเขตสิงห์บุรี
- ๗. วิทยาเขตสุโขทัย
- ๘. วิทยาเขตชัยภูมิ
- ๙. วิทยาเขตขอนแก่น
- ๑๐. วิทยาเขตอุดรธานี
- ๑๑. วิทยาเขตหนองคาย
- ๑๒. วิทยาเขตเลย

สวนดุสิต ๒๕๖๕

สยามรัฐภาคี" เดิม "สหอุคมิขกั" กก

สยามรัฐ

“วันครู” 2551

จาก “กัชนีครูไทย”

ถึง “หัวอกครู”

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

SUN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

จาก “ถัษนัครุไทย” ถึง “หัวอกครุ”

“16 มกราคม” ของทุกปี คือ “วันครู” วันที่ตอกย้ำให้สังคมได้เห็น และให้ความสำคัญแก่ “ครู” อาชีพที่เสียสละและมุ่งมั่นในการสร้างเด็ก และเยาวชนที่เป็นอนาคตของชาติ เพราะ “ครู” คือ ผู้อบรมสั่งสอน ผู้ถ่ายทอดความรู้ ผู้สร้างสรรค์ภูมิปัญญา และพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อนำไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองของสังคมและประเทศชาติ...

การจัดงานวันครูได้ถูก “จุดประกาย” ขึ้น ในปี 2499 จากกร กล่าวคำปราศรัยต่อที่ประชุมครูทั่วประเทศของ จอมพล ป. พิบูลสงคราม อดีตนายกรัฐมนตรี ซึ่งกล่าวว่า “เนื่องจากผู้เป็นครูมีบุญคุณเป็นผู้ให้ แสงสว่างในชีวิตของเราทั้งหลาย ข้าพเจ้าคิดว่าวันครูควรมีสักวันหนึ่ง สำหรับให้บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย ได้แสดงความเคารพต่อบรรดาครู ผู้มีพระคุณทั้งหลาย”

จากแนวคิดดังกล่าวก็อปกับความคิดเห็นของครูที่แสดงออกทาง สื่อมวลชนและอื่น ๆ ที่ล้วนเรียกร้องให้มีวันครูเพื่อให้เป็นวันแห่งการรำลึก ถึงความสำคัญของครูในฐานะที่เป็นผู้เสียสละ ประกอบคุณงามความดี เพื่อประโยชน์ของชาติและประชาชนเป็นอันมาก จึงทำให้ในปีพ.ศ. 2500 ได้มีการประกาศให้วันที่ 16 มกราคมของทุกปีเป็น “วันครู”

แม้ “วันครู” จะเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของการให้ความสำคัญ การยกย่อง “ครู” ว่าเป็น “ปูชนียบุคคล” แต่บทบาทของ “ครู” ที่ต้อง ผจญกับภาวะสังคมที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทำให้จำเป็นต้องใช้ “ดัชนีชี้วัด” (Indicator) ซึ่งโดยทั่วไปหมายถึงตัวแปร หรือกลุ่มของตัวแปรต่าง ๆ ที่จะวัด สภาวะอย่างหนึ่งออกมาเป็นปริมาณ และเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน อย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ทราบถึง ระดับ ขนาด หรือความรุนแรงของปัญหา หรือสภาพที่ต้องการวัด เพื่อวัดค่า “ความเชื่อมั่นครูไทย” ซึ่งเป็นทัศนคติ ของสังคมที่น่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาวงการครู

“สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตได้จัดทำ “ดัชนีเชื่อมั่นครูไทย ปี 2550” ขึ้นเป็นปีที่สาม โดยสำรวจความคิดเห็นจากประชาชนทุกสาขาอาชีพทั่วประเทศ จำนวน 5,467 คน โดยเน้นตัวชี้วัด 30 ประเด็นที่บ่งบอกถึงความเชื่อมั่นต่อครูไทยทั้งในด้านส่วนตัว ชุมชน การพัฒนาวิชาชีพ ตลอดจนการพัฒนาประเทศ พบว่าดัชนีค่าความเชื่อมั่น “ครูไทย” ปี พ.ศ.2550 อยู่ที่ 7.68 คะแนน เมื่อเทียบกับปี พ.ศ.2549 “เพิ่มขึ้น” 0.04 คะแนน

“จุดเด่น” 5 อันดับแรก ของ “ครูไทย” ในสายตา “ประชาชน” คือ ความขยัน อดทน และเสียสละ มีความรัก และยึดมั่นในอาชีพ มีการพัฒนาตนเองในด้านความรู้ใหม่ ๆ นำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน มีความรัก มีน้ำใจ มีความเอื้ออารี ใจดีมีเมตตาแก่นักเรียน การเป็นตัวอย่างที่ดี แต่งกายดี วางตัวได้อย่างเหมาะสม มีความซื่อสัตย์ และรับผิดชอบต่อหน้าที่

ส่วน “จุดด้อย” 5 อันดับแรก ประกอบด้วย มีเงินเดือน หรือรายรับไม่พอกับรายจ่าย ครูมีความห่วงเพื่อ ใช้จ่ายเกินตัว จนทำให้เป็นหนี้สิน ครูมีจิตสำนึกน้อยลง ขาดคุณธรรม ศีลธรรม และจรรยาบรรณ ขาดความเข้าใจในตัวเด็ก ไม่รับฟังความคิดเห็น ไม่ยุติธรรม และใช้อารมณ์ในการตัดสินใจ การสอนยังเป็นแบบเดิม ๆ ไม่ทุ่มเทในการสอนเท่าที่ควรและขาดประสบการณ์ในการสอน และการดูแลเอาใจใส่เด็กน้อยลง ให้ความสนใจเด็กที่มีฐานะมากกว่าเด็กฐานะปกติ หรือยากจน

ทั้งหมดนี้ คือ เสียง “ชื่นชม” และเสียง “ติเพื่อก่อ” จาก “ประชาชน” สู่ “ครูไทย” ซึ่งความคิดเห็นดังกล่าว น่าจะเป็นภาพสะท้อนของกำลังใจที่สังคมมีให้แก่ “ครู” และเป็นข้อแนะนำที่ “สังคม” มีให้แก่ “ครู” ณ วันนี้...

คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่า “ครู” นอกจากจะเป็น “พ่อพิมพ์ แม่พิมพ์ ของชาติ” แล้ว “ครู” ยังได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งใน “กลุ่มถั่งความคิด” (Think Tank Group) ที่มีอิทธิพลต่อสังคมไทย ฉะนั้นความคิดเห็นของบรรดาครูย่อมเป็นข้อมูลหนึ่งที่มีคุณค่าที่สะท้อนให้เห็นภาพของ “สังคมไทย” อันจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างสรรค์ความสุขแห่งสังคมไทย จากเหตุผลดังกล่าว “สวนดุสิตโพล” จึงได้สำรวจความคิดเห็นประเด็น “ครูไทย” มอง “การเมือง” “สังคม” “เศรษฐกิจ” วันนี้อย่างไร ? เพื่อสะท้อนความคิดเห็น “ครู” ทั่วประเทศ จำนวน 2,738 คน สรุปผลได้ดังนี้

ด้านการเมืองไทย “ครู” มองว่า ณ วันนี้ เต็มไปด้วยปัญหา ซึ่งปัญหา 5 อันดับแรก ได้แก่ ความวุ่นวายสับสน ไม่มีความชัดเจน ไม่มีจุดยืนที่แน่นอน การคอร์ปชั่น มุ่งหวังผลประโยชน์มากเกินไป การแก่งแย่งชิงดี การขาดความสามัคคี แบ่งพรรค แบ่งฝ่าย และคุณธรรมจริยธรรมลดน้อยลง นักการเมืองที่ตีมีน้อย

ปัญหา 5 อันดับแรก ที่ “ครู” มองสังคมไทย ประกอบด้วยสังคมไทยเสื่อมโทรมลงอย่างมาก คุณธรรม จริยธรรมของคนในชาติลดน้อยลง คนในสังคมเห็นแก่ตัวมากขึ้น ขาดความรัก สามัคคี มีการเปลี่ยนแปลงตามกระแสตะวันตก และเทคโนโลยีต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว พ่อแม่ไม่มีเวลาเลี้ยงดูลูก ทำให้สถาบันครอบครัวมีปัญหา และการพูดจา มารยาท การแต่งกายของเด็กในปัจจุบันไม่เหมาะสม

ส่วนประเด็นด้านเศรษฐกิจไทย 5 ประเด็น ในสายตา “ครู” คือ ปัญหาสินค้าราคาแพง ของกินของใช้ขึ้นราคา เศรษฐกิจฝืดเคือง ตกต่ำมาก ปัญหาค่าครองชีพสูงขึ้น รายได้เท่าเดิม ประเทศไทยควรนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ และประชาชนมีหนี้สินมากขึ้น

สุดท้ายก็คงต้องถึงบทสรุปว่าผลสำรวจประเด็นดัชนีความเชื่อมั่นครูไทยนั้น ถือเป็น “กระจก” ที่สังคมสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของ “ครูไทย”...

ขณะที่การสำรวจความคิดเห็น “ครู” เกี่ยวกับการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมนั้น ถือเป็น “กระจก” ที่ “ครู” ได้สะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์ด้านต่างๆ ของประเทศไทย ซึ่งข้อมูลทั้งหมดจะเป็นประโยชน์สูงสุดก็ต่อเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารประเทศได้นำข้อมูลเหล่านี้ไปกำหนดยุทธศาสตร์ในการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม...

สุวนศุภิต โปท
SUAN DUSIT POLL

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

สยามรัฐ

สยามรัฐ!! “ซังกูตโลก” อู...

สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ

จาก“ความอาลัย”

...สู่ “การไว้อาลัย” ..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

...สู่ “การไว้ทุกข์” !!

ความเศร้าเสียใจของประชาชนทั้งประเทศจากการสิ้นพระชนม์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ ซึ่งแสดงออกจากการแต่งกายด้วยชุดสีดำ เพื่อไว้ทุกข์นั้น ถือเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของความจงรักภักดี ความรัก และความเคารพบูชาที่ฝังรากลึกอยู่ในจิตใจของปวงชนชาวไทยที่มีต่อสถาบันกษัตริย์มาอย่างยาวนาน

แม้ ณ วันนี้สังคมไทยจะตื่นตัวกับการไว้ทุกข์ให้สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ แต่ถ้าถามว่าสังคมไทยรู้จัก “การไว้ทุกข์” ในเชิงลึกมากน้อยเพียงใด เชื่อว่าหลายคนคงตอบว่า “ไม่รู้” แต่คงมีคนจำนวนไม่น้อยที่สนใจอยากรู้ “คำตอบ” อย่างชัดชัด...

โดยทั่วไป “การไว้ทุกข์” หมายถึง การแต่งกายหรือแสดงเครื่องหมายตามประเพณีนิยมว่าตนมีทุกข์เพราะบุคคลสำคัญในครอบครัวได้ตายไป เช่น ไว้ทุกข์ให้พ่อ ซึ่งเป็นการระลึกถึงคุณความดีของผู้ตายที่ได้เคยทำไว้ อันเป็นการแสดงถึงความกตัญญู

วัฒนธรรมการไว้ทุกข์ของประเทศต่าง ๆ แม้จะมีจุดประสงค์ในการระลึกถึงผู้ตายเหมือนกัน แต่มีการแสดงออกที่แตกต่างกัน โดยวัฒนธรรมจีนการแต่งกายด้วยชุด “สีขาว” เพื่อแสดงการไว้ทุกข์มีประวัติยาวนานกว่าสองพันปี ดังข้อความที่ปรากฏในคัมภีร์หลี่จี้ของลัทธิขงจื้อ บททวิหลี่ว่า หากบิดามารดายังมีชีวิตอยู่ ผู้เป็นบุตรมีควรแต่งกายด้วยอาภรณ์สีขาวล้วน และมีคำอธิบายในบทเขี้ยวเท่อของคัมภีร์เล่มเดียวกันว่า ชุดขาว คือเครื่องหมายแห่งการไว้ทุกข์

ขณะที่พระศาสนาจักรตะวันตก หรือโรมันคาทอลิกให้ความสำคัญในการใช้สีที่แตกต่างกันในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา โดยกำหนดให้มีการใช้สี 6 สี คือ ขาว แดง เขียว ม่วง ดำ และกุหลาบ โดย “สีดำ”

เป็นสิ่งที่ให้ความหมายตรงข้ามกับสีขาว เป็นความมืดมน ซึ่งตรงข้ามกับ
แสงสว่าง ความชั่ว ซึ่งตรงข้ามกับความดี ความตาย ซึ่งตรงข้ามกับการมีชีวิต
มีความหมายไปถึงการปฏิเสธ หรือการขาดแคลน อาทิเช่น การถูกลงโทษ
(การถูกแยก หรือตัดขาดจากแสงสว่าง คือ ตัดขาดจากพระเป็นเจ้าตลอด
นิรันดร) โดยในส่วนของ การประกอบพิธีกรรมจะใช้สีดำในพิธีของผู้ล่วงลับ
ในส่วนประเทศไทยนั้น การไว้ทุกข์ไม่ใช่ประเพณีดั้งเดิม เพราะ
พระพุทธศาสนาไม่เคยสอนให้แบกรับทุกข์ไว้ แต่สอนให้ละทุกข์ และสละ
ความทุกข์ ซึ่งการไว้ทุกข์ได้อิทธิพลมาจากชาวจีนที่เข้ามาค้าขายที่เมืองไทย
โดยคนไทยเห็นว่าการไว้ทุกข์เป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูจึงได้ปฏิบัติ
ตาม โดยปัจจุบันคนไทยสวมใส่ชุดสีขาวและสีดำไปงานศพ และการไว้ทุกข์
โดยเลียนแบบมาจากชาวจีนและตะวันตก

การไว้ทุกข์แม้จะเป็นการแสดงออกถึงความกตัญญู การระลึกถึง
คุณงามความดี แต่ถ้าไว้ทุกข์แล้วคนเป็นต้องมาแบกรับความทุกข์ จมอยู่
กับความทุกข์ เข้าทำนอง “คนตายชายคนเป็น” เชื่อว่าผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว
ย่อมไม่มีความสุข

สำหรับการไว้ทุกข์ เพื่อสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ ที่ยิ่งใหญ่และ
ยังยืน ณ วันนี้ คงหนีไม่พ้น การทำความดี การสร้างความสมานฉันท์
ให้เกิดขึ้นในสังคมไทยโดยเร็วที่สุด...

สยามรัฐ II.. (อีกครั้ง) เข้มแข็งไม่ถอย:ฉบับจบ:๒

เปิดประชุมสภา จุดเริ่มต้น ระบอบประชาธิปไตยไทย (อีกครั้ง)...!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

เปิดประชุมสภา จุดเริ่มต้น ระบอบประชาธิปไตยไทย (อีกครั้ง)...!!

หลังจากการจัดตั้งรัฐบาลสำเร็จลุล่วงไปได้ จนเกิดการประชุมสภาครั้งแรก เมื่อวันที่ 21 มกราคม พ.ศ. 2551 และในวันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2551 ได้มีการลงมติเลือกประธาน และรองประธานสภาผู้แทนราษฎร จากนั้นก็ถึงวาระที่จะเลือกนายกรัฐมนตรี ซึ่งน่าจะกล่าวได้ว่า “การเปิดประชุมสภา ณ วันนี้ เปรียบเสมือนเป็นจุดเริ่มต้น การเมืองระบอบประชาธิปไตยของไทย” (อีกครั้ง)

แต่ประเด็นที่สร้างความสนใจให้แก่ “แฟนพันธุ์แท้ คอการเมือง” มากที่สุดในขณะนี้ คงหนีไม่พ้น “การแตกแถว” ของ ส.ส. พรรครัฐบาลบางท่านที่ “แอบปั่นใจ” โดยการลงคะแนนเลือก นายบัญญัติ บรรทัดฐาน และคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ในการเลือกประธาน และรองประธานสภาผู้แทนราษฎร

กรณีที่เกิดขึ้นแม้จะเป็นเรื่องที่แปลกสำหรับแวดวงการเมืองไทย ซึ่งดูคล้ายเป็นการกระทำผิดมารยาททางการเมือง หรือมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งภายในฝ่ายรัฐบาล แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้ เพราะการปกครองในระบอบประชาธิปไตย นอกจากจะต้องมีการจำกัดอำนาจ มีการแบ่ง และกระจายอำนาจ มีการตรวจสอบและถ่วงดุล หรือคานอำนาจทางการปกครองของรัฐบาลแล้ว การตัดสินใจที่เป็นไปตามมติข้างมากจะต้องคำนึงถึงสิทธิ และรับฟังความคิดเห็นของข้างน้อยอีกด้วย

จากแนวคิดและอุดมการณ์ตามระบอบประชาธิปไตยที่ให้อิสระกับสังคมในการแสดงความคิดเห็นนั้น ย่อมส่งผลให้บางครั้งเกิดการแสดงความคิดเห็นที่กระทบกระทั่งกันจนเป็นเหตุให้เกิด “ความขัดแย้ง” ซึ่งเป็นสิ่งที่ใครหลายคนมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีความจำเป็น เป็นสิ่งที่ไม่ดี

แต่สำหรับในเชิงทฤษฎีความขัดแย้ง (Conflict Theory) แล้ว นักทฤษฎีหลายท่านกลับมองว่า ความขัดแย้งก่อให้เกิดผลทั้งในเชิงบวกและลบ โดยความขัดแย้งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) และไม่มีสังคมใดที่จะมีความสมานสามัคคีอย่างสมบูรณ์ เนื่องจากความขัดแย้งเป็นสภาวะหนึ่งของมนุษย์ ทั้งในอารมณ์แห่งความเกลียด หรือความรักต่างก็มีความขัดแย้งทั้งสิ้น

เมื่อสังคมมีความขัดแย้งในระดับที่พอเหมาะก็จะช่วยให้เกิดการแบ่งกลุ่ม การลดความเป็นปรปักษ์ พัฒนาความซับซ้อนของโครงสร้างกลุ่มในด้านความขัดแย้ง และร่วมมือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมประชาธิปไตย ต้องอาศัยความขัดแย้งเป็น “น้ำหล่อเลี้ยง” ที่สร้างให้เกิดความเข้มแข็ง และมิติที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน และการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง

คงเป็นการมองที่ค่อนข้าง “ตื้น” หากมองว่ากรณีที่เกิดขึ้นเป็นภาพสะท้อนของการขาดเสถียรภาพรัฐบาล เพราะเมื่อพิจารณาตามหลักสถิติจะพบว่าจำนวนคะแนนที่เพิ่มขึ้นนั้น เป็นตัวเลขที่มีสัดส่วนน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการลงคะแนนครั้งนี้เป็นการลง “คะแนนลับ” ย่อมทำให้ ส.ส. สามารถแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างเต็มที่...

หากถ้าคิดจะปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยก็ต้องอย่าคิดมาก อย่าคิดเล็กคิดน้อย...!!

“ความคาดหวัง” ของ “ประชาชน” ต่อ “รัฐบาลสมัคร 1”

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

“ความคาดหวัง” ของ “ประชาชน” ต่อ “รัฐบาลสมัคร 1”...!!

ยามบ้านเมืองอยู่ในช่วงวิกฤติโดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ ที่พึ่งของ “ประชาชน” ก็คงไม่พ้นรัฐบาล แล้วยิ่งเป็นรัฐบาลที่ได้รับคะแนนนิยมจาก “ประชาชน” ชนิดล้นหลามอย่าง “รัฐบาลสมัคร 1” ด้วยแล้ว ก็ยิ่งต้องแบกรับ “ความคาดหวัง” ของ “ประชาชน” ในการแก้ปัญหาชาติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

หลังจากประชาชนจำนวนไม่น้อยได้สมหวังจากการที่พรรคพลังประชาชนสามารถจัดตั้งรัฐบาลได้สำเร็จ และนายสมัคร สุนทรเวช ได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนที่ 25 ของไทย สิ่งที่ประชาชนคาดหวัง และเฝ้าติดตามอย่างใกล้ชิดในลำดับต่อไป คงไม่พ้นโฉมหน้าของ “คณะรัฐมนตรีชุดใหม่” ซึ่งนอกจากจะเป็นบุคคลที่เป็นตัวจักรสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายต่าง ๆ ที่ได้ให้สัญญาไว้ในช่วงหาเสียงเลือกตั้งให้มีการดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรมแล้ว

ยังดูคล้ายเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของการแบ่ง “โควต้าเก้าอี้รัฐมนตรี” ของพรรคต่าง ๆ ที่ร่วมรัฐบาล (แม้ว่าพรรคร่วมรัฐบาลจะกล่าวเป็นเสียงเดียวกันในทำนองที่ว่าไม่มีการต่อรองโควตารัฐมนตรี แต่เมื่อพิจารณาจากกระแสข่าวการคัดเลือกรัฐมนตรีที่สะท้อนผ่านสื่อมวลชนแล้ว ก็คงต้องพูดตรงตรงว่า “ยากที่จะเชื่อคำกล่าวดังกล่าว...!”)

อย่างไรก็ตาม แม้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และรัฐมนตรีจะมีคุณสมบัติพื้นฐานที่ใกล้เคียงกัน ไม่ว่าจะเป็นวุฒิมหาบัณฑิต การสังกัดพรรคการเมือง ต้องไม่เกิน 1 พรรค หรือต้องเป็นคนไทยเชื้อชาติไทย และสัญชาติไทย แต่บุคคลที่จะดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี จำเป็นต้องมีคุณสมบัติพิเศษ “เป็น ส.ส. ที่มากกว่า ส.ส.”

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ และ “ภาวะผู้นำ” (Leadership) ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็น “แต้มต่อ” ที่ จะเสริมให้บุคคลที่เป็นรัฐมนตรีสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้เพราะการเป็นรัฐมนตรีในยามที่นายกรัฐมนตรีกล่าวว่าเป็นการ ขับรถในเวลาที่ไม่ปกติ แม้วานายกฯ จะเป็นนักการเมืองที่รู้ในแง่กลการเมือง และวิธีบริหารบ้านเมือง แต่ก็ใช่ว่าจะรู้ในทุกแขนง ฉะนั้นบุคคลที่เป็น คณะรัฐมนตรี จะต้องเข้ามามีบทบาทในการดูแลงานของบ้านเมือง

สถานการณ์ของปัญหาบ้านเมืองที่อยู่ในขั้น “สูงอ้อม” รอกการแก้ไข ปัญหาอย่างเร่งด่วนนั้น จำเป็นต้องอาศัย “รัฐมนตรีคุณภาพ” และสามารถ ทำงานได้ทันที หากคณะรัฐบาลชุดนี้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ “ความสำเร็จที่ได้ก็จะเปลี่ยนเป็นความนิยมที่ยั่งยืน” ในทางตรงข้ามหาก ไม่สามารถทำงานได้ตามที่ “ประชาชน” คาดหวัง ก็อาจจะเกิดปรากฏการณ์ แรงดีดกลับ “คะแนนนิยมที่เคยมีก็จะเปลี่ยนเป็นคะแนนเสื่อม” ซึ่ง ความเสื่อมที่เกิดขึ้นก็น่าจะเกิดผลกระทบต่อพรรคพลังประชาชนมากกว่า พรรคร่วมรัฐบาลอื่นๆ...

คงไม่มีใครกล้าคาดหวังว่าโฉมหน้ารัฐมนตรีที่กำลังจะได้ในอีกไม่กี่ วันนี้ จะได้รับรัฐมนตรีที่น่า “พอใจ” แต่อย่างน้อยขอให้ได้รับรัฐมนตรีที่ “ค่อนข้างพอใจ” ก็น่าจะเพียงพอแล้วกับระบอบการเมืองแบบไทยไทย..!! ที่มีทั้ง “กรอบโควตา” กำหนดในจำนวนของรัฐมนตรีไม่เกิน 35 ตำแหน่ง แต่ตำแหน่ง “รัฐมนตรี” นั้น เป็นความหวังสูงสุดของ “ส.ส.ทุกคน” อยู่แล้ว..!!

มติชน "25 กับมติชน"

มติชน

มติชน (เก่า ใหม่)

มติชน "มติชนฉบับใหม่" มติชนฉบับใหม่ มติชนฉบับใหม่ มติชนฉบับใหม่

มติชน

กว่าจะเป็น

"นายกฯ คนที่ 25" (แท้! แท้!)

ไม่ใช่ง่าย! ง่าย!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“นายกฯ คนที่ 25” (แท้! แท้!) ไม่ใช่ง่าย! ง่าย!

เรียกได้ว่าต้องรอคอยมานานนับแรมเดือนกว่าจะได้ “นายกฯ คนที่ 25” ซึ่งคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่า “นายกฯ ใหม่ถอดด้าม” ท่านนี้ได้รับกระแสวิพากษ์วิจารณ์จากสังคมมากที่สุด ทั้งกระแสที่ว่าเป็น “นายกฯ นอมินี”... “นายกฯ ร้างทรง” หรือแม้แต่กระทั่งเป็น “นายกฯ เเง” แต่จะเป็น “นายกฯ แท้” หรือ “นายกฯ เทียม” ก็คงต้องดูกันนานนาน..!!

นับเป็นเรื่องที่ไม่เหนือความคาดหมาย สำหรับชัยชนะของนายสมัคร สุนทรเวช หัวหน้าพรรคพลังประชาชน ซึ่งได้รับเลือกเป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ 25 โดยยึดยึดความปราชัยให้แก่คู่แข่ง คือ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ ชนิดขาดลอยด้วยคะแนน 310 เสียง ต่อ 163 เสียง ถึงแม้ว่าการเป็น “นายกรัฐมนตรีโดยนิตินัย” ของนายกฯ สมัคร ตามครรลองของ “ประชาธิปไตยโดยการเลือกตั้งตัวแทน” (Representative Democracy) ซึ่งต้องได้รับการยอมรับจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 480 คน ดูคล้ายเป็นเรื่องที่ค่อนข้างง่าย

แต่การเป็น “นายกรัฐมนตรีโดยพฤตินัย” ซึ่งได้รับการยอมรับจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนกว่า 40 ล้านคนนั้น ถือเป็นเรื่องที่ต้องขบคิดตรงตรงว่าทำได้ยาก..!!

คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าในหลายยุคหลายสมัยผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี มักจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ หรือบางท่านอาจไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเท่าที่ควร บางท่านอาจได้ชื่อว่าเป็น “นายกฯ ของคนระดับรากหญ้า” บางท่านอาจเป็น “นายกฯ ของคนมีการศึกษา” หรือแม้แต่เป็น “นายกฯ ของภาคใดภาคหนึ่ง หรือจังหวัดใดจังหวัดหนึ่ง”

ปัจจัยส่วนหนึ่งของปัญหาน่าจะเกิดจากระบบการคัดสรรหัวหน้าพรรคที่เปรียบเสมือนเป็นการเลือก “ว่าที่นายกรัฐมนตรี” ซึ่งใช้การคัดโดย

คณะกรรมการของแต่ละพรรคนั้น ดูคล้ายเป็นระบบที่ค่อนข้างปิดกั้นการมีส่วนร่วมของประชาชน

หากพรรคการเมืองต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงระบบ โดยการเปิดโอกาสให้สมาชิกพรรคเลือกหัวหน้าพรรคได้ด้วยตนเองนั้น นอกจากจะทำให้ได้หัวหน้าพรรคที่ได้รับการยอมรับจากสังคมในระดับหนึ่งแล้ว ยังเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมทางการเมือง ซึ่งน่าจะส่งผลทำให้สังคมเกิดความตื่นตัวทางการเมืองมากขึ้น (แนวทางดังกล่าวแม้จะดูเหมือนเป็นแค่ “ความฝัน” แต่หากเป็นฝันที่เป็นจริงในสักวันก็น่าจะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตยของไทย...)

ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งน่าจะเกิดจากความคาดหวังของสังคม โดยเฉพาะกลุ่มนักวิชาการ สื่อมวลชน หรือแม้แต่กลุ่มคนที่มีการศึกษาสูง ที่ต้องการเห็น “นายกรัฐมนตรีในทฤษฎี”

เมื่อพูดถึง “นายกรัฐมนตรีในทฤษฎี” สิ่งที่สังคมคำนึงถึงนอกจากจะเป็นบุคคลที่มี “ความฉลาดทางสติปัญญา หรือ I.Q. (Intelligence Quotient)” ซึ่งเป็นเรื่องราวของความสามารถในด้านการคิด วิเคราะห์ การคำนวณ การใช้เหตุผล และการเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ แล้ว ยังจำเป็นต้องมี “ความฉลาดทางอารมณ์” หรือ E.Q. (Emotional Quotient)” เป็นความสามารถในการรับรู้ เข้าใจอารมณ์ตนเอง และผู้อื่น สามารถควบคุมอารมณ์ และแสดงออกอย่างเหมาะสม

ความฉลาดอีกประการหนึ่งที่สังคมให้ความสำคัญเป็นอย่างมากขณะนี้ไม่พ้น “ความฉลาดทางศีลธรรม หรือ M.Q. (Moral Quotient)” คือ การมีความประพฤติดี รู้จักผิดชอบ มีความซื่อสัตย์ รับผิดชอบ มีจริยธรรม เป็นแนวคิดที่มุ่งตอบคำถามว่า การที่เรามีคนที่ I.Q. ดี E.Q. สูง แต่ถ้ามีระดับคุณธรรมจริยธรรมต่ำก็อาจใช้ความฉลาดไปในทางที่ไม่ถูกต้องก็เป็นได้

คุณสมบัติอีกประการหนึ่งที่สังคมเพรียกหาจากบุคคลซึ่งเป็น “นายกรัฐมนตรี” หรือ “ผู้นำในแทบทุกวงการ” ก็คือ “ภาวะผู้นำ” (Leadership) คือ กระบวนการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือมากกว่าพยายามใช้อิทธิพลของตนเองหรือกลุ่ม กระตุ้น ชี้นำ ผลักดันให้บุคคลอื่น หรือกลุ่มบุคคลอื่น มีความเต็มใจ และกระตือรือร้นในการทำสิ่งต่าง ๆ ตามต้องการ โดยมีความสำเร็จของกลุ่ม หรือองค์กรเป็นเป้าหมาย หรือกล่าวกันตรงตรง ก็คือ ต้องมี “อำนาจ” (Power) ซึ่งแหล่งที่มาของอำนาจประกอบไปด้วย “อำนาจตามกฎหมาย” (Legitimate Power) เป็นอำนาจที่มีตามตำแหน่งที่ดำรงอยู่ในสายการบังคับบัญชาขององค์กร ตามอำนาจหน้าที่ (Authority) ของตำแหน่งนั้น “อำนาจในการให้รางวัล” (Reward Power) เช่น การเลื่อนขั้นเงินเดือน การเลื่อนตำแหน่ง การสนับสนุนการศึกษา เป็นต้น “อำนาจในการลงโทษ” (Coercive Power) เมื่อมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น การลดขั้นเงินเดือน การให้ออกจากงาน เป็นต้น

นอกจากนั้นยังต้องมี “อำนาจในความเป็นผู้เชี่ยวชาญ” (Expert Power) อันเนื่องมาจากมีประสบการณ์ ความรู้ หรือทักษะเชิงเทคนิคที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำงานของผู้ใต้บังคับบัญชา “อำนาจในการมีข้อมูลสารสนเทศ” (Information Power) เนื่องจากได้ครอบครองและควบคุมข้อมูลสารสนเทศที่สำคัญและจำเป็นต่อการปฏิบัติงานและการวางแผนขององค์กร และ “อำนาจเชิงอ้างอิง” (Referent Power) เป็นผลจากความนิยมชมชอบ ความเคารพนับถือ และความเป็นมิตรจากบุคคลอื่น

พอสรุปได้ว่าการเป็น “นายกรัฐมนตรีในทฤษฎี” นั้น ต้องเป็น “คนเก่ง ดี มีบารมี และอำนาจ” ซึ่งหากจะควานหาตัวนายกรัฐมนตรีตามคุณสมบัติดังกล่าว ก็อาจจะต้องเอา “เทวดา” มาเป็น “นายกฯ”...

ท่ามกลางสภาพบ้านเมืองซึ่งเต็มไปด้วยปัญหาที่รอการแก้ไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเศรษฐกิจที่สร้างความหนักอกหนักใจให้แก่ประชาชนชาวไทย ในขณะนี้ เชื่อว่า “ประชาชนส่วนใหญ่” คงไม่ต้องการ “นายกฯระดับเทวดา” แต่น่าจะต้องการ “นายกฯ คนธรรมดา” ที่จะทำงานแก้ไขสารพันปัญหา ที่รุมเร้าประเทศไทย ณ วันนี้ได้

กระแสวิพากษ์วิจารณ์เชิงลบในสังคมที่เกิดขึ้น นอกจากจะไม่ได้ทำให้สถานการณ์บ้านเมืองดีขึ้นแล้ว ยังเป็นการทำลายกำลังใจ และทำลายความน่าเชื่อถือของรัฐบาลในสายตาชาวโลกอีกด้วย ถึงแม้ว่าภาพลักษณ์ที่ผ่านมาของ นายกฯ สมัคร จะไม่สู้ดีนักในแง่ของการควบคุมอารมณ์ การเป็นนายกฯ นอมนี และเป็นนายกรัฐมนตรีนที่ไม่ถูกใจใครหลายคน แต่ก็ถูกต้องตามหลักประชาธิปไตย แล้วเมื่อพิจารณาจากประวัติส่วนตัว การศึกษา และผลงานที่ผ่านมา ก็คงต้องยอมรับว่าค่อนข้างจะ “สอบผ่าน”...

ณ วันนี้ สังคมก็คงต้องให้โอกาส “นายกฯ คนที่ 25” ได้ลองปฏิบัติงานสักระยะ ตั้งคำถามที่ว่า “ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน” แล้วเวลาจะเป็นผู้ให้คำตอบว่า “นายกฯ สมัคร” เป็นแค่เพียง “นายกฯ ชัดตาทัฬห”

หรือเป็น “นายกฯ จอมทัฬห” กันแน่...!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
SUAN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

สยามรัฐ ภาควิชาการศึกษาศาสตร์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

“สมานฉันท์” โจทย์ที่ “สมัคร 1”

ต้องสนองความคาดหวังได้...!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

RAJABHAT DUSIT UNIVERSITY

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สยามจันท์” โจทย์ที่ “สมัคร 1”

ต้องสนองความคาดหวังได้...!!

การเมืองนำเมื่อ นำเฟะ นำเนาซ้ำซาก โดยเฉพาะนักการเมืองที่ดีแต่
แก่งแย่งชิงดีชิงเด่น ต่อสู้แก่งแย่งแข่งขันชนิดที่ไม่ได้ด้วยเล่ห์ ก็เอาด้วยกล
ไม่ได้ด้วยมนต์ ก็ต้องเอาด้วยคาถา ไม่มีมิตรแท้ศัตรูถาวร ขอเพียงแบ่ง
“ผลประโยชน์” ได้ลงตัว อะไรที่ไม่นำไปได้ก็เป็นไปได้เสมอใน “แวดวง
การเมือง”...

ทั้งหมดนี้ คือ “ภาพลักษณ์ของการเมืองไทยที่ตราตรึงในใจประชาชน”
ซึ่งน่าจะสื่อให้เห็นว่าสำหรับ “ประชาชน” การเมืองเป็นเพียงเรื่องของ
“ความขัดแย้งที่มีผู้ชนะและผู้สูญเสีย” (Zero-Sum or Win-Lose Conflict)
ซึ่งเป็นความขัดแย้งประเภทที่ทำให้เกิดการมุ่งทำลายซึ่งกันและกันเพียงเพื่อ
ให้ได้มาซึ่ง “อำนาจยศฐาบรรดาศักดิ์”

ภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมซึ่ง “ตอกย้ำ” ให้เห็นถึงทัศนคติเชิงลบ
เกี่ยวกับการเมืองนั้น คงหนีไม่พ้นผลสำรวจจาก “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสวนดุสิตที่ถาม “ประชาชน” จำนวน 3,156 คน ว่า สิ่งที่ไม่คาดหวัง
ใน “รัฐบาล สมัคร 1” เพราะคาดหวังคงทำไม่ได้ คืออะไร ? โดย “คำตอบ”
ที่ประชาชนตอบเป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 26.98 คือ การสมานฉันท์ทาง
การเมือง และความสามัคคีของนักการเมือง

“คำตอบ” ดังกล่าว ถือเป็นหนึ่งในโจทย์ปัญหาสำคัญ นอกเหนือจาก
ปัญหาด้านเศรษฐกิจที่คนในสังคมจำนวนไม่น้อยต้องการให้ “รัฐบาลสมัคร 1”
แก้ไขอย่างเร่งด่วน เพราะคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่ากระแสข่าวเกี่ยวกับการ
แย่งชิงโควตารัฐมนตรีที่ถูกเผยแพร่ออกมาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ก่อนที่จะมี
การตั้งรัฐบาล จนได้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานสภาผู้แทนราษฎรและนายก
รัฐมนตรี ล้วนเป็นสิ่งแสดงให้เห็นถึงการขาดความสมานฉันท์ภายในแล้ว
หากต้องเผชิญกับการขาดความสมานฉันท์ภายนอก ทั้งความขัดแย้งกับ
พรรคฝ่ายค้าน รวมถึงกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยย่อมทำให้

สยามรัฐฉบับที่ "พิเศษ" กุมภาพันธ์

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

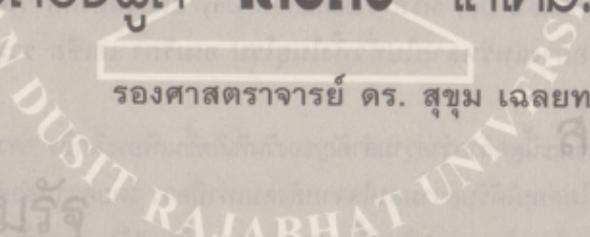
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา สยามรัฐ

“วันวาเลนไทน์”

พูดแค่ “ความรัก”

ไม่ต้องพูด “เสียตัว” ได้ไหม..??

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สยามรัฐ” “วันวาเลนไทน์” พุดแค่ “ความรัก”

ไม่ต้อพุด “เสียตัว” ไ้ไทม..??

“ความรัก” เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนโหยหา เมื่อมนุษย์ต้องการ “รัก”... “วาเลนไทน์” วันแห่งความรัก จึงเป็นอีกหนึ่งวันที่มีความสำคัญที่ “คนที่มึรัก” ต่างรอคอยเพื่อฉลองกับ “คนรัก” ฉะนั้นคงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ในขณะนี้ ซึ่งใกล้ถึง “วันแห่งความรัก” สังคมตกอยู่ในกระแส “ห้วงแห่งรัก”...

วันวาเลนไทน์ (Valentine) ถือกำเนิดขึ้นตั้งแต่ในสมัยจักรวรรดิโรมัน เพื่อระลึกถึง นักบุญเซนต์วาเลนไทน์ (Saint Valentine) ผู้เปี่ยมไปด้วยเมตตา ความรัก และความปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์ และคนรักอย่างแท้จริง แต่สุดท้ายต้องจบชีวิตลงด้วยการรับโทษประหารในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 270 หรือเมื่อประมาณ 1,738 ปีที่แล้ว

ความรักอันบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้นได้สร้างความประทับใจให้แก่คนทั่วไปอย่างมาก จึงยึดถือเอาวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ของทุกปีเป็น “วันแห่งความรัก” Saint Valentine's Day หรือ Valentine's Day และวันดังกล่าวได้ขยายความนิยมอย่างแพร่หลายไปทั่วทั้งในยุโรป อเมริกา เอเชีย รวมทั้งในประเทศไทย

แต่ในขณะนี้ดูคล้ายว่าความสำคัญของวันที่เกิดขึ้นเพื่อระลึกถึง “ความรัก” จะเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยได้รับความสนใจจากสังคมเท่าที่ควร โดยความสำคัญของวันวาเลนไทน์ดูคล้ายจะ “บิดเบี้ยว” จนกลายเป็น “วัน (แพชั่น) แห่งความรัก” และสิ่งที่สังคมพูดถึงวาเลนไทน์ในทุกวันนี้ มักจะวนเวียนอยู่กับการให้ดอกไม้ ของขวัญ และการเลือกสถานที่ดินเนอร์อันโรแมนติกเพื่อฉลองกับ “คนรัก”

“ผีซ้ำด้าพลอย” ประเด็นที่เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับวันวาเลนไทน์ ณ วันนี้ คงหนีไม่พ้นความคิดที่ว่า “วาเลนไทน์” เป็นอีกหนึ่งวันของ “การเสียสาว”...!!

อย่างไรก็ตาม แม้ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จะสำรวจความคิดเห็นพบว่า “ประชาชน” ส่วนใหญ่จะเชื่อว่า “วันวาเลนไทน์” เป็น “วันเสียตัวของวัยรุ่น” แต่ประเด็นที่น่าสนใจที่สุดคงหนีไม่พ้นแนวทางในการแก้ไขไม่ให้เกิดการเสียตัวในวันวาเลนไทน์ ซึ่งได้แก่ การนำเสนอข่าวควรเป็นไปในทางสร้างสรรค์มากกว่าเสนอข่าวในแง่ลบดังกล่าว ผู้ปกครองควรให้ความรู้ คำแนะนำที่ถูกต้องแก่เด็ก ควรปลูกฝังจิตสำนึก ด้านศีลธรรม จริยธรรมตั้งแต่วัยเยาว์ ไม่ควรให้เด็กอยู่ด้วยกันตามลำพัง และมีการรณรงค์ จัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ให้เด็กได้เข้าร่วม

ประเด็นเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในเทศกาลสำคัญต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวันลอยกระทง หรือแม้แต่วาเลนไทน์นั้น ถือเป็นประเด็นที่มีการพูดถึงมาอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่ดูคล้ายว่าจะเข้าทำนอง “พายเรือในอ่าง” เนื่องจากปัญหาดังกล่าวจะถูกพูดถึงมาโดยตลอด แต่ไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งหากเปลี่ยนจากการ “พูด” เป็นการลงมือ “ทำ” โดยนำแนวทางที่ได้จากผลสำรวจซึ่งมาจากการระดมความคิดของ “ประชาชน” มา “ต่อยอด” เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขอย่างจริงจัง เชื่อว่าน่าจะบรรเทาปัญหาดังกล่าวได้บ้าง...

เอาเป็นว่า “วาเลนไทน์ปีนี้” คงไม่กล้า “คาดหวัง” ถึงขั้นลงมือแก้ไข แต่ขอแค่หยุดพูดเรื่อง “เสียตัว” ให้ได้ก่อน แล้วมุ่งไปที่เรื่อง “ความรักแท้แท้” ก็น่าจะเป็น “บุญ” ของสังคมไทยแล้ว..!!

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ "มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต" ใน นครลพบุรี
 "โลโก้มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต" (มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต) เป็น
 สัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต ซึ่งมีความหมายว่า
 มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต เป็นมหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการพัฒนา
 การศึกษาและการบริการสังคมของเมืองลพบุรี
 และพื้นที่ใกล้เคียง โดยยึดมั่นในปรัชญา "เรียนดี มีคุณธรรม
 มีจิตสำนึก" และ "บริการสังคม" เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต
 ของประชาชนในท้องถิ่นและภูมิภาค
 มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต ก่อตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติ
 มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต พ.ศ. ๒๕๓๖
 มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต มีวิทยาเขต ๒ แห่ง คือ
 ๑. วิทยาเขตลพบุรี (เดิมชื่อ "วิทยาลัยราชภัฏลพบุรี")
 ๒. วิทยาเขตสระบุรี (เดิมชื่อ "วิทยาลัยราชภัฏสระบุรี")
 มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต มีบุคลากรและนักศึกษา
 จำนวนมาก ทั้งในระดับปริญญาตรี โส และเอก
 มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต มีชื่อเสียงในด้าน
 การศึกษาระดับปริญญาตรี โส และเอก
 มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต มีชื่อเสียงในด้าน
 การศึกษาระดับปริญญาตรี โส และเอก

มติชน

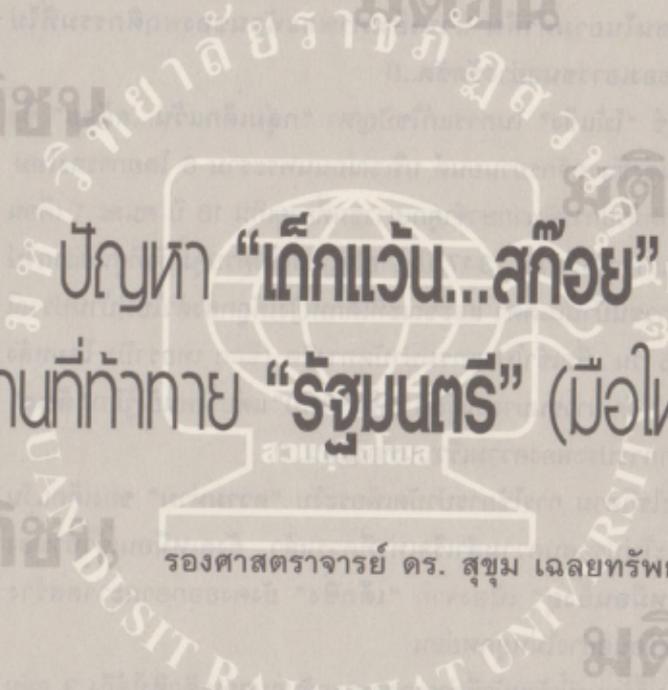
(UNCG) "จับคู่" บทกวี

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

ปัญหา "เด็กแว้น...สก็อย"
งานที่ท้าทาย "รัฐมนตรี" (มือใหม่)

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน ปัญหา “เด็กแว้น...สก๊อย”

วานที่ท้าทาย “รัฐมนตรี” (มือใหม่)

มองพฤติกรรมเยาวชนไทย ณ วันนี้ บอกได้คำเดียวว่า “กลุ่ม” เพราะทั้งกระแสข่าวดึงดูดเด็กด้วยกัน เด็กล่าแต้ม จนเมื่อไม่นานมานี้กับข่าว “เด็กแว้น”...“เด็กสก๊อย” ที่ก่อความเดือดร้อน สร้างความรำคาญให้ประชาชนในยามค่ำคืน ล้วนเป็นภาพสะท้อนของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเยาวชนอย่างชัดเจน..!!

การใช้ “ไม้แข็ง” ในการแก้ไขปัญหา “กลุ่มเด็กแว้น...สก๊อย” ซึ่งรวมตัวกันแข่งขันรถจักรยานยนต์ บริเวณถนนพระราม 6 โดยการลงโทษอย่างเด็ดขาดด้วยการพิพากษาจำคุกเยาวชนที่อายุเกิน 18 ปี คนละ 1 เดือน ส่วนเยาวชนที่อายุระหว่าง 13-17 ปี ชายได้ถูกส่งไปควบคุมตัวที่ศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนบ้านเมตตา และขณะที่เด็กหญิงได้ถูกส่งตัวไปที่บ้านปรางค์เป็นเวลา 5 วัน เพื่อเข้าโปรแกรมบำบัดทางจิต (ช็อก เทอราปี) โดยหลังสิ้นสุดการบำบัดเยาวชนบางคนรู้สึก “เซ็ดหลาบ” แต่บางคนยังรู้สึก “ลั้งเล” และโยนหาการประลองความเร็วบนท้องถนน..!!

อย่างไรก็ตาม การใช้การบำบัดเพื่อระงับ “ความห่าม” ของเด็กแว้น นอกจากจะไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรแล้ว ยังดูเหมือนเข้าทำนอง “ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ” เนื่องจาก “เด็กซิ่ง” ยังคงออกอาละวาดสร้างความเดือดร้อนอย่างไม่หยุดหย่อน

เมื่อไม่กี่วันมานี้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถจับกุมกลุ่มเด็กซิ่งได้ถึง 3 กลุ่มในเวลาใกล้เคียงกัน โดยกลุ่มที่หนึ่งรวมตัวประลองความเร็วบริเวณทางยกระดับ รัชดา-ท่าพระ ซึ่งจับกุมผู้ต้องหาได้ทั้งสิ้น 33 คน ขณะที่กลุ่มที่สองมีสมาชิกทั้งสิ้น 22 คน ได้ยึดถนนบริเวณเลียบริมทางด่วนพระประแดงทำควมความเร็วกันแบบไม่เกรงใจกฎหมาย

ส่วนกลุ่มสุดท้ายแม้จะไม่ได้ “จำลองถนนเป็นสนามแข่ง” แต่ก็รวมตัวกันถึง 80 คน ขับขี่รถจักรยานยนต์สร้างความเดือดร้อน บริเวณเส้นทางบางปะหัน-บางปะอิน จ.พระนครศรีอยุธยา ปรากฏการณ์เด็กแว้นที่เกิดขึ้น

อย่างต่อเนืองนั้น น่าจะเป็นภาพสะท้อนของปัญหา “เด็กแว้น...สก๊อย” ที่ลุกลามมากขึ้นเรื่อย ๆ และต้องเร่งแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างเร่งด่วน

เนื่องจากเด็กแว้นไม่ใช่เป็นปัญหาที่สร้างความรำคาญ ความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน และทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยในหมู่ผู้ใช้รถใช้ถนนเพียงเท่านั้น แต่การมั่วสุมกันแข่งรถ ถือเป็น “ต้นตอ” ของปัญหาหลายประการที่เกิดขึ้นในหมู่เยาวชน ไม่ว่าจะเป็นการติดยาเสพติด การเล่นการพนัน และการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร จนส่งผลให้เยาวชนจำนวนไม่น้อยหมดโอกาสทางการศึกษา นอกจากนี้การแข่งขันแข่งรถในบางครั้งอาจจะใช้ “เด็กสก๊อย” ซึ่งหมายถึงเด็กผู้หญิงที่ซ้อนท้ายรถของเด็กแว้นเป็นเครื่องเติมพนัก และคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าการกระทำดังกล่าว ถือเป็นการละเมิดสิทธิสตรีอย่างชัดเจน

เด็กแว้น เป็นปัญหาที่ต้องอาศัยความละเอียดอ่อนในการแก้ไข เพราะถ้าแก้ไขโดยคำนึงถึงแค่ด้านของผู้ใช้รถใช้ถนน และใช้บทลงโทษที่รุนแรง ซึ่งได้แก่ การใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่มีข้อกำหนดระบุว่าหากเด็กและเยาวชนประพฤติดินสสร้างความเดือดร้อน และความเสียหายแก่ผู้อื่นแล้ว พ่อแม่จะต้องรับผิดชอบ และถูกลงโทษ

“กฎหมายเคอร์ฟิว” โดยห้ามไม่ให้เด็กและเยาวชนอายุไม่เกิน 18 ปี ออกจากบ้านหลัง 22.00 นาฬิกา ซึ่งเป็นกฎหมายที่ประเทศสหรัฐอเมริกา และออสเตรเลียใช้เพื่อควบคุมการทำผิดกฎหมายของเด็กซึ่งเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่ปลายเหตุ ไม่อาจแก้ปัญหาในระยะยาวได้ (เพราะการลงโทษที่ผ่านมา สะท้อนให้เห็นว่า การใช้ไม้แข็งทำได้แค่ “สกัด” แต่ไม่อาจ “ถอนเลือดนักซิ่ง” ได้อย่างเด็ดขาด)

หากคำนึงถึง “หัวอกพ่อแม่” มากเกินไป จนไม่กล้าใช้บทลงโทษที่รุนแรง ก็ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ใช้รถใช้ถนน หรือถ้าคำนึงถึง “ความต้องการของเด็ก” โดยใช้วิธี “หนามยอกเอาหนามบ่ง” ในเมื่อ

ไม่สามารถห้ามไม่ให้แข่งก็ “เปิดสนามบนดิน” จัดการแข่งขันอย่างเป็นทางการ เป็นเรื่องเป็นราว ก็ดูคล้ายเป็น “การให้ท้ายเด็ก” โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แล้วจะใช้แนวทางใดในการแก้ปัญหา..?

จะใช้ “ไม้แข็ง” ... “ไม้อ่อน” หรือจะใช้ “ไม้นวม” แต่ไม่ว่าจะใช้ กลวิธีใด สังคมก็จำเป็นต้องร่วมกันหาทาง “สยบปัญหาอย่างยั่งยืน”..!!

การแก้ไขปัญหายาวชน สิ่งที่ต้องทำความเข้าใจเป็นอันดับแรก คงหนีไม่พ้นการเข้าใจว่าวัยรุ่นคิดอย่างไร? หรือการทำความเข้าใจเรื่อง “จิตวิทยาวัยรุ่น” เสียก่อน โดยในช่วงวัยรุ่น เป็นช่วงที่มีพัฒนาการทางจิตใจ และสติปัญญาสูงขึ้น จนมีความคิดแบบ “นามธรรม” มีความคิดเป็นตัวของตัวเอง และมีความต้องการที่จะหาความเป็นตัวของตัวเอง หรืออัตลักษณ์ (Identity) ต้องการเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น และต้องการให้คนอื่นมองเห็นคุณค่าของตนเอง โดยในช่วงวัยนี้จะเริ่มห่างพ่อแม่ญาติผู้ใหญ่ ให้ความสำคัญ และสนิทสนมกับเพื่อน รวมทั้งมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงตามสภาพแวดล้อมของกลุ่มเพื่อน

เมื่อพิจารณาจากทฤษฎีดังกล่าวจะทำให้เห็นภาพของ “แรงจูงใจ” ด้านความต้องการการยอมรับจากสังคม หรือกลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นแรงขับเคลื่อนพื้นฐานอันเกิดขึ้นตามวัยที่ทำให้เกิดการแสดงออกด้านพฤติกรรมต่าง ๆ ของวัยรุ่น โดยเมื่อสังคมสามารถลดอิทธิพลจากแรงขับเคลื่อนด้านสิ่งแวดล้อมนี้ได้ ก็น่าจะทำให้การควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นมีประสิทธิภาพ ซึ่งสถาบันที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเยาวชนก็คงหนีไม่พ้นสถาบันครอบครัว และสถาบันการศึกษา

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสภาพของสถาบันครอบครัวไทย ณ วันนี้ ก็คงต้องพูดกันตรงตรงว่า “อ่อนแอเหลือเกิน” ความรัก ความอบอุ่น การอบรมสั่งสอนที่พ่อแม่ผู้ปกครองเคยมีให้แก่เด็ก และเยาวชนเฉกเช่นในอดีตนั้น ได้ถูกแทนที่ด้วยการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และการใช้ “เงินตรา” ในการเลี้ยงดู

ไม่สามารถห้ามไม่ให้แข่งก็ “เปิดสนามบนดิน” จัดการแข่งขันอย่างเป็นทางการ เป็นเรื่องเป็นราว ก็ดูคล้ายเป็น “การให้ท้ายเด็ก” โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แล้วจะใช้แนวทางใดในการแก้ปัญหา..?

จะใช้ “ไม้แข็ง” ... “ไม้อ่อน” หรือจะใช้ “ไม้นวม” แต่ไม่ว่าจะใช้ กลวิธีใด สังคมก็จำเป็นต้องร่วมกันหาทาง “สยบปัญหาอย่างยั่งยืน”..!!

การแก้ไขปัญหายาวชน สิ่งที่ต้องทำความเข้าใจเป็นอันดับแรก คงหนีไม่พ้นการเข้าใจว่าวัยรุ่นคิดอย่างไร? หรือการทำความเข้าใจเรื่อง “จิตวิทยาวัยรุ่น” เสียก่อน โดยในช่วงวัยรุ่น เป็นช่วงที่มีพัฒนาการทางจิตใจ และสติปัญญาสูงขึ้น จนมีความคิดแบบ “นามธรรม” มีความคิดเป็นตัวของตัวเอง และมีความต้องการที่จะหาความเป็นตัวของตัวเอง หรืออัตลักษณ์ (Identity) ต้องการเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น และต้องการให้คนอื่นมองเห็นคุณค่าของตนเอง โดยในช่วงวัยนี้จะเริ่มห่างพ่อแม่ญาติผู้ใหญ่ ให้ความสำคัญ และสนิทสนมกับเพื่อน รวมทั้งมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงตามสภาพแวดล้อมของกลุ่มเพื่อน

เมื่อพิจารณาจากทฤษฎีดังกล่าวจะทำให้เห็นภาพของ “แรงจูงใจ” ด้านความต้องการการยอมรับจากสังคม หรือกลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นแรงขับเคลื่อนพื้นฐานอันเกิดขึ้นตามวัยที่ทำให้เกิดการแสดงออกด้านพฤติกรรมต่าง ๆ ของวัยรุ่น โดยเมื่อสังคมสามารถลดอิทธิพลจากแรงขับเคลื่อนด้านสิ่งแวดล้อมนี้ได้ ก็น่าจะทำให้การควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นมีประสิทธิภาพ ซึ่งสถาบันที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเยาวชนก็คงหนีไม่พ้นสถาบันครอบครัว และสถาบันการศึกษา

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสภาพของสถาบันครอบครัวไทย ณ วันนี้ ก็คงต้องพูดกันตรงตรงว่า “อ่อนแอเหลือเกิน” ความรัก ความอบอุ่น การอบรมสั่งสอนที่พ่อแม่ผู้ปกครองเคยมีให้แก่เด็ก และเยาวชนแดนเช่น ในอดีตนั้น ได้ถูกแทนที่ด้วยการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และการใช้ “เงินตรา” ในการเลี้ยงดู

ส่วนสถาบันการศึกษาเคยเป็น “ความหวัง” ของการขัดเกลาบอมบ์นิสัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ครู” ที่ได้ชื่อว่าเป็น “พ่อพิมพ์แม่พิมพ์ของชาติ” ก็ดูคล้ายว่า “จิตวิญญาณของครู” จะลดน้อยลงอย่างมาก หากเปรียบเทียบกับ “ครูมีอาชีพ” ในอดีต เพราะครู ณ วันนี้ ต้องผจญกับความอยู่รอด โดยเฉพาะสภาพเศรษฐกิจส่วนตัวที่อยู่ในภาวะ “ปากกัดตีนถีบ” ที่ต้องเอาตัวเองให้รอดก็แสนจะยากเย็น

เมื่อ “เสาหลัก” แห่งการสร้างเด็กและเยาวชนผู้กร่อนเช่นนี้ ก็คงไม่ต่างอะไรกับการปล่อยเยาวชนไทยเติบโตแบบ “ตามเวรตามกรรม” และคงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เยาวชนจะมีพฤติกรรม “ออกทะเล” อย่างที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน...!!

เด็กแว้น ถือเป็นหนึ่งในปัญหาที่เกิดขึ้นในหมู่วัยรุ่น วัยที่ชอบความท้าทาย รักความสนุก เต็มไปด้วยความคะนอง และต้องการการยอมรับจากสังคม หากพ่อแม่ ครู ตลอดจนผู้ใหญ่ในสังคมไม่พยายามทำความเข้าใจธรรมชาติของเด็กวัยนี้ ก็คงต้องพูดตรงตรงว่า “ปัญหาเด็กแว้น คงแก้ยาก”

นี่ยังไม่รวมปัญหา “เด็กเก็บกต”... “การเบี่ยงเบนทางเพศของเยาวชน” และสารพันปัญหาที่มະຣຸມມະຕຸ້ມเยาวชนไทยที่รอผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองเป็นผู้แก้ปัญหา...

แต่ถ้าผู้ใหญ่แก้ไม่ได้ อนาคตเยาวชนไทยก็คงต้องปล่อยไปตามบุญตามกรรม..!!

...แม้จะเป็นปัญหาที่หมักหมม ค้างคามานานเพียงใดก็ตาม แต่ก็ เป็นปัญหาที่ทำนายรัฐมนตรี (มือใหม่) โดยเฉพาะกระทรวงที่เกี่ยวข้อง หลายกระทรวง ลำพังแคร์รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงใด กระทรวงหนึ่ง คงทำไม่สำเร็จแน่!!

แบบตามหลักสูตร "วิศวกรรม" ...
 "วิศวกรรมศาสตร์" ...
 "วิศวกรรมศาสตร์" ...
 "วิศวกรรมศาสตร์" ...

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

SUAN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

...
 ...
 ...
 ...

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

มาบูชา!
ไม่ใช่แค่วันหยุดราชการ...

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

มาบูชา!

ไม่ใช่แค่วันหยุดราชการ...

“มาฆบูชา” ถือเป็นวันที่มีความสำคัญอย่างมากทางพุทธศาสนา เพราะเป็นวันที่มีการประชุมสังฆสันนิบาตครั้งใหญ่ในพุทธศาสนา เรียกว่า “จาตุรงคสันนิบาต” ซึ่งแยกศัพท์ได้ดังนี้ คือ “จาตุร” แปลว่า “4 องค์” ส่วน “สันนิบาต” แปลว่า ประชุม ฉะนั้นจาตุรงคสันนิบาตจึงหมายความว่า “การประชุมด้วยองค์ 4” กล่าวคือ มีเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นพร้อมกันในวันเดียว

เหตุการณ์อัศจรรย์ คือ เป็นวันที่พระสงฆ์จำนวน 1,250 รูป ซึ่งล้วนแต่เป็นพระอรหันต์ มาประชุมกันโดยมิได้นัดหมาย ซึ่งพระภิกษุสงฆ์เหล่านี้ล้วนเป็น เอหิภิกขุอุปสัมปทา คือเป็นผู้ที่ได้รับการอุปสมบทโดยตรงจากพระพุทธเจ้าทั้งสิ้น และประชุมตรงกับวันเพ็ญเดือนมาฆะ (วันเพ็ญกลางเดือน 3) โดยพระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงธรรมเทศนา “โอวาทปาติโมกข์” อันเป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา 3 ประการ ซึ่งได้แก่ การทำดี ละความชั่ว และทำจิตให้บริสุทธิ์ผ่องแผ้ว

การแสดงธรรมเทศนา “โอวาทปาติโมกข์” ของพระพุทธเจ้า นอกจากจะเป็นการเผยแพร่หลักธรรมคำสั่งสอนที่สำคัญยิ่ง ซึ่งทำให้วันมาฆบูชา กลายเป็น “วันแห่งพระธรรม” แล้ว หลักคำสอนดังกล่าวยังเป็นภาพสะท้อนของการแสดง “ความรักอันบริสุทธิ์” ที่พระพุทธเจ้ามีความปรารถนาให้พุทธศาสนิกชนมีจิตที่เห็นทางสว่างด้วยสติปัญญา จากความรักดังกล่าว ทำให้หลายปีที่ผ่านมา “วันมาฆบูชา” ได้ถูกขนานนามว่าเป็น “วันแห่งความรักทางพระพุทธศาสนา”

อย่างไรก็ตาม หากถามว่าสภาพสังคมไทย ณ วันนี้ เป็นอย่างไร? ก็คงต้องตอบตรงตรงว่า “ย่ำแย่” เพราะหากพิจารณาจากข่าวสารที่นำเสนอผ่านสื่อมวลชนที่มีทั้งกระแสข่าวปล้นฆ่ารายวัน แชร์รถตู้ ปัญหาเด็กแว้น จนเมื่อไม่นานมานี้กับการออกอาละวาดของมารศาสนา “แก๊งลอกทอง” ที่ก่อคดีอุกอาจลอกทองวงกบประตูดุวิหารหลวงองค์พระปฐมเจดีย์ ล้วน

เป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของความตกต่ำสุดสุดของคุณธรรมจริยธรรม
ในสังคมไทย

ความตกต่ำด้านจริยธรรมที่เกิดขึ้นในสังคม ณ วันนี้ คงไม่ได้เกิดขึ้น
จาก “การเสื่อมมณฑลของคำสั่งสอนอันอมตะของพระพุทธเจ้า”
แต่สาเหตุส่วนหนึ่งน่าจะเกิดจากการไม่ได้รับความสำคัญเท่าที่ควรของคำสอน
และวันสำคัญทางพุทธศาสนาจนดูคล้ายเป็น “วันหยุดราชการธรรมดา
ธรรมดา”...

การจัดลำดับส่งเสริมพระพุทธศาสนา ระหว่างวันที่ 19-21 กุมภาพันธ์
ที่วัดสระเกศราชวรมหาวิหาร เพื่อกระตุ้นให้สังคมเห็นความสำคัญของ
พระพุทธศาสนา และการทำความดี ถือเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งเชิง
จิตวิทยา แต่สิ่งที่มีความสำคัญมากกว่าคงหนีไม่พ้นการสร้างจิตสำนึก
ของการเห็นคุณค่าของการทำความดี และการสืบทอดพระพุทธศาสนาอย่าง
ต่อเนื่อง ซึ่งการทำบุญตักบาตร การไปวัดเพื่อปฏิบัติธรรม และฟังพระธรรม
เทศนา ตลอดจนการเวียนเทียนที่วัดในวันสำคัญทางพุทธศาสนา ล้วนเป็น
กิจกรรมที่ดูเหมือนจะเลือกรางไปจากความทรงจำของพุทธศาสนิกชน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนหนุ่มสาว

คำสั่งสอนของทุกศาสนาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ถ้าทุกคน ทุกฝ่าย
ยึดมั่นในคำสอนหลักของศาสนาทุกศาสนา สังคมก็จะไม่เกิดความวุ่นวาย
เฉกเช่นทุกวันนี้...

เพราะทุกศาสนาล้วนแต่มุ่งให้คนเป็น “คนดี”...!!

สยามรัฐฉบับ (๑๒:๐๖)

สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ

สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ

“นโยบายรัฐบาล”

มีอะไร? ในกอไฟ

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ
RAJABHAT UNIVERSITY

สยามรัฐ

สยามรัฐ

อภิปราย “นโยบายรัฐบาล” มีอะไร? ในกอไผ่

แถลงนโยบาย...อภิปราย กิจกรรมที่คู่กับ “การเมืองไทย” ทุกยุคทุกสมัย ตั้งแต่ยุคที่อภิปรายถ่ายทอดเสียงผ่านวิทยุ ผ่านโทรทัศน์ จนถึงยุคที่อภิปรายผ่านอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักการเมือง ฝ่ายรัฐบาล และฝ่ายค้าน นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หรือแม้แต่ ส.ส. พรรคใด ก็ดูเหมือนจะเลี่ยงกิจกรรมนี้ได้ยากจริงๆ...!!

กระแสบ้านการเมืองขณะนี้ คงต้องพูดตรงตรงว่า “ร้อนแรงที่สุด” โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังสิ้นสุดการแถลงนโยบายของรัฐบาล ซึ่งเป็นกระบวนการทางรัฐสภาที่เป็นเงื่อนไขในการเข้ารับบริหารราชการแผ่นดินของคณะรัฐมนตรี และเปิดโอกาสให้สมาชิกรัฐสภาควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินในทางนโยบายก่อนการเข้ารับบริหารราชการแผ่นดินของคณะรัฐมนตรีได้ โดยผ่านกระบวนการที่กำหนดให้คณะรัฐมนตรีที่จะเข้ารับบริหารราชการแผ่นดินต้องแถลงนโยบายต่อรัฐสภา ซึ่งกระบวนการดังกล่าวดูเหมือนเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ ธรรมดาธรรมดา

แต่ความไม่ธรรมดาของการแถลงนโยบายรัฐในครั้งนี้ จนดูเหมือนว่ามีอะไรใน “กอไผ่” คงหนีไม่พ้นการตอบโต้ที่ค่อนข้างไม่เกี่ยวกับนโยบาย “ศึกสามเส้า” ระหว่าง “นายกฯ สมัคร อภิสิทธิ์ และชวน” ที่ปะทะคารมกันอย่างดุเดือดเผ็ดมัน ดุเดือดเลือดพล่าน “ต่ำจริง เจ็บจริง” ชนิดที่ว่า “หนังสือไทยเทศยังต้องขีดซ้าย” นอกจากนั้นหลังสิ้นสุดการอภิปราย พรรคฝ่ายค้านยังแสดงท่าที “กัดไม่ปล่อย” และ “ฉีกแผลให้ยิ่งลึก” โดยเตรียมตั้งกระทู้สดตามนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับ “กรณี 6 ตุลาฯ” ในการประชุมสมัชชา

แม้ว่าจะไม่มีกฎหมายฉบับใดระบุห้ามไม่ให้มีการอภิปรายนอกเหนือประเด็นที่เกี่ยวข้องในการแถลงนโยบาย แต่การมุ่งโจมตีในเรื่องที่ค่อนข้าง “นอกเรื่อง” และละเลยการอภิปรายวิพากษ์วิจารณ์นโยบายรัฐบาล

จนคล้ายเป็น “การอภิปรายหลงเวที” ก็นับเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม และเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของการเมืองไทย การประเมินถึงคุณค่าของธรรมเนียมปฏิบัติของการอภิปรายแถลงนโยบายของต้นแบบประเทศระบอบประชาธิปไตยอย่างสหรัฐอเมริกา โดยการแถลงนโยบายและผลงานครั้งที่ 7 ซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายของบุชในฐานะประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเมื่อไม่นานมานี้ และหลังสิ้นสุดการแถลงนโยบายได้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ในสังคมอเมริกันอย่างกว้างขวาง แต่เป็นการวิจารณ์ในประเด็นที่อยู่ในกรอบของความผิดพลาดของนโยบายเพียงเท่านั้น (ภาพสะท้อนดังกล่าวข้างเป็นสิ่งที่แตกต่างจาก “ประชาธิปไตยแบบไทยไทย” อย่างสิ้นเชิง)

แล้วการอภิปรายตามทฤษฎีควรเป็นอย่างไร? คงเป็นสิ่งที่สังคมต้องการคำอธิบายที่ชัดเจน และเข้าใจง่าย...

การอภิปราย หมายถึงการร่วมกันแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง รวมไปถึงการพูดให้ความรู้ข้อมูลใหม่ด้วย การอภิปรายที่ได้ยินกันบ่อยปัจจุบัน เช่น การอภิปรายไม่ว่างใจรัฐบาล การอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจ การอภิปรายเรื่องวิกฤติวัฒนธรรมในยุคโลกาภิวัตน์ เป็นต้น โดยปกติจะมีผู้มาร่วมอภิปรายตั้งแต่สองคนขึ้นไป หรืออาจเป็นกลุ่มคนที่สนใจเรื่องเดียวกัน อาจเป็นการอภิปรายในที่ประชุม สำนักงาน กลางแจ้ง หรือในสภาก็ได้ โดยมักเปิดโอกาสให้แต่ละคนได้แสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างเต็มที่ แต่ในระยะเวลาจำกัด ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้

วัตถุประสงค์ของการอภิปราย เป็นการแสดงความคิดเห็นที่จัดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายแน่นอน นั่นคือ เพื่อหาข้อเท็จจริง เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็น วัดและตรวจสอบทิศทางหรือความรู้สึกของสมาชิกของสังคม หรือกลุ่มต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เป็นประเด็นสนใจ กระตุ้นให้ผู้ฟัง

เกิดความสนใจและเรียนรู้เกี่ยวกับประเด็นปัญหาโดยนำข้อมูลความรู้และ
ความคิดเห็นไปประกอบการตัดสินใจ จนทำให้เกิดแนวทางแก้ปัญหาและ
หาทางออกร่วมกันของกลุ่ม ซึ่งอาจจะเป็นแนวทางในแง่มุมมองเดิม หรืออาจ
เกิดแนวทางใหม่

ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากความหมายและวัตถุประสงค์จะทำให้เห็นว่
การอภิปรายเปรียบเทียบเป็นการใช้ประโยชน์ และการระดมความคิดจาก
การแสดงความคิดเห็น และมุมมองความคิดที่แตกต่าง เพื่อให้ได้แนวทาง
ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศชาติ สังคม หรือแม้แต่องค์กร
ซึ่งเป็นแนวทางที่สอดคล้อง และเป็นการพัฒนาการปกครองระบอบ
ประชาธิปไตยแม้จะมีการดำเนินนโยบายตามมติข้างมากของรัฐบาล
แต่ก็จะรับฟังความคิดเห็นของมติข้างน้อย

อย่างไรก็ตามคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าการอภิปรายในสภาผู้แทนราษฎร
อันทรงเกียรติของไทย โดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นตัวแทนของ
“ประชาชน” ในการแก้ไขปัญหาของประเทศในหลายยุคหลายสมัยที่ผ่านมา
นั้น นอกจากจะไม่ได้เนื้อหาสาระในการแก้ไข หรือพัฒนาประเทศอย่างเป็น
รูปธรรมแล้ว บ่อยครั้งที่การอภิปรายยังเข้าทำนองเป็นการทำ “สงคราม
น้ำลายกลางสภา” ที่เต็มไปด้วยการใส่ร้ายป้ายสี สาดโคลน โจมตี ต่อสู้
ชิงไหวชิงพริบ ชนิดไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนต์ก็เอาด้วยคาถา
วนเวียนอยู่กับการต่อสู้อยู่บน “น้ำเน่าขี้ขาก”

...ไม่แปลกใจเลยว่า ทำไม? ระบอบประชาธิปไตยไทยนับวันจะยิ่ง
“ถอยหลังลงคลอง”!!

หลังสิ้นสุดการจัดตั้งรัฐบาล ฝ่ายรัฐบาลได้ให้คำมั่นสัญญาว่าจะเร่ง
แก้ปัญหาประเทศตามนโยบายที่ได้ให้ไว้ในช่วงเลือกตั้งโดยเร็วที่สุด ขณะที่

ฝ่ายค้านก็กล่าวอย่างชัดเจนว่าจะค้านเชิงรุก ค้านอย่างสร้างสรรค์ แต่เมื่อเห็นสภาพการเมืองไทยวันนี้ ก็คงต้องพูดแรงแรงว่า “ผิดหวัง”...!!

ความเป็น “นักการเมืองมืออาชีพ” ของ ส.ส.ฝ่ายรัฐบาล และฝ่ายค้านที่แสดงออกมาสู่สาธารณชนในการอภิปรายที่ผ่านมา ซึ่งก่อนหน้านี้ทุกฝ่ายเคยให้คำมั่นว่าจะเป็นการเมืองยุคใหม่ แต่สิ่งที่เห็นยังคงเป็นภาพสะท้อนเดิมของการใช้สภาอันทรงเกียรติในการทำลายความน่าเชื่อถือของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งเป็นการสร้างความบอบช้ำให้ระบอบประชาธิปไตย

สงสารแต่ระบอบ “ประชาธิปไตยไทย” และ “ประชาชนตาดำดำ”
ณ วันนี้ จริงจริง...!!

ถ่านคุลีตโปท
SUAN KULIT POLI

สยามรัฐ ...กับกับกับ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุธ สยามรัฐ

เมื่อ “ทักษิณ” กลับมาบ้าน..

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ

เมื่อ “อดีตนายกฯ ทักษิณ” เดินทางกลับสู่มาตุภูมิ นอกจากจะทำให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากภายในสังคมแล้ว ยังทำให้เกิดปรากฏการณ์ “สื่อนามิทักษิณ” ที่ได้กวาด “พื้นที่สื่อ” ทุกแขนงจนเกือบหมดสิ้น

ประวัติศาสตร์การเมืองทั้งเทศและไทยได้มีการจารึกอย่างชัดเจนว่า เมื่อผู้นำทางการเมืองถูกโค่นล้มอำนาจ “การลี้ภัยการเมือง” ถือเป็น “ทางออกฉุกเฉิน” ที่ผู้นำหลายคนเลือกใช้ เช่น จอมพลเจียงไคเช็ค ซึ่งถูกประธานเหมาเจ๋อตุงขับไล่ จนต้องลี้ภัยไปอยู่ที่ไต้หวัน ในส่วนของผู้นำไทยเมื่อพลเอก ผิน ชุณหะวัณ สามารถยึดอำนาจการปกครองได้สำเร็จ ส่งผลให้นายปรีดี พนมยงค์ รัฐบุรุษอาวุโส จำเป็นต้องลี้ภัยไปยังสิงคโปร์ และถึงอสังกรรม ณ กรุงปารีส

จากการปฏิวัติเมื่อวันที่ 19 กันยายน 2549 ส่งผลให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และในขณะนั้นได้พำนักอาศัยอยู่ในต่างประเทศ ไม่สามารถเดินทางกลับประเทศได้ จึงจำเป็นต้องเป็น “นกขมิ้นพลัดถิ่น” รอนแรมอยู่ต่างแดนถึง 1 ปี 5 เดือน และในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2551 ก็เป็น “ดีเดย์” ที่ทักษิณจะกลับมาบ้าน

คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าการกลับสู่ประเทศไทยของอดีตนายกฯ ทักษิณ ถือเป็นกรณีที่สร้างกระแสที่หลากหลายให้เกิดขึ้นในสังคมไทยอย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็นกระแสวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุที่ทักษิณต้องรีบกลับเมืองไทย เพื่อมาแก้ไขปัญหภายในพรรคพลังประชาชน (หรือไทยรักไทยเดิม) กระแสที่ว่าเวลาที่กลับเป็นช่วงที่ “อุดมภูมิทางการเมือง” มีความเหมาะสม ทั้งในแง่การรักษาความปลอดภัยของรัฐบาล ความมั่นใจด้านฐานอำนาจทางการเมืองของพรรคพลังประชาชน รวมทั้งกระแสของ “ประชาชน” ที่ค่อนข้างยอมรับหากทักษิณจะกลับประเทศจริง

อย่างไรก็ตามสิ่งที่สังคมวิตกกังวลหลังอดีตนายฯ ทักษิณ กลับสู่ประเทศไทย คงหนีไม่พ้นความหวาดกลัวการเกิดความวุ่นวายขึ้นในสังคมไทย แม้ว่ากลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะยืนยันว่าจะยังไม่มี การเคลื่อนไหวใด ๆ แต่หากรัฐบาลมีพฤติกรรม “ส่อเค้า” ว่าจะแทรกแซงกระบวนการยุติธรรม เพื่อช่วยเหลือ พ.ต.ท. ทักษิณ และครอบครัว พันมิตรคงต้องมีมาตรการเคลื่อนไหวต่อต้านอย่างแน่นอน ซึ่งการสงวนท่าทีของกลุ่มพันธมิตร ถือเป็นสิ่งที่มีความเหมาะสม เพราะทุกวันนี้สังคมไทยก็เต็มไปด้วยความวุ่นวายมากพอสมควรแล้ว

ในฐานะของการเป็นคนไทยคนหนึ่งการเดินทางกลับประเทศเพื่อต่อสู้อคติที่ค้างคาอยู่ ถือเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่ พ.ต.ท.ทักษิณ สามารถทำได้ และสังคมต้องให้ความเคารพในสิทธิประเดี๋ยวนี้ แต่หากกลับมาแล้วจะเกิดความวุ่นวาย ความแตกแยกในสังคมหรือไม่?...ก็คงเป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถคาดเดาได้

แต่ถ้า ณ วันนี้ จะขัดขวางไม่ให้อดีตนายฯ ทักษิณ ซึ่งเคยเป็นนายฯ ที่ทำงานอย่างใกล้ชิดประชาชน เป็นคนรักครอบครัวต้องอยู่พลัดถิ่น ก็คงเป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรมไม่น้อย...!!

หากท่านจะกลับก็คงต้องให้กลับ อย่าเพิ่ง “ตีตนไปก่อนไข้” เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น...!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

SUAN DUSIT UNIVERSITY

ศูนย์วิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เป็นหน่วยงานที่
 ดำเนินงานวิจัยและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม
 ภายใต้การดำเนินงานของคณะผู้บริหารและบุคลากร
 ที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์สูง
 ในการดำเนินงานวิจัยและให้บริการทางวิชาการ
 แก่สังคมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ
 1. ศึกษา วิจัย และให้บริการทางวิชาการ
 แก่สังคมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 2. ศึกษา วิจัย และให้บริการทางวิชาการ
 แก่สังคมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 3. ศึกษา วิจัย และให้บริการทางวิชาการ
 แก่สังคมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“ฝ่ายรัฐบาล”...“ฝ่ายค้าน”

การทำงานบน “ความลงตัว” ..

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน “ฝ่ายรัฐบาล”... “ฝ่ายค้าน” การทำงานบน “ความลงตัว” !!

“รัฐบาล” และ “ฝ่ายค้าน” ถือเป็น “ไม้เบื่อไม้เมา” ทางการเมือง ที่มักจะมีการฉีกกระทบกระทั่งกันอยู่เสมอ แล้วยิ่งการเมืองในยุคหลัง ๆ ที่ฝ่ายรัฐบาลมักจะได้เปรียบฝ่ายค้านในด้านจำนวน ส.ส. ในสภา ก็ยิ่งทำให้การพาดพิง “นอกสภา” ทวีความดุเดือดมากขึ้น จนทำให้ “ประชาชน” จำนวนไม่น้อยเกิดอาการ “เอียน” การเมือง...

“รัฐบาล” (Government) ซึ่งโดยทั่วไปหมายถึง องค์กร หรือหน่วยงาน ที่ทำหน้าที่ปกครองและบริหารภายในบ้านเมืองหรือประเทศ โดยเป็นผู้กำหนดนโยบายและนำนโยบายไปปฏิบัติ เพื่อจัดระเบียบทางสังคม และดำเนินการทุกอย่างเพื่อรักษาผลประโยชน์ของรัฐ รัฐบาลจึงเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองรัฐ จากความหมายดังกล่าวจะทำให้สามารถพิจารณาให้เห็นบทบาทหน้าที่ตามหลักทฤษฎีของรัฐบาล ส่วนบทบาทของ “ฝ่ายค้าน” ในเวทีการเมืองที่คนทั่วไปต่างรับรู้คงหนีไม่พ้นการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลเพื่อสร้างสมดุลในการบริหารประเทศ

จากบทบาทหน้าที่ที่อยู่ต่างขั้วการเมืองย่อมส่งผลให้ “รัฐบาล” และ “ฝ่ายค้าน” ซึ่งโดยปกติก็ยากที่จะ “ญาติดีต่อกัน” อยู่แล้ว เมื่อผนวกกับการต่อสู้กันตามวิถีทางทางการเมืองชนิดที่ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็ต้องเอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนต์ก็ต้องเอาด้วยคาถา ก็ยิ่งทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลและฝ่ายค้าน ตกอยู่ในสภาพ “เส้นขนานทางการเมือง” ที่ยากจะหาจุดบรรจบ

แม้ว่า “รัฐบาสสมัค 1” จะพึงเปิดศักราชในการได้เป็นรัฐบาลได้ไม่นาน แต่การต่อสู้ชิงไหวชิงพริบในสงครามการเมืองของสองขั้วการเมืองกลับมีความดุเดือดเล็ดหล่นเป็นอย่างมาก ซึ่งการพาดพิงกันนั้นมิให้เห็นทั้งในแบบ “มติเก่าบนรูปแบบน้ำเน่าซ้ำซาก” ประเภทสาดโคลนโจมตี

และจำลองสภาผู้แทนราษฎรอันทรงเกียรติเป็น “สมรภูมิน้ำลาย” โดยมีตัวอย่างให้เห็นจากการแถลงนโยบาย ซึ่งมีการตอบโต้ที่ค่อนข้างไม่เกี่ยวกับนโยบาย “กรณีเหตุการณ์ 6 ตุลาฯ” จนหลายฝ่ายมองว่าเป็น “วิวาทะ” ของ “ศึกสามเล่า” ระหว่าง “นายกฯ สมัคร อภิสิทธิ์ และชวน” ที่ปะทะคารมกันอย่างดุเดือดเผ็ดมัน ดุเดือดเลือดพล่าน “คำจริง เจ็บจริง” ชนิดที่ว่า “หนังสือไทยเทศยังต้องซิดซ้าย”

อย่างไรก็ตาม แม้จะไม่มิกฎหมายฉบับใดระบุนำไม่ให้มีการอภิปรายนอกเหนือประเด็นที่เกี่ยวข้องในการแถลงนโยบาย แต่การมุ่งโจมตีในเรื่องที่ค่อนข้าง “นอกเรื่อง” และละเลยการอภิปรายวิพากษ์วิจารณ์นโยบายรัฐบาลจนดูคล้ายเป็น “การอภิปรายหลงเวที” ก็นับเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม “มิติใหม่” ที่สร้างความแปลกใหม่อันสดใส ให้กับแวดวงการเมืองไทย โดย “ฝ่ายค้าน” ได้เปิดตัว “คณะรัฐบาลเงา” (Shadow Government) หรือ “คณะรัฐมนตรีเงา” (Shadow Cabinet) ซึ่งเป็นระบบตรวจสอบการทำงานที่ได้แบบอย่างมาจากการเมืองอังกฤษ ที่เรียกว่า “ระบบเวสต์มินสเตอร์” (Westminster System) โดยความรับผิดชอบของรัฐมนตรีเงา คือ การทำหน้าที่วิพากษ์วิจารณ์และติดตามการทำงานของรัฐบาลและรัฐมนตรีจริง วิพากษ์วิจารณ์และติดตามการออกหรือการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงาน ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวนโยบายทางเลือกต่าง ๆ

คณะรัฐบาลเงา เป็นระบบการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลที่ได้รับค่านิยมในกลุ่มประเทศซึ่งปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยภายใต้ “ระบบรัฐสภา” (Parliamentary System) ไม่ว่าจะเป็น ประเทศแคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อินเดีย จาไมกา และมอลตา รวมทั้งประเทศที่ใช้

“ระบบกึ่งประธานาธิบดี – กึ่งรัฐสภา” (Semi- Presidential and Semi- Parliamentary System) อย่างฝรั่งเศส ประเทศที่เปลี่ยนมาใช้การปกครองแบบรัฐสภา เช่น ญี่ปุ่น และประเทศประชาธิปไตยเกิดใหม่ เช่น โปแลนด์ ยูเครน โคโซโว

การนำระบบรัฐบาลเงามาประยุกต์เพื่อตรวจสอบรัฐบาล ถือเป็นสิ่งที่ดีที่สามารถตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลได้อย่างใกล้ชิด ซึ่งทำให้ประชาชนได้รับข้อมูลที่สดใหม่ เห็นภาพของนักการเมือง ความสามารถของรัฐมนตรี ตลอดจนนโยบายต่าง ๆ ในเชิงลึกได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

แต่ “จุดบอด” ของระบบดังกล่าวคงหนีไม่พ้นลักษณะของกระบวนการทำงานที่ดูเหมือนจะเป็น “การข้ามหน้าข้ามตา” ซึ่งอาจเป็นชนวนให้เกิดการชิงดีชิงเด่นกันมากขึ้น เพราะคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าการเมืองไทยเป็นเรื่องของ “การแย่งชิงอำนาจ” เสียอะไร เสียได้ แต่ถ้าเสียหน้าก็เหมือนเสียคะแนน เสียอิทธิพล จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่นักการเมืองไทยจะมีการแบ่งเป็นก๊ก เป็นเหล่า หรืออาจจะมีการตั้งตัวเป็น “มาเฟียการเมือง” เพื่อสร้างอำนาจต่อรองทางการเมือง

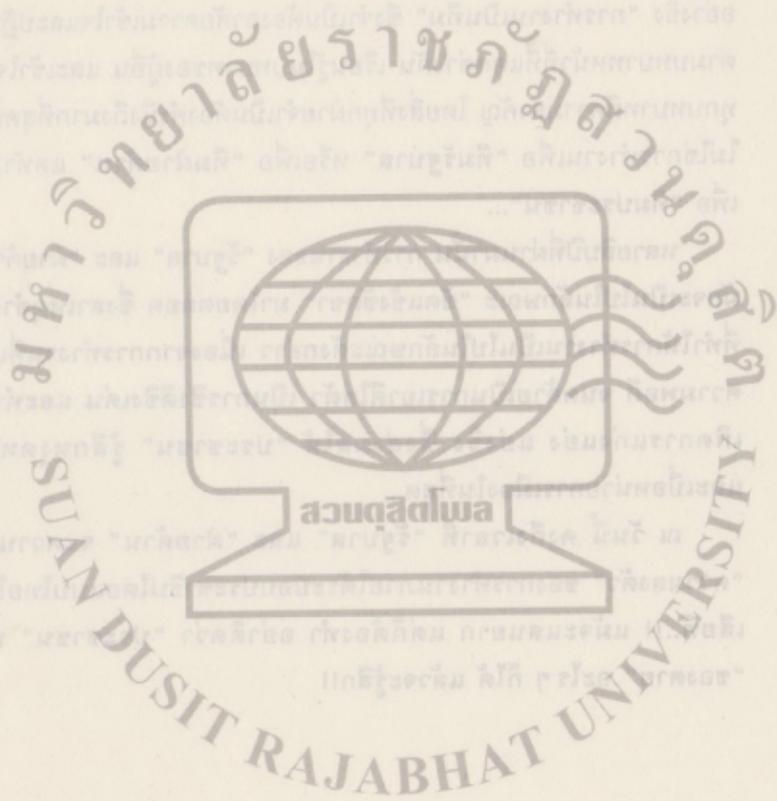
ในขณะที่รัฐบาล และฝ่ายค้านต่างทำหน้าที่ของตนตามแนวทางที่ต่างฝ่ายต่างคิดว่าดี แต่มีใคร “รู้” ถึงความต้องการแท้จริงของ “ประชาชน” หรือไม่ว่าต้องการอะไร?

เมื่อ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตได้ถาม “ประชาชน” จำนวน 3,279 คน ว่า สิ่งที่ต้องการจาก “รัฐบาล” และ “ฝ่ายค้าน” ณ วันนี้ คืออะไร? “ประชาชน” ถึงร้อยละ 40.62 ตอบว่า ต้องการให้ทั้ง “รัฐบาล” และ “ฝ่ายค้าน” ตั้งใจทำงาน เพื่อประชาชนอย่างแท้จริง โดยหยุดตอบโต้ หยุดสร้างความขัดแย้ง และหันหน้ามาสมานฉันท์

ความต้องการดังกล่าว ถือเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของเสียง
เรียกร้องการทำงานบน “ความลงตัว” ของรัฐบาล และฝ่ายค้าน โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง “การทำงานเป็นทีม” ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจและปฏิบัติ
ตามบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกัน เรียนรู้ในบทบาทของผู้อื่น และเข้าใจว่า
ทุกบทบาทมีความสำคัญ โดยสิ่งที่ทุกฝ่ายจำเป็นต้องคำนึงถึงมากที่สุดนั้น
ไม่ใช่การทำงานเพื่อ “ทีมรัฐบาล” หรือเพื่อ “ทีมฝ่ายค้าน” แต่ทำงาน
เพื่อ “ทีมประชาชน”...

หลายสิบปีที่ผ่านมา การทำงานของ “รัฐบาล” และ “ฝ่ายค้าน”
มักจะเป็นไปในลักษณะ “ขัดแย้งขัดขาน” มาโดยตลอด ซึ่งสาเหตุสำคัญ
ที่ทำให้การทำงานเป็นไปในลักษณะดังกล่าว เนื่องจากการทำงานที่เกิน
ความพอดี จนกลายเป็นการเอาดีใส่ตัว เป็นการชิงดีชิงเด่น และทำให้
เกิดการแก่งแย่ง แย่งชิง ซึ่งส่งผลให้ “ประชาชน” รู้สึกหงุดหงิด
และเบื่อหน่ายการเมืองในที่สุด...

ณ วันนี้ คงถึงเวลาที่ “รัฐบาล” และ “ฝ่ายค้าน” จะควานหา
“ความลงตัว” ของการทำงานภายใต้ระบอบประชาธิปไตยแบบไทยไทย
เสียที..!! แม้จะแสนยาก แต่ก็ต้องทำ อย่าคิดว่า “ประชาชน” นั้น
“ของตาย” อะไร ๆ ก็ได้ แล้วจะรู้สึก!!

สยามรัฐ ๓๓๖๔๘๓๓

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

เมื่อ “กาสิโนแบบไทยไทย” กำลังจะเกิด..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สยามรัฐ” เมื่อ “กาสิโนแบบไทยไทย” กำลังจะเกิด..!!

ถ้ามองว่าการประกาศอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับการสานต่อนโยบาย “เปิดบ่อนเสรี” หรือ “กาสิโน” ของนายฯ สมัคร ในรายการสนทนา ประสาสมัครนั้น เป็นการ “โยนหินถามทาง” หรือเป็น “การทำ ประชาพิจารณ์” ผ่านสื่อ ก็คงต้องบอกตรงตรงว่าเป็นการกระทำที่ได้ผล ยิ่งกว่าคุ้ม เพราะ ณ วันนี้การเปิดบ่อนเสรี ได้กลายเป็น “ประเด็นร้อน” (Hot Issue) ที่สร้างกระแสในสังคมอย่างกว้างขวาง...

กาสิโน เป็นคำที่มาจากภาษาฝรั่งเศสว่า Casino ซึ่งหมายถึงสถาน การพนันขนาดใหญ่ เป็นสถานการพนันที่ถูกกฎหมาย ซึ่งมีการพนันหลาย ประเภทไม่ว่าจะเป็นไพ่ชนิดต่าง ๆ รูเล็ตต์ หรือแม้แต่สล๊อตแมชชีน ซึ่งเจ้าของบ่อนจะสามารถนำมาให้ลูกค้าเล่น เพื่อความเพลิดเพลินของนักพนัน ทั้งหลายและเพื่อผลประโยชน์ของบ่อนเอง โดยการเปิดธุรกิจกาสิโนแบบ สมัยใหม่นั้น มีการเริ่มต้นขึ้นในสหรัฐอเมริกา เมื่อ พ.ศ. 2474 จากนั้น ก็มีการจัดตั้งที่สหราชอาณาจักรใน พ.ศ. 2511 และออสเตรเลียใน พ.ศ. 2516

การเติบโตของธุรกิจดังกล่าวเป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในทวีป เอเชีย ซึ่งมีอัตราการเปิดสถานกาสิโนขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็น เป็นอินเดียและเกาหลีใต้ที่อนุญาตให้มีสถานกาสิโนขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2543 กาสิโนในประเทศกัมพูชา พม่า เวียดนาม เนปาล หรือแม้แต่ ประเทศเกาหลีเหนือที่มีการปกครองที่เข้มงวด ก็ยังอนุญาตให้มีกาสิโนขึ้น ที่เมืองราจิน บริเวณพรมแดนติดกับประเทศจีน เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว เช่นกัน

ประเด็นการเปิดบ่อนเสรี หรือกาสิโนนั้น ถือเป็นประเด็นที่มีการ ถกเถียงกันอย่างกว้างขวางในสังคมไทยมาอย่างยาวนาน โดยเฉพาะเมื่อ “นายฯ สมัคร” แสดงท่าทีอย่างชัดเจนว่าจะผลักดันนโยบายเปิดบ่อนเสรี

และผลักดันการพนันทุกชนิดให้ถูกกฎหมายเหมือนต่างประเทศ โดย “แรงดึงดูดสำคัญ” ที่ทำให้รัฐบาลต้องการผลักดันให้เกิดการ “เปิดบ่อนเสรี” อย่างเป็นทางการ คงหนีไม่พ้นเงินหมุนเวียนที่สูงถึง 9.1 แสนล้านบาท ต่อปี...!! ซึ่งหากนำรายได้ส่วนนี้เข้าสู่ระบบที่ถูกกฎหมายได้ ก็จะเป็นประโยชน์ในแง่ของการหารายได้เข้ารัฐ นอกจากนั้นยังเป็นการจัดระเบียบ บ่อนการพนันให้มีการดำเนินการอย่างมีมาตรฐาน

อย่างไรก็ตาม การหารายได้บนสิ่งที่ผิดต่อคุณธรรมจริยธรรม และขนบธรรมเนียมอันดีงามของไทย เงินก้อนโตที่ได้ก็มิสภาพไม่ต่างจาก “เงินร้อน” ฉะนั้นสิ่งที่ภาครัฐจำเป็นต้องคำนึงเกี่ยวกับการเปิดบ่อนเสรี ณ วันนี้ ก็คือ การหา “จุดลงตัว” ของการหารายได้ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ คุณธรรมจริยธรรมของคนในสังคมที่จำเป็นต้องให้ความสำคัญ และความ ร่วมสมัยที่นานาประเทศต่างก็มีบ่อนเสรีทั้งนั้น ซึ่งแม้จะแสนยาก แต่ก็ เป็นสิ่งที่ต้องทำ...!!

ถ้าจะให้พิจารณาจากกระแสวิกฤตที่มีกลุ่มที่ “เห็นด้วย” และ “ไม่เห็นด้วย” ในปริมาณที่ใกล้เคียงกันในลักษณะเช่นนี้ ก็อาจจำเป็นต้องใช้การทำประชาพิจารณ์ โดยให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินในกรณีที่เป็น “ดาบสองคม” ของสังคม อย่าง “การเปิดบ่อนเสรี” ซึ่งน่าจะถือเป็น “ทางออก” ที่ได้รับการยอมรับในระดับหนึ่ง...

ดีกว่าต่างฝ่ายจะถกเถียงกันไปวันวันว่า “บ่อนเสรี”...“เปิด” ดี... “ไม่เปิด” ดี...!!

แต่ดูท่าที “รัฐบาลสมัคร” และกระแส “สังคม” เชื่อว่าคงได้เห็น “กาสิโนแบบไทยไทย” ในเร็ววัน...!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

สวนดุสิตโพล

SUAN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

พ.ศ. ๒๕๖๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

ถ้า “ไทย” จะมีก็คงต้องมี “กาสิโนแบบแท้ แท้”..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน ถ้า “ไทย” จะมีก็คงต้องมี “กาสิโนแบบแท้ แท้” ..!!

ข้อเขียนนี้ไม่ต้องการสื่อว่า การเปิดบ่อนเสรี หรือ กาสิโน “ถูก” หรือ “ผิด” ไม่ได้ต้องการให้สังคม “เลือก” ระหว่าง “เงิน” หรือ “ศีลธรรม” แต่ต้องการสื่อให้ “ประชาชน” รู้จัก “กาสิโนแท้แท้”..!!

ถ้าจะมองว่าการประกาศอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับการสานต่อนโยบาย “เปิดบ่อนเสรี” หรือ “กาสิโน” ของนายกฯ สมักร ในรายการสนทนา ประสาสมักรนั้น เป็นการ “โยนหินถามทาง” ... “การทำประชาพิจารณ์” ผ่านสื่อ หรือเป็น “การใช้ข่าวกลบข่าว” โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณี 6 ตุลาคม ก็คงต้องบอกตรงตรงว่าเป็นการกระทำที่ได้ผลยิ่งกว่าคุ้ม เพราะ ณ วันนี้ การเปิดบ่อนเสรี ได้กลายเป็น “ประเด็นร้อน” (Hot Issue) ที่สร้าง กระแสในสังคมกว้างขวาง...

ฝ่ายที่ “ไม่เห็นด้วย” ก็มองว่าบ่อนเสรีเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรม และ คุณธรรมจริยธรรม เป็นการมอมเมาประชาชน อาจทำให้เยาวชนเกิดความ คุ่นเคย และมองว่าการเล่นการพนันเป็นเรื่องธรรมดา นอกจากนั้นอาจก่อให้เกิดปัญหาสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาหนี้สิน อาชญากรรม ยาเสพติด รวมถึงการฆ่าตัวตายที่เพิ่มสูงขึ้น

ขณะที่ฝ่ายที่ “เห็นด้วย” ก็ยกประเด็นด้านเศรษฐกิจ ทั้งในแง่เงิน หมุนเวียนในบ่อนพนันเดือนที่สูงถึง 9.1 แสนล้านบาทต่อปี..!! ซึ่งหากนำ รายได้ส่วนนี้เข้าสู่ระบบที่ถูกกฎหมายได้ ก็จะเป็นประโยชน์ในแง่ของการ หารายได้เข้ารัฐ เป็นการเพิ่มแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่ม ใหม่ ๆ เข้ามาสู่ประเทศไทย และเป็นการจัดระเบียบบ่อนการพนันให้มี การดำเนินการอย่างมีมาตรฐาน

แม้ต่างฝ่ายต่างมีเหตุผลที่ “ฟังขึ้น” แต่ถ้าพิจารณาจากสภาพความเป็นจริงของสังคมไทยที่ไม่อาจหยุดการพนัน บ่อนเถื่อน หวยเถื่อน หรือ แม้แต่โต๊ะบอลเถื่อนที่ผุดขึ้นราวกับ “ดอกเห็ด” ได้ ผนวกกับท่าทีของ

“รัฐบาลสมัคร” และกระแสของสังคมที่ดูค่อนข้างจะ “เห็นด้วย” ก็ทำให้อดคิดไม่ได้ว่าคงได้เห็น “กาสิโนแบบไทยไทย” ในเร็ววัน...

เมื่อสังคมดูเหมือนจะไม่สามารถหลีกเลี่ยง “กาสิโน” ได้ ฉะนั้นการรู้จัก “กาสิโน” จึงเป็นสิ่งที่ “ประชาชน” จำเป็นต้อง “รู้”...!!

“กาสิโน” เป็นคำที่มาจากภาษาฝรั่งเศสว่า Casino ซึ่งหมายถึงสถานการพนันขนาดใหญ่ เป็นสถานการพนันที่ถูกกฎหมาย ซึ่งมีการพนันหลายประเภทไม่ว่าจะเป็นไพ่ชนิดต่าง ๆ รูเล็ตต์ หรือแม้แต่สล็อตแมชชีน ซึ่งเจ้าของบ่อนจะสามารถนำมาให้ลูกค้าเล่น เพื่อความเพลิดเพลินของนักพนันทั้งหลายและเพื่อผลประโยชน์ของบ่อนเอง โดยการเปิดธุรกิจกาสิโนแบบสมัยใหม่นั้น มีการเริ่มต้นขึ้นในสหรัฐอเมริกา เมื่อ พ.ศ. 2474 จากนั้นก็มีการจัดตั้งที่สหราชอาณาจักรใน พ.ศ. 2511 และออสเตรเลียใน พ.ศ. 2516

การเติบโตของธุรกิจดังกล่าวเป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในทวีปเอเชีย ซึ่งมีอัตราการเปิดสถานกาสิโนขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างมากไม่ว่าจะเป็นอินเดียและเกาหลีใต้ที่อนุญาตให้มีสถานกาสิโนขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2543 กาสิโนในประเทศกัมพูชา พม่า เวียดนาม เนปาล หรือแม้แต่ประเทศเกาหลีเหนือที่มีการปกครองที่เข้มงวด ก็ยังอนุญาตให้มีกาสิโนขึ้นที่เมืองราจิน บริเวณพรมแดนติดกับประเทศจีน เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวเช่นกัน

แต่ละประเทศแม้จะมีระบบบริหารจัดการกาสิโนที่แตกต่างกัน แต่หากจะกล่าวถึงกาสิโนที่มีระบบบริหารจัดการที่ดีเยี่ยม จนเป็นที่ยอมรับของคนทั่วโลก เชื่อว่าคนจำนวนไม่น้อยน่าจะนึกถึงกาสิโนขนาดใหญ่ไม่ว่าจะเป็น มิราจ เอ็มจีเอ็มแกรนด์ นิวยอร์ก-นิวยอร์ก หรือซีซ่าพาลาสของลาสเวกัส ซึ่งนอกจากจะมีบ่อนการพนันหลายประเภทแล้วยังเป็นศูนย์กลางความบันเทิงหลากชนิด เช่น โรงภาพยนตร์ โรงละคร ร้านอาหาร สวนสนุกสำหรับเด็ก และสวนสัตว์ นอกจากนี้ยังอัตราค่าโรงแรม ค่าห้องพักยังมี

ราคาถูกมาก เพราะจุดประสงค์ใหญ่ คือการดึงดูดให้มาเล่นการพนันและเสียค่าใช้จ่ายด้านการบันเทิงภายในคอมเพล็กซ์ที่จัดไว้อย่างเลิศหรูหราระบบการขอใบอนุญาตกาสิโนของลาสเวกัส ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น “เมืองหลวงของกาสิโน” นั้นมีการดำเนินการอย่างเข้มงวด โดยอาจต้องใช้เวลา 1-2 ปี หน่วยงานควบคุมการพนัน จะตรวจสอบสถานะทางการเงิน ประวัติด้านอาชญากรรม และความ योगโยกับบุคคลต่าง ๆ ในวงการเมือง และอื่น ๆ ของผู้ขอใบอนุญาตอย่างละเอียด ผู้ขอจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการตรวจสอบเหล่านี้ทั้งหมดด้วย หากผ่านมาตรฐานการคัดเลือกที่เข้มงวดได้ ใบอนุญาตจะมีอายุตลอดชีพ จะถูกยึดใบอนุญาตต่อเมื่อโกงผู้เล่น โกงกาสิโน หรือยอมให้เยาวชนอายุต่ำกว่ากำหนดเข้าเล่นการพนันแล้วถูกจับได้ สำนักงานจะมีแหล่งรับข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการโกง และมีระบบตรวจสอบเรื่องกาสิโนที่เข้มงวด

นอกจากจะมีการกำกับเรื่องการออกใบอนุญาตแล้ว ยังมีมาตรการในการควบคุมให้สถานการพนันทุกแห่งดำเนินงานอย่างโปร่งใส ไม่คดโกงผู้เล่น ปลอดจากการคอร์รัปชัน และไม่ให้ข้องเกี่ยวกับอาชญากรรมโดยเฉพาะการฟอกเงิน และมีระบบการจัดเก็บภาษีอย่างโปร่งใสตรงไปตรงมา และมีประสิทธิภาพ

สภาพภูมิศาสตร์ที่เป็นทะเลทราย ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปลาสเวกัสต่างมีจุดประสงค์หลักที่ต้องการไปเล่นการพนันหรือทำงานในธุรกิจพนันเท่านั้น คนส่วนใหญ่ที่อยู่ในลาสเวกัสต่างได้ผลประโยชน์จากธุรกิจดังกล่าว

ลาสเวกัสแม้จะเป็นกรณีตัวอย่างผลดีด้านเศรษฐกิจที่ได้จากการเปิดกาสิโน แต่การเปิดกาสิโนในหลายประเทศกลับเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดปัญหามากขึ้น อาทิเช่น ในมลรัฐเนวาดา ประเทศออสเตรเลีย มีการวิจัยชี้ว่า

อัตราการออมภายในครัวเรือนของประชาชนลดลงจากร้อยละ 10 เหลือร้อยละ 3 หลังจากมีการเปิดบ่อนเสรี และจากประสบการณ์ของหลายประเทศพบว่าเครื่องสล็อตแมชชีน หรือโป๊กเกอร์แมชชีน เป็นการพนันที่ได้กำไรเป็นกอบเป็นกำมากที่สุด และกลุ่มที่เล่นการพนันประเภทนี้มักจะเป็นกลุ่มผู้มีรายได้น้อย

ผลดี และผลเสียที่เกิดขึ้นจากกาสิโนนั้น เชื่อว่าเป็นสิ่งที่นายเกษมจักร ซึ่งเป็นผู้ที่ “ปิดฝุ่น” นโยบายดังกล่าวยอมรู้ดีอยู่แก่ใจ ซึ่งหากท่านนายเกษม “ยีนกราน” จะดำเนินนโยบายดังกล่าว ก็เชื่อว่าน่าจะพอทำได้ เพราะขณะนี้กระแสสังคมได้ “เปิดรับ” ในระดับหนึ่ง แต่ถ้าทำแล้วก็คงต้องทำให้ดี และจำเป็นต้องนำผลดี ผลเสีย จุดเด่น จุดด้อยของกาสิโนในต่างประเทศมาพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อให้การเปิดกาสิโนแบบไทยไทย ส่งผลกระทบต่อสังคมน้อยที่สุด...

ณ วันนี้ ถ้าจะเปิดคงไม่มีใครว่า แต่ถ้าเปิดแล้วผิดพลาด เชื่อว่าคง “เสียคะแนนนิยม” ไม่น้อย...!!

SUAN DUSIT POLL

สยามรัฐ "ภาคพิเศษ" "ภาคพิเศษ"

สยามรัฐ "เลือกสมัคร" มีที่ "เลือกสมัคร"
 สยามรัฐ "เลือกสมัคร" มีที่ "เลือกสมัคร"
 สยามรัฐ "เลือกสมัคร" มีที่ "เลือกสมัคร"

สยามรัฐ "เลือกสมัคร" มีที่ "เลือกสมัคร"
 สยามรัฐ "เลือกสมัคร" มีที่ "เลือกสมัคร"
 สยามรัฐ "เลือกสมัคร" มีที่ "เลือกสมัคร"

เพื่อการเลือก

"ประธานวุฒิสภา" ควั่นว้าย...!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

“ประธานวุฒิสภา” ดูุ่นวาย...!!

“ลือบปี” กับ “การเลือกตั้ง” ในแวดวงการเมือง ดูจะเป็นเรื่องธรรมดาธรรมดา เพราะเมื่อมีการเลือกตั้งประธานทั้ง “สภาล่าง” หรือแม้แต่ประธาน “สภาสูง” ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่วัน ก็มักจะมีกระแสข่าวการลือบปี “หลุด” ออกมาตั้งแต่ “โกโห”...!!

การเลือกตั้งประธานวุฒิสภาที่กำลังจะเกิดขึ้นในวันที่ 14 มีนาคม 2551 ดูคล้ายจะสื่อเค้าว่านวายกว่าการเลือกตั้งในครั้งที่ผ่านมา เนื่องจากกระแสข่าวที่เผยแพร่สู่สาธารณชน ณ วันนี้ ล้วนเป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นถึงการแข่งขันที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น “การลือบปี” ของผู้ได้รับการเสนอชื่อเพื่อดำรงตำแหน่งประธานวุฒิสภา “การแบ่งพรรคแบ่งพวก” ของ ส.ว. ที่มาจากการสรรหา กับ ส.ว. เลือกตั้ง รวมทั้งกระแสข่าวการที่มี “ผู้มีบารมีสายการเมือง” พยายามแทรกแซงกระบวนการคัดเลือกประธานวุฒิสภา และรองประธาน

คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่ากระแสข่าวเชิงลบที่เกิดขึ้น แม้จะเป็นสิ่งที่ไม่สมควรจะเกิด แต่ก็ใช่ว่าจะเป็น “เรื่องแปลก” ที่ยากจะเกิดในแวดวงการเมือง โดยเฉพาะการแทรกแซงกระบวนการคัดเลือกประธานวุฒิสภานั้น ดูคล้ายจะเป็นเรื่องปกติ (จริงหรือ)...??

เนื่องจากบทบาทหน้าที่ของวุฒิสภาที่มีหน้าที่ถ่วงดุล และยับยั้งกฎหมาย ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินโดยการตั้งกระทู้ถามรัฐบาล หรือเปิดอภิปรายทั่วไป เพื่อให้คณะรัฐมนตรีแถลงข้อเท็จจริงหรือชี้แจงปัญหา ล้วนเป็นสิ่งที่มีผลกระทบต่อนักการเมืองโดยตรง ฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ “นักการเมืองแค่เปลือกนอกบางส่วน” จะใช้ “กำลังภายใน” เพื่อหวังทำลายกระบวนการคานอำนาจตามครรลองของระบอบประชาธิปไตยในระบอบรัฐสภา

นอกจากนั้นจากการที่สมาชิกวุฒิสภาล้วนเป็นบุคคลที่เปี่ยมไปด้วยความรู้ความสามารถ มีผลงานเป็นที่ยอมรับ และมีภาวะการเป็นผู้นำ ย่อมทำให้การคัดเลือก “ยอดผู้นำ” ในหมู่ “ผู้นำ” มีการแข่งขันสูง จนอาจจะทำให้เกิดการกระทบกระทั่งเกิดขึ้น ซึ่งหากเป็นการแข่งขันเพื่อคัดสรรสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อ “ประชาชน” ก็คงเป็นสิ่งที่พอจะรับได้

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้ที่ถูกเสนอชื่อช่วงชิงตำแหน่งประธานวุฒิสภา ต่างก็มีคุณสมบัติของการเป็นผู้นำที่ครบครัน แต่ถ้ารู้ว่า “ประชาชน” ต้องการประธานแบบใด? ก็จะได้ประธานที่ทั้ง “ถูกต้องและถูกใจ” มากยิ่งขึ้น เมื่อ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตได้สำรวจความคิดเห็น “ประชาชน” ทั่วประเทศจำนวน 1,521 คน โดยถามว่า อยากได้ประธานวุฒิสภาแบบใด? พบว่า “ประชาชน” ส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 40.76 ต้องการประธานวุฒิสภาที่มีความซื่อสัตย์สุจริตในการปฏิบัติหน้าที่

สุดท้ายก็คงต้องถึงบทสรุปที่ว่าสมาชิก สว. ไม่ว่าจะเป็น สว.สรรหา จากคนเจ็ดคน หรือ สว. เลือกตั้งจากการคัดเลือกโดยคนเป็นหมื่นเป็นแสน แต่ สว. ทั้งสองกลุ่มก็ได้ชื่อว่าเป็น สว. โดยสมบูรณ์แบบเหมือนกัน มีหนึ่งสิทธิ์ หนึ่งเสียงในการโหวต มีบทบาทหน้าที่ในการทำงานที่เหมือนกัน

แม้ ณ วันนี้ ขั้นตอนในการเข้าสู่ตำแหน่งจะมีความแตกต่างกัน แต่สิ่งที่ สว. ต้องคำนึงถึงมากที่สุดก็คือ “ประชาชน” เพราะท่านผู้ทรงเกียรติทั้งหลายล้วนเป็นตัวแทน “ประชาชน”...!

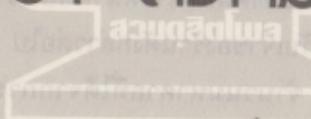
สยามรัฐยุคปกเกล้า ? อีกันบี

สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ

สยามรัฐ
สยามรัฐ

“ลักของหลวง”

นี่หรือ? ลักคมไทย..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สยามรัฐ” ลักขของหลวง”

นี้หรือ ? สังคมไทย..!!

เป็นเพราะเศรษฐกิจแย่ สังคมเสื่อม หรือคนไทยบ้าวัตถุมากขึ้น จึงทำให้ ณ วันนี้ คนจำนวนไม่น้อยยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ “เงินตรา” ไม่เว้นแม้แต่การ “ลักขของหลวง” อย่างมิเตอร์น้ำ นี้อด สายไฟฟ้า สายโทรศัพท์ หรือแม้แต่ฝาท่อ..!!

กลายเป็นกรณีปัญหาที่ดูเหมือนจะ “ส่อเค้า” ว่าทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ สำหรับการขโมยของหลวง โดยเมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมาได้มีการ “ปูด” กระแสการขโมยมิเตอร์น้ำ นี้อดยัดเสไฟฟ้าแรงสูง ซึ่งทำให้เสไฟฟ้าล้มลงสร้างความเสียหายไปหลายล้านบาท

หลังจากนั้นไม่กี่วันก็ได้มีการตรวจค้นร้านรับซื้อของเก่าในจังหวัด นครสวรรค์ ทำให้พบทรัพย์สินของราชการจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นสายไฟ สายเคเบิล หม้อแปลงไฟฟ้า มิเตอร์น้ำ และสายลวดทองแดง ซึ่งคิดเป็นมูลค่านับร้อยล้านบาท โดยในเบื้องต้นทางเจ้าหน้าที่ได้ตรวจอายัดของกลางไว้ทั้งหมด และได้ดำเนินคดีกับเจ้าของร้านดังกล่าวต่อไป

ปริมาณ “ขของหลวง” จำนวนมหาศาลที่ได้จากการจับกุมในครั้งนี้ น่าจะถือเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของความรุนแรงของปัญหาที่ดูคล้าย จะไม่ได้เป็นแค่การ “ลักเล็กขโมยน้อย (ขของหลวง)” ธรรมดา แต่น่าจะมีการดำเนินงานเป็น “อุตสาหกรรมแก๊งขโมยของเก่า” เลยทีเดียว ซึ่งเป็นสิ่งที่ภาครัฐต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วน

อย่างไรก็ตามแม้ “นายกษสมัศร” จะมีทำที่ที่ชัดเจนว่าจะกวาดล้างแก๊งขโมยของหลวงอย่างเด็ดขาด จนถึงขั้นประกาศผ่านสื่อว่า “อยากยิงพวกที่ขโมยนี้อดทิ้ง” ผนวกกับกฎหมายอาญามาตรา 335 (10) ได้มีการระบุไว้ว่าหากผู้ใดลักทรัพย์ สิ่งของที่มีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ จะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

ส่วนมาตรา 357 วรรค 2 ได้ระบุไว้ว่า หากการกระทำความผิดฐานรับของโจร โดยกระทำเพื่อค้ำประกันหรือได้กระทำต่อทรัพย์สินอันได้มาโดยการลักทรัพย์ตามมาตรา 335 (10) ซิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท แต่การใช้บทลงโทษที่รุนแรงก็ดูคล้ายเป็นการแก้ไขปัญหาที่ “ปลายเหตุ”

การแก้ไขปัญหายังยืมนั้น คงหนีไม่พ้นการสร้างความฉลาดทางจริยธรรม หรือ M.Q. (Moral Quotient) หมายถึงความฉลาดทางจริยธรรม หรือศีลธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนควรมี นอกเหนือไปจากความฉลาดทางปัญญา หรือ I.Q. (Intelligence Quotient) และความฉลาดทางอารมณ์ หรือ E.Q. (Emotional Quotient) อย่างไรก็ตามการสร้างคุณธรรมจริยธรรมตลอดจนจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ได้เกิดในวันสองวัน

วิกฤติด้านคุณธรรมจริยธรรมที่ถึงขั้นสุดสุด ณ วันนี้ คงเป็นสิ่งจำเป็นต้องอาศัยการร่วมมือร่วมใจจากทุกฝ่ายในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “รัฐบาล” ที่จำเป็นต้องมีการกำหนดนโยบายอย่างเป็นทางการ

เพราะหากจะหวังให้สถาบันครอบครัวที่ดูคล้ายอ่อนแอเหลือเกิน...สถาบันการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ครู” ที่ลำพังก็จะเอาตัวเองไม่รอด...

ก็คงเป็นเรื่องที่ดูแล้วน่าจะลำบาก..!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

เมื่อ “สังคมไทย”

ถึงเวลา “ขยับออก” !!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

ถึงเวลา “ขยับออก” ..!!

เมื่อเห็นข่าว “ขโมยเน็ตเสาสไฟฟ้า” เพื่อแลกเงินเพียงไม่กี่พันบาท แต่ภาครัฐต้องสูญเสียเงินหลายล้านบาท เพื่อการซ่อมบำรุง ผนวกกับ “ข่าวสังคมเสื่อมซ้ำซากอื่นๆ” ไม่ว่าจะ เป็น “ลอกทองพระพุทธรูป”... “ขโมยพระ”... “ขโมยมิเตอร์น้ำ”... “คลิป นร. อมกนเขา”... “ดร.มาศส.” จนมาถึง “สก็อตเกิร์ล พาเด็ก ม.3 ชายตัว” ก็ทำให้อด “สังเวชใจ” ในสภาพสังคมไทยที่ดูเหมือนจะตกต่ำถึงขั้นสุดสุดไม่ได้...

หรือถึงเวลาแล้วที่ “สังคมไทย” ต้อง “ขยับออก” ...!!

รอบหลายเดือนที่ผ่านมา “ข่าวหน้าหนึ่ง” ของหนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับ มักจะวนเวียนกับการล้วงละเมิดทางเพศ การประพடுத்தตัวไม่เหมาะสมของเยาวชน ฆาตกรรมสอง การปล้นจี และการลักเล็กขโมยน้อย ซึ่งประเด็นการปล้นจี ลักเล็กขโมยน้อยของ “มิฉาซีฟไทย” ทุกวันนี้ ดูคล้ายจะมีการคิดตรึกตรอง การวางแผนที่แยบยลมากกว่าในอดีต โดยเฉพาะการคำนวณถึงความคุ้มค่าในการทำการ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า “โจรฉลาดขึ้น” เสี่ยงจะปล้นทั้งที่ต้องให้คุ้ม จึงทำให้ธนาคาร ตู้เอทีเอ็ม ร้านทอง หรือแม้แต่บ้านของดารานักแสดง และบุคคลที่มีชื่อเสียงของสังคม ได้กลายเป็นเป้าหมายอันดับต้น ๆ

หรือหากจะมีการลักเล็กขโมยน้อย ก็จะมีการเลือกสิ่งของที่ขายง่าย ได้ราคา และมีความเสี่ยงต่ำในการถูกจับ ไม่ว่าจะ เป็นพระพุทธรูป มิเตอร์น้ำ ผาทำ หรือแม้แต่เน็ตเสาสไฟฟ้า แม้ความตกต่ำทางเศรษฐกิจ ซึ่งทำให้คนจำนวนไม่น้อยถูก “Layoff” หรือบางส่วนหางานทำไม่ได้ จะถูก “ตราหน้า” ว่าเป็น “จำเลย” ที่ทำให้สภาพสังคมเต็มไปด้วย “โจรขโมยชุกชุม” แต่ “ตัวการสำคัญ” ที่ไม่อาจมองข้าม ก็คือ “ความตกต่ำด้านคุณธรรมจริยธรรม” ของคนในสังคม

นักเศรษฐศาสตร์ มีส่วนเชื่อมโยงกับ “นิยาม” ระดับโมเดลเชิงเศรษฐศาสตร์

หากพิจารณาสภาพสังคมไทยตามหลักตรรกะ หรือการตรรกะตรง โดยใช้เหตุและผล จะทำให้พบว่าสภาพสังคมไทยในอดีต และปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก โดยรับอิทธิพลจาก “ทุนนิยม” ซึ่งหมายถึงระบบเศรษฐกิจที่เน้นระบบทุนเป็นตัวขับเคลื่อน โดยรัฐจะไม่เข้าไปแทรกแซง และปล่อยให้กลไกการตลาดให้เป็นไปแบบอิสระ และเน้นการแข่งขันเสรี นั่น ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สังคม “ตกหล่ม” หลงมัวเมาใน “อำนาจของเงินตรา”

เมื่อสังคมหลงใน “เงินตรา” ก็ส่งผลให้คนในสังคมต่างต้องดิ้นรนหารายได้ กอปรกับความอยากได้อะไรก็มีมากเกินไป จนลูกหลานกลายเป็นความละโมภโลภมาก ก็ยิ่งทำให้ “ความเห็นแก่ตัว” ได้เข้ามาครอบงำสังคมมากขึ้นเรื่อย ๆ จนเบียดบัง “วัฒนธรรมดั้งเดิมแห่งการช่วยเหลือเกื้อกูล” ของไทย ไม่ว่าจะเป็น “ระบบอุปถัมภ์” ซึ่งกล่าวได้ว่าระบบนี้เป็นระบบความสัมพันธ์ที่บุคคลสองฝ่ายที่มีสถานภาพทางสังคมไม่เท่าเทียมกัน แต่อยู่ด้วยกันได้เพราะมีลักษณะต่างตอบแทนกันและกัน มีผลประโยชน์ร่วมกัน และมีความเป็นเพื่อนระหว่างกันอยู่ด้วย

“ระบบช่วยเหลือเกื้อกูล” หมายถึง การช่วยเหลือเกื้อกูล เป็นการแสดงน้ำใจที่มีต่อกัน ในลักษณะใครมีอะไรก็เอามาช่วยกัน หรือแม้แต่ “ระบบลงแขก” ซึ่งในอดีตหมายถึงการช่วยกันทำงาน โดยวิธีผลัดเปลี่ยนกันช่วยสลับกันเป็นบ้าน ๆ ต่อ ๆ กันไป เช่น การลงแขกเกี่ยวข้าว หรืออาจจะกล่าวได้ว่าเป็นการช่วยกันทำงานให้แก่เพื่อนบ้านโดยวิธีไม่คิดมูลค่าด้วยความเต็มใจและเต็มกำลังของตนได้ถูกบิดเบือนความหมาย และนำไปใช้ในลักษณะของ “การลงแขก เพื่อร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา” ซึ่งระบบของการแลกเปลี่ยนด้วย “น้ำใจ” กลับถูกแทนที่ด้วยระบบของการแลกเปลี่ยนด้วย “น้ำเงิน” ..!!

สภาพสังคมที่เต็มไปด้วย “รอยยิ้ม” ผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใส ทักทายกันด้วยยิ้มที่เบิกบาน จนทำให้เมืองไทยได้รับสมญานามว่า “สยามเมืองยิ้ม” (Thailand: Land of Smile) แต่ทุกวันนี้รอยยิ้มได้ถูกตีความหมายไปในเชิงลบ กลายเป็น “ยิ้มให้ท่า”... “ยิ้มเยาะ”... “ยิ้มหาเรื่อง” เมื่อยิ้มให้กันแล้วเกิดปัญหา ก็ทำให้คนไม่กล้ายิ้ม ต่างคนต่างบั่นหน้าเย็นชา ทำท่าบั่นบึ้ง สังคมก็เลยเต็มไปด้วยความตึงเครียด

แม้สังคมภายนอกจะตึงเครียด แต่หากครอบครัว และสังคมเพื่อนบ้านอบอุ่นก็ยังพอจะ “แก้ขัด” ความทุกข์ใจได้บ้าง แต่พอกลับถึงบ้านก็พบสภาพครอบครัวที่ดูคล้ายจะค่อนข้างห่างเหินขาดความอบอุ่น เนื่องจากพ่อแม่ต้องทำงานหนัก เพื่อหาเงินเลี้ยงลูก ขณะที่สภาพแวดล้อมรอบบ้านก็เป็นแบบ “ต่างคนต่างอยู่” บ้านเรือนในอดีตที่เป็นแบบ “รั้วเปิด” ปัจจุบันบ้านก็เป็นแบบ “รั้วปิด” และนับวันก็ยิ่งก่อกำแพงสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนทำให้การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนบ้านเป็นสิ่งที่จางหายไปสำหรับสังคมเมือง

อดีตคนไปวัดก็เพื่อแบ่งปันความสุข ฟังเทศน์ฟังธรรม ไปทำบุญทำทาน เพื่อทำนุบำรุงพุทธศาสนา แต่ ณ วันนี้ คนไปวัดก็เพื่อปลดทุกข์บ้างก็ทุกข์ เพราะท้องหิว บ้างก็ทุกข์ เพราะขาดเงินจึงไปวัดขอเลขเด็ด หรืออาจจะทุกข์ เพราะมีปัญหาทางใจ วัดที่เคยเป็น “ศูนย์รวมบุญ” จึงกลายเป็น “ศูนย์รวมทุกข์” และเมื่อคนเป็นทุกข์บาปบุญคุณโทษที่พระพร้าสอนก็ยากจะเข้าหู หรือแม้จะเกรงกลัวต่อบาป นรกกินหัว แต่สิ่งเหล่านั้นก็เห็นผลในชาติหน้า แต่การตกนรก เพราะท้องหิว ขาดเงิน มันก็ไม่ต่างอะไรกับตกนรกทั้งเป็น คนจำนวนไม่น้อยจึงตัดสินใจโมยพระพุทธรูป ลอกทองจากองค์พระ ทั้งทั้งที่รู้ว่าจะถูก “ตราหน้า” ว่าเป็น “มารศาสนา”

เพราะ “วิกฤติด้านคุณธรรมจริยธรรม” ณ วันนี้ ใคร? ควรรับผิดชอบ “พ่อแม่ ผู้ปกครอง”... “ครู”... “เจ้าหน้าที่บ้านเมือง” หรือ “รัฐบาล” แต่ดูแล้วน่าจะเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของทุกฝ่าย...!!

แม้ “สถาบันครอบครัว” และ “สถาบันการศึกษา” จะเป็น “เจ้าภาพหลัก” ทางสังคมในการเพาะบ่มคุณธรรมจริยธรรม แต่หากทุกภาคส่วนของสังคมให้การสนับสนุนร่วมมือร่วมใจกัน ตั้งแต่องค์กรที่ใหญ่สุดอย่างรัฐบาล จนถึงสถาบันที่เล็กที่สุดอย่างครอบครัว น่าจะทำให้วิกฤติดังกล่าวลดลงก็เป็นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาล ซึ่งมีหน้าที่ในการบริหารประเทศ คงจำเป็นต้องเดินหน้าแก้ปัญหาสังคมอย่างเร่งด่วน

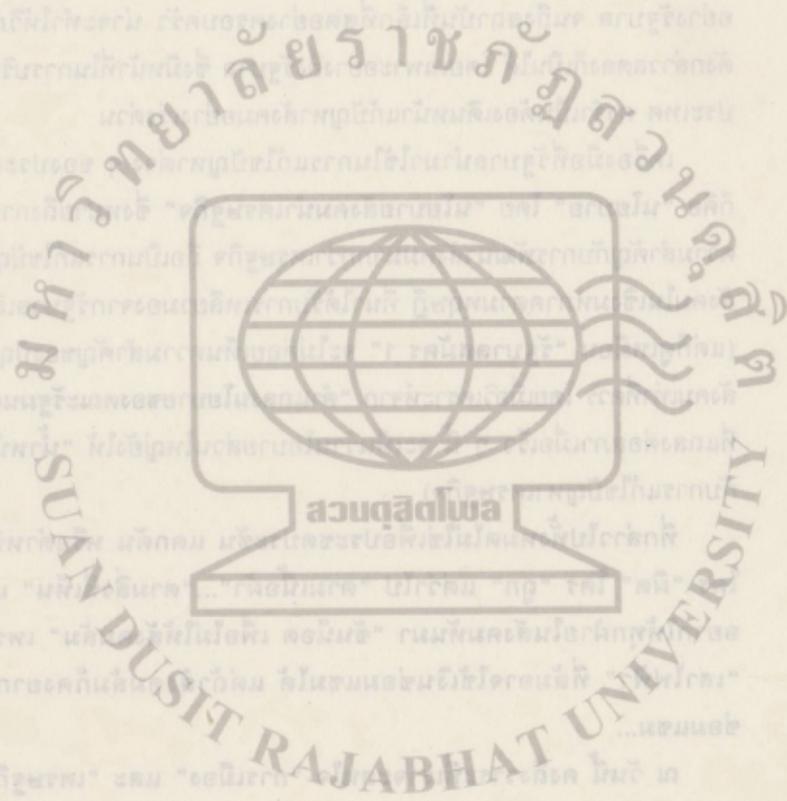
เครื่องมือที่รัฐบาลนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของประเทศ ก็คือ “นโยบาย” โดย “นโยบายสังคมนำเศรษฐกิจ” ซึ่งหมายถึงการให้ความสำคัญกับการพัฒนาสังคมมากกว่าเศรษฐกิจ ถือเป็น การแก้ไขปัญหาสังคมในเชิงมหภาคตามทฤษฎี ที่น่าได้รับการเหลียวมองจากรัฐบาลเสียที (แต่ก็ดูเหมือน “รัฐบาลสมัคร 1” จะไม่ค่อยเห็นความสำคัญของปัญหาสังคมเท่าที่ควร โดยเมื่อวิเคราะห์จาก “คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี” ที่แถลงต่อสภาเมื่อเร็ว ๆ นี้ จะเห็นว่านโยบายส่วนใหญ่ยังให้ “น้ำหนัก” กับการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ)

ที่กล่าวไปทั้งหมดไม่ใช่เพื่อประชดประชัน แดกดัน หรือตำหนิใคร “ผิด” ใคร “ถูก” แต่ว่าไป “ตามเนื้อผ้า”... “ตามสิ่งที่เห็น” และอยากให้ทุกฝ่ายในสังคมหันมา “ขันนอต เพื่อไม่ให้สังคมล่ม” เพราะ “เสาไฟฟ้า” ที่ล่มอาจใช้เงินซ่อมแซมได้ แต่ถ้าสังคมล่มก็คงยากจะซ่อมแซม...

ณ วันนี้ คงถึงวาระที่เราจะสนใจ “การเมือง” และ “เศรษฐกิจ” ให้น้อยลง...

แล้วหันมาเหลียวแล “สังคม” กันบ้าง...!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
 "พัฒนาระบบบริหาร" และ "วิจัยและพัฒนางาน" ใน
 สถาบันฯ และขอเชิญประชาชนและผู้เกี่ยวข้อง "ศึกษาและ
 สนับสนุน" ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่สังคมไทย
 และประเทศไทย

สวนดุสิตโพล
 RAJABHAT UNIVERSITY
 ...สวนดุสิตโพล
 ...สวนดุสิตโพล
 ...สวนดุสิตโพล

สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

เมื่อรวม มติของ สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

มติที่ประชุม สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

"สยามรัฐ" มติของ สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

"สยามรัฐ" ฉบับออกนอกบ้าน

สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

เมื่อ "เยาวชนไทย"

ไม่ใส่ใจการเมือง..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

เมื่อรวม มติของ สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

มติที่ประชุม สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

"สยามรัฐ" มติของ สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

"สยามรัฐ" ฉบับออกนอกบ้าน

สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

เมื่อรวม มติของ สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

มติที่ประชุม สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

"สยามรัฐ" มติของ สยามรัฐ ฉบับออกนอกบ้าน

สยามรัฐ

ระบอบประชาธิปไตย คือ “การปกครองโดยประชาชน และเพื่อประชาชน” คำกล่าวอมตะดังกล่าว น่าจะถือเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของความสำคัญที่ “ประชาชน” ซึ่งเปรียบเสมือนเป็น “รากแก้ว” ของการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “เยาวชน” ซึ่งเป็นอนาคตของระบอบประชาธิปไตย...

แม้ว่าความตื่นตัวของภาคประชาชนในภาพรวมในขณะนี้ดูจะคึกคัก โดยประชาชนให้ความสนใจการเมืองไทยอย่างมาก แต่หากจำแนกในแต่ละกลุ่มแล้ว จะเห็นว่าในส่วนของเยาวชนไทยดูคล้ายจะยังไม่ค่อยสนใจเรื่องการบ้านการเมืองมากเท่าที่ควร โดยเมื่อ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตได้สำรวจความคิดเห็นเยาวชนไทยที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี จำนวนทั้งสิ้น 3,140 คน ถึงความสนใจต่อ “การเมืองไทย” พบว่า “เยาวชนไทย” ไม่ค่อยสนใจการเมือง ร้อยละ 33.54 สนใจอยู่บ้าง ร้อยละ 32.45 และเฉยๆ ร้อยละ 20.92

ผลการสำรวจดังกล่าวน่าจะเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่า “เยาวชนไทย” ในวันนี้ ดูเหมือนจะ “ไม่ค่อยให้ความสนใจการเมืองเท่าที่ควร” โดยสาเหตุที่เยาวชนไทยไม่สนใจการเมือง เนื่องจากเบื่อหน่ายที่การเมืองมีแต่เรื่องทะเลาะกัน ชัดแย้งกัน ตีแต่เล่นเกมการเมือง การเมืองไม่โปร่งใสมีแต่คอร์รัปชัน นักการเมืองใช้อิทธิพล เล่นพรรคเล่นพวก และแสวงหาผลประโยชน์ นักการเมืองไม่มีคุณธรรม จริยธรรม และไม่คำนึงถึงประชาชน สนใจประชาชนแต่ช่วงเลือกตั้ง

แม้สถานการณ์ “การเมืองไทย” ในปัจจุบันจะทำให้มีความรู้สึกในเชิงลบ แต่อย่างไรก็ตามเยาวชนก็ค่อนข้างมีความเข้าใจใน “แก่นแท้” ของระบอบประชาธิปไตย โดยความรู้สึกในเชิงบวก ประกอบด้วย ระบอบประชาธิปไตยต้องมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน การเมืองเป็นเรื่องของทุกคน ทุกฝ่ายจะต้องช่วยกันพัฒนา การเมืองไทยเริ่มจะพัฒนาไปในทิศทาง

ประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แล้ว และเหตุการณ์ทางการเมืองทุกช่วงเวลาต้องนำมาประยุกต์ใช้ เพื่อเป็นบทเรียนในการพัฒนาประชาธิปไตย

ข้อแนะนำที่เยาวชนไทยฝากไว้ เพื่อให้การเมืองไทยดีขึ้น คือ การสร้างจิตสำนึกกับนักการเมือง การตรวจสอบนักการเมืองจากประชาชน และสื่อมวลชน การลงโทษทางกฎหมายต่อนักการเมืองที่กระทำผิดอย่างเข้มงวด ทุกฝ่ายต้องช่วยกันปฏิรูปการเมืองอย่างจริงจัง นอกจากนั้นควรสร้างปัจจัยพื้นฐานทางสังคมให้ดีโดยเฉพาะการศึกษา ซึ่งหากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับแวดวงการเมือง โดยเฉพาะนักการเมือง สามารถทำตาม “ข้อแนะนำ” ดังกล่าวได้ เชื่อว่าทั้งเยาวชน และประชาชน ก็คงจะสนใจเรื่องการเมืองมากขึ้นอีกเยอะ...

ความเสื่อมศรัทธาด้านการเมืองไทยในหมู่วัยรุ่นที่เกิดขึ้นจะโทษใครดี??

รัฐบาล...ฝ่ายค้าน...นายกรัฐมนตรีนี่ หัวหน้าพรรคฝ่ายค้าน หรือ ส.ส. พรรคดำรงธรรมดา แต่ดูแล้วน่าจะโทษทุกฝ่าย ซึ่งวิกฤติศรัทธาที่เกิดขึ้น ไม่ได้เป็นปัญหาเพียงแค่นี้ ๓ วันนี่ แต่เป็นปัญหาแห่งอนาคต...

หากไม่ช่วยกันปลุกฝังให้เยาวชนไทยที่จะเป็นผู้ค้ำชูระบอบประชาธิปไตยใส่ใจการเมืองเสียแต่เนิ่นเนิ่น ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าอนาคตของประเทศจะฝากไว้กับใคร...!!

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

“วันหยุด”

ในหลากหลายมิติ..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

ในหลากหลายมิติ..!!

เมืองไทย ถือเป็นประเทศที่มีวันหยุดค่อนข้างบ่อย โดยในวันที่ 12-16 เมษายนที่กำลังจะมาถึงนี้ จะเป็นช่วงที่คนไทยเกือบทั้งประเทศได้หยุดยาวติดกันถึง 5 วัน เพื่อฉลองวันสงกรานต์ ซึ่งแม้จะได้หยุดเหมือนกัน แต่ความหมายของการหยุดก็มีความแตกต่างกัน...

วันหยุดในช่วงเทศกาลสงกรานต์ที่หยุดยาวติดต่อกันหลาย ๆ วัน คนส่วนใหญ่ต่างก็เตรียมวางแผนที่จะทำอะไรต่อมิอะไรที่ตนเองอยากทำ “วัยรุ่น” ก็อาจจะเตรียมการไปเที่ยวต่างจังหวัด เล่นน้ำสงกรานต์ หรืออาจจะไปช้อปปิ้งตากแอร์เย็นเย็นในห้างสรรพสินค้า

“วัยทำงาน” ที่เป็นพนักงานบริษัทก็อาจจะอยากนอนอยู่บ้าน ดูหนัง ฟังเพลง ผ่อนคลายสมองหลังจากต้องตรากตรำทำงานหนักมาอย่างต่อเนื่อง ส่วนข้าราชการที่แม้บางหน่วยงานจะทำงานหนัก หรือบางหน่วยงานอาจจะทำงาน ในลักษณะ “เช้าสามเย็นสาม” แต่เมื่อมีโอกาสให้หยุดติดต่อกันหลายวัน ก็ย่อมจะรู้สึกยินดีที่จะได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ (ทั้งทั้งที่ปกติบางคนก็ไปทำงานเหมือนไปพักผ่อนอยู่แล้ว..!!)

ส่วนคนที่เป็นผู้ใช้แรงงานต้องพลัดถิ่นฐานบ้านเกิด เดินทางเข้าเมืองกรุง เพื่อทำมาหากินหาเงินมาจุนเจือครอบครัว เมื่อมีโอกาสก็หวังจะได้เดินทางกลับบ้านเพื่อฉลองวันหยุด พบปะพ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง นำเงินทองที่เก็บหอมรอมริบได้มามอบให้พ่อแม่ และใช้จ่ายซื้อความสุขสนุกสนาน ก่อนที่จะต้องเดินทางกลับมาทำงานในเมืองหลวง และใช้ชีวิตแบบเดิมเดิมอีกครั้ง ขณะที่คนเฒ่าคนแก่ที่ต้องใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว ก็วาดหวังว่าวันหยุด ลูกหลานจะสละเวลามาเยี่ยมเยียนให้พอบอบอุ้มบ้าง

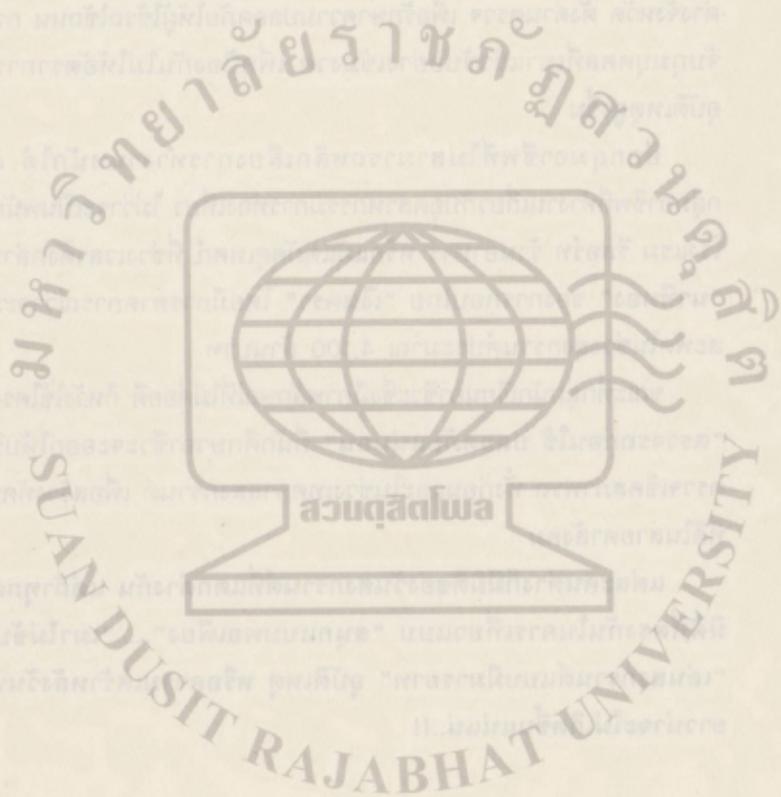
ช่วงวันหยุดยาว แม้จะเป็นช่วงที่คนส่วนใหญ่ต่างมีความสุข แต่ก็มีคนบางส่วนในสังคมที่ต้องทำงานหนักขึ้นเป็นพิเศษ..!!

อาชีพที่ต้องรับภาระหนักอย่างแน่นอนในช่วงสงกรานต์นี้ ก็คงหนีไม่พ้น “ตำรวจ” ที่ต้องดูแลให้การอำนวยความสะดวกผู้คนที่เดินทางไปต่างจังหวัด ตั้งด่านตรวจ เพื่อรักษาความปลอดภัยให้ผู้ใช้รถใช้ถนน กวดขันจับกุมบุคคลที่เมาแล้วขับอย่างเซื่องเซื่อง เพื่อป้องกันไม่ให้อัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงขึ้น

อีกกลุ่มอาชีพที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการทำงานหนักได้ ก็คือกลุ่มอาชีพที่ทำงานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นพนักงานโรงแรม รีสอร์ท ร้านอาหาร หรือแม้แต่มีคเคาเตอร์ ที่ช่วงเวลาดังกล่าวเป็น “นาฬิกาทอง” ของการรอกอบโกย “เงินตรา” โดยมีการคาดการณ์ว่าจะมีเงินสะพัดในช่วงสงกรานต์ประมาณ 4,100 ล้านบาท

ขณะที่กลุ่มนักเรียนอาชีวะซึ่งมีภาพลักษณ์ที่ไม่ค่อยดี ก็หวังใช้โครงการ “ตรวจรถก่อนใช้ ปลอดภัยแน่นอน” ที่นักศึกษาอาชีวะจะออกให้บริการตรวจเช็คสภาพรถ ทั้งก่อนและในช่วงเทศกาลสงกรานต์ เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีในสายตาสังคม

แต่ละคนต่างก็มีมิติของวันสงกรานต์ที่แตกต่างกัน แต่ถ้าทุกคนมีมิติที่ตรงกันในการเที่ยวแบบ “สนุกแบบพอเพียง”... “เมาไม่ขับ”... “เล่นสงกรานต์แบบมีมารยาท” อุบัติเหตุ หรือความเศร้าหลังวันหยุดยาวน่าจะไม่มีเกิดขึ้นแน่แน่...!!

สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ ราชนิกุล สยามรัฐ

ขโมยทุกอย่างที่ขวางหน้า! จะโทษใครดี?

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ RAJABHAT UNIVERSIT

สยามรัฐ

“สยามรัฐ” ขโมยทุกอย่างที่ขวางหน้า! จะโทษใครดี?

ใครจะเชื่อว่าเมืองไทยที่ได้เคยได้ชื่อว่าเป็น “เมืองพุทธ” คนไทยที่เคยเกรงกลัวต่อบาป ประพฤติตัวอยู่ในศีล ในธรรม แต่ทุกวันนี้ ความละอายต่อบาป ต่อนรก สวรรค์ ไม่สามารถทัดทานความหิวโหยที่เหมือนตกรอก ทั้งเป็นได้...

หรือบางคนที่ยังไม่หิว ก็อยากได้จนเกินความพอดี และลูกกลมกลายเป็นความละโมภโลกมาก จึงทำให้จำเป็นต้องแสวงหาทุกแนวทางเพื่อหา “เงินตรา”

การ “ขโมย” จึงกลายเป็น “ทางออก” ของการหารายได้แบบง่ายง่าย!!

และ ณ วันนี้ ไม่ได้ขโมยแบบธรรมดา แต่เป็นการขโมยทุกอย่างที่ขวางหน้า...!!

รอบหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา “ข่าวสาร” ที่นำเสนอกจากสื่อมวลชนเกือบทุกแขนง มักจะมีข่าว “ลักเล็กขโมยน้อย จนถึงลักใหญ่ขโมยมาก” อยู่เสมอ ซึ่งการลักขโมยของ “มิฉฉาชีพไทย” ทุกวันนี้ดูคล้ายจะมีการคิดตรึกตรอง การวางแผนที่แยบยลมากกว่าในอดีต โดยเฉพาะการคำนวณถึงความคุ้มค่าในการทำการ หรืออาจจะกล่าวว่า “โจรฉลาดขึ้น” จะเสี่ยงทั้งที่ต้องให้คุ้ม จึงทำให้การขโมยรถ ปล้นธนาคาร ตูเอทีเอ็ม ร้านทอง หรือแม้แต่บ้านของดารานักแสดง และบุคคลที่มีชื่อเสียงของสังคม ได้กลายเป็นเป้าหมายอันดับต้น ๆ

หากจะมีการลักเล็กขโมยน้อย ก็จะมีการเลือกสิ่งของที่ขายง่ายได้ราคา และมีความเสี่ยงต่ำในการถูกจับ ไม่ว่าจะเป็นพระพุทธรูป มิเตอร์น้ำ ฝาท่อ นี้อดเสาไฟฟ้า เหล็กกันโค้งถนนหลวง หรือแม้แต่สายล่อฟ้า แต่ก็เข้าทำนอง “เคราะห์ซ้ำกรรมซัด” สำหรับเกษตรกรไทย เพราะเมื่อสินค้าเกษตรกรขายได้ราคา “โจรสวมองใส” ก็เริ่มเบนเข็มหันมาขโมยผลิตภัณฑ์

ทางการเกษตรมากขึ้น จนทำให้มีข้าวปล้นเบ็ด ลักข้าว และข้าวพันธุ
เป็นข้าวที่เผยแพร่สู่สาธารณชนอย่างต่อเนื่อง

แม้ความตกต่ำเศรษฐกิจอาจจะทำให้คนในสังคมต้องดำรงชีวิตแบบ
ปากกัดตีนถีบมากขึ้น แต่หากคนในสังคมมี “คุณธรรมจริยธรรมฝังราก
ลึกในจิตใจ” สภาพสังคมที่เต็มไปด้วย “โจรขโมยชุกชุม” เฉกเช่น
ขณะนี้ก็คงไม่เกิด เมื่อพิจารณาผ่าน “ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม” (Social
Learning Theory) ซึ่งมีความเชื่อว่าการเรียนรู้ทางสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
การเรียนรู้แบบจากบุคคลที่ตนเองชื่นชม หรือคนที่มิชื่อเสียงในสังคมจะเป็น
แรงจูงใจที่สำคัญในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล แล้วหันมองพฤติกรรม
ของบุคคลสาธารณะ ภาพยนตร์ รวมทั้งละครที่สะท้อนผ่านสื่อในขณะนี้
ล้วนเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมที่ “ตกหล่ม” อยู่ในห้วงของการ
บริโภคนิยม

ความจริงที่คนในสังคมจำเป็นต้องยอมรับ ก็คือ แม้สังคมจะสั่งสอน
ให้คนทำดี แต่ในความเป็นจริงดูคล้าย “สังคมจะเชิดชูคนรวยมากกว่า
คนดี” เมื่อค่านิยมของสังคมเปลี่ยนไปเป็นลักษณะดังกล่าวก็คงไม่ใช่เรื่อง
แปลกที่สังคมไทยจะมีสภาพอย่างที่ปรากฏในทุกวันนี้

“สยามเมืองยิ้ม” ที่เคยเป็นที่ชื่นชอบ ซึ่งได้แปรเปลี่ยนเป็น
“สยามเมืองขโมย” ที่เริ่มเป็นที่หวาดกลัวของนักท่องเที่ยวนั้น ใคร?
ควรจะแก้...จะโยนให้เป็นหน้าที่ของภาครัฐ...พ่อแม่ ผู้ปกครอง...
ครูบาอาจารย์...สื่อมวลชน หรือศาสนา ก็คงต้องรับหาข้อสรุป...

ความจริงแล้ว ต้องโทษทุกคน อย่างบอกว่า “เรื่องนี้ ไม่ใช่หน้าที่
ของตน” เด็ดขาด!!

เพราะหากปล่อยให้เป็นอย่างนี้ ดูแล้วสังคมไทยคงจะไปไหนไม่รอด
แน่ ๆ..!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

RAJABHAT UNIVERSITY

ในพิธีฯ ดังกล่าว ๓๐ ธันวาคมนั้น ได้มีพิธีเปิดอย่างเป็นทางการ ณ อาคารเรียนรวมของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต โดยมีศาสตราจารย์ ดร.สุจิตต์ วัฒนศิริ เป็นประธานในพิธีฯ

ศาสตราจารย์ ดร.สุจิตต์ วัฒนศิริ ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งศูนย์ฯ ดังกล่าวไว้ว่า ศูนย์ฯ นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาได้มีโอกาสในการเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและค่านิยมของสังคมโลก ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งในบริบทของประเทศไทยในปัจจุบัน

ศูนย์ฯ นี้จะดำเนินการจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น การบรรยาย การสัมมนา การฝึกปฏิบัติ และการแข่งขัน เพื่อให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ตรงและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศูนย์ฯ นี้จะเปิดให้บริการแก่นักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และจะขยายบริการไปยังมหาวิทยาลัยอื่นๆ ในประเทศไทยต่อไป

ในโอกาสที่ศูนย์ฯ นี้ได้เปิดอย่างเป็นทางการแล้ว ขอแสดงความยินดีและขอให้นักศึกษาทุกคนได้มีโอกาสในการเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและค่านิยมของสังคมโลก ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งในบริบทของประเทศไทยในปัจจุบัน

ศาสตราจารย์ ดร.สุจิตต์ วัฒนศิริ

“สยามรัฐ” “โหร” กับ “นักการเมือง”

ไม้เบื่อไม้เมา (หรือ)!!?!

ความสัมพันธ์ระหว่าง “โหร”...“หมอดู”...“สังคมไทย” ถือว่ามี ความผูกพันกันมาอย่างยาวนาน โดยเฉพาะเมื่อเกิดเรื่องเดือดเนื้อ ร้อนใจ หรืออยากหยั่งรู้อนาคต “หมอดู” มักจะเป็นตัวเลือกอันดับต้นต้น ที่คนไทยมักจะใช้เป็นที่พัก...

“โหร” และ “หมอดู” แม้จะมีความสามารถในการทำนายอนาคต เหมือนกัน แต่ผู้ที่เป็น “โหร” จะต้องศึกษาในโหราศาสตร์ เรียนรู้ดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์ เคหศาสตร์ นรลักษณ์ศาสตร์ และสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ การศึกษา เรื่องฤกษ์ยาม การหาฤกษ์ยาม เช่น ฤกษ์แต่งงาน วางศิลาฤกษ์ รวมทั้ง การใช้ศาสตร์ที่หลากหลายมาเป็นข้อมูลในการทำนายชะตาบ้านเมือง ขณะที่หมอดูแม้จะสามารถใช้ตำราเลข 7 ตัว 12 ตัว ลายมือ ไพ่ยิปซีหรือ อาจจะใช้โหราศาสตร์ไทย ทำนายโชคชะตาได้อย่างแม่นยำ แต่หากไม่สามารถคำนวณหาฤกษ์ยามได้ ก็ยังได้เป็นแค่ “หมอดู” ยังไม่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็น “โหร”

จากสภาพเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ การเมืองที่วุ่นวาย สังคมที่ดูคล้ายจะเสื่อม ความเครียดที่รุนแรงทำให้คนในสังคมไทยจำนวนไม่น้อยให้ความสำคัญกับการตรวจดวงชะตาอย่างมาก พิจารณาได้จากธุรกิจการดูดวงผ่านโทรศัพท์ ที่ผุดขึ้นราวกับ “ดอกเห็ด” หนังสือพิมพ์ นิตยสารเกือบทุกฉบับก็มักจะ มีการดูดวงเป็นคอลัมน์ประจำ นอกจากนี้ยังมีการตั้งโต๊ะตรวจดวงชะตา ตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งห้างสรรพสินค้า วัด หรือแม้แต่บริเวณท่าพระจันทร์ ซึ่งเป็นศูนย์รวมของหมอดู

สาเหตุที่สังคมดูเหมือนจะมีความเชื่อเรื่องการดูดวงอย่างมากมายนั้น นอกจากจะเกิดจากสภาพสังคมที่ตึงเครียด สารพันปัญหาที่รุนแรงแล้ว การดูดวงยังเป็นสิ่งที่ตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น การหยั่งรู้อนาคต

จนทำให้การทำนายทายทักจาก “โหร” หรือ “หมอดู” ณ วันนี้ได้กลายเป็นข้อมูลที่คนจำนวนมากไม่น้อยใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจในการดำเนินชีวิต หุดง่ายง่าย ก็คือหากหมอดูทักว่าดีก็จะยิ้มแก้มปริ มีความมั่นใจในการทำสิ่งต่าง ๆ หากหมอดูทักว่าแย่ ก็ต้องหาทางสะเดาะเคราะห์ด้วยการปล่อยนก ปล่อยปลา ทำบุญกันวันววย เพื่อให้พ้นเคราะห์พ้นโคก

เมื่อสังคม “เชื่อ” เรื่องดวงชะตา การทำนายในทำนองที่ว่า “รัฐบาล สมัคร 1” จะไปไม่รอด จะมีเหตุการณ์วุ่นวายทางการเมือง และจะมีการเปลี่ยนแปลงตัวนายกรัฐมนตรีของทั้ง “โหร คมช.” อ.วารินทร์ บัววิรัตน์เลิศ และ “โหรพื้นธง” อ. ลักษณะ เรชานีเทศ จึงเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดกระแสในสังคมที่น้ำจะสั่นคลอนความเชื่อมั่นของรัฐบาลไม่น้อย จนทำให้นายฯ สมัคร จำเป็นต้องทำ “ใจดีสู้เสือ” (ทั้งที่ใจอาจจะหวั่นหวั่น) ออกมาตอบโต้อย่างดุเดือด จนทำให้เกิดเป็น “วิวาทะกลางสื่อ”

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคงไม่สามารถตัดสินได้ว่าใครถูกใครผิด เพราะโหรก็ตักเตือนไป “ตามเนื้อผ้า” ตามผลของการคำนวณตามหลักการโหราศาสตร์ ส่วนนายฯ สมัคร ก็ออกมาตอบโต้ เพื่อปกป้องความเชื่อมั่นของรัฐบาล ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการบริหารประเทศ

แต่สิ่งที่ “บุคคลสาธารณะ” ทั้งสองฝ่ายจำเป็นต้องคำนึงถึง คงหนีไม่พ้นการระวังคำพูดคำจาที่แม้จะพูดเพราะเจตนาดี หรือตอบโต้เพราะอารมณ์ แต่หากเรื่องราวลุกลาม กลายเป็นเรื่อง “น้ำผึ้งหยดเดียว” จนทำให้ “โหร” กับ “นักการเมือง” กำลังจะกลายเป็น “ไม้เบื่อไม้เมา” ก็คงจะสร้างความเบื่อหน่ายให้คนในสังคมไทยไม่น้อย...!!

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

ช่วยหยุด!! ปัญหา

“การเมือง”... “เศรษฐกิจ”... “สังคม”

ผมจะเกี่ยว “สงคราม”...!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

ช่วยหยุด!! ปัญหา “การเมือง” ... “เศรษฐกิจ” ... “สังคม”

ผมจะเกี่ยว “สงกรานต์” ..!!

สงกรานต์ปีนี้หลายคนคงหวังว่าจะได้พักผ่อนหย่อนใจ แต่เมื่อพิจารณาจาก “สื่อนามิข่าวฉาว” ทั้งประเด็นการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ที่คาโหมสังคมไทย ณ วันนี้ ก็คงต้องพูดแรงแรงว่า “น่าเบื่อหน่ายจริงจังจริง”

“ข่าวพาดหัว” (Headline) สำหรับหนังสือพิมพ์ ไม่ได้เป็นแค่ถ้อยคำหรือประโยคสั้น ๆ กระชับ ซึ่งมักนิยมใช้ถ้อยคำที่ปลุกอารมณ์ ชวนให้ติดตาม จนทำให้ “ผู้อ่าน” เหลือยมอง และตัดสินใจ “ซื้อ” หนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ๆ หรือเป็นแค่ประโยคที่มุ่ง “โฆษณาข่าว” เพียงเท่านั้น แต่หากพิจารณาอย่างถี่ถ้วนจะพบว่า ข่าวพาดหัวของหนังสือพิมพ์ของสื่อมวลชนถือเป็น “กระจุกเงา” สะท้อนภาพของสังคมได้อย่างดีเยี่ยม

เมื่อพิจารณาข่าวพาดหัวจากหนังสือพิมพ์ฉบับต่าง ๆ ในรอบเดือนที่ผ่านมามักจะวนเวียนอยู่กับปัญหาของเกือบทุกภาคส่วนของสังคม ไม่ว่าจะเป็น “ปัญหาการเมือง” ซึ่งเป็น “ขาประจำ” ของการสร้างเรื่อง “ซ้ำซากรายวัน” ให้ประชาชนได้ติดตามเป็นประจำนั้น นอกจากจะนำเสนอ “มหากาพย์สงครามน้ำลาย” ภาคใหม่แกะกล่องระหว่าง “พันธมิตรกับรัฐบาล”

“วิวาทะกรณีที่ดินศรีสุพรรณ” ระหว่างร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง และนายสุเทพ เทือกสุบรรณ (หลายคนมองว่า “มวยคู่นี้เป็นมวยถูกคู่” ที่น่าจะ “ต่อกัน” กันได้อย่างดุเดือดเผ็ดมันอย่างแน่นอน) แล้ว ยังมีกรณี “ปัญหาข้ามค่าย” ความขัดแย้งที่รุนแรงระหว่างข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำ จากกรณีที่ดินนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี ได้มีคำสั่งให้ พล.ต.อ.เสรีพิศุทธ์ เตมียาเวส ออกจากราชการ โดย พล.ต.อ.เสรีพิศุทธ์ ยืนยันว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบธรรม และชู่จะฟ้องนายกษ สมัครว่าปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

ส่วนกรณีการปลด นายไชยา สะสมทรัพย์ จากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เนื่องจากกระทำการขัดรัฐธรรมนูญ 2550 มาตรา 269 ที่ไม่ได้แจ้งแก่ประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ภายในระยะเวลาที่กำหนดกรณี นางจุไร สะสมทรัพย์ ถือหุ้นในบริษัททรัพย์เอกเอง จำกัด เกินร้อยละ 5 ก็ดูเหมือนว่าน่าจะเป็น “ปัญหาหืดเยื้อ” เพราะนายไชยายืนยันว่าจะไม่ลาออกจนกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะวินิจฉัยว่ามีความผิดจริง

เศรษฐกิจก็นับเป็นอีกหนึ่งปัญหาที่สร้างความ “หนักอกหนักใจ” ให้ประชาชนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะ “ปัญหาของแพงค่าแรงถูก” คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าราคาของสินค้าอุปโภคบริโภคที่พุ่งสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมันและข้าวสารนั้น ถือเป็นสิ่งที่ทำให้การดำรงชีวิตของคนในสังคมเป็นไปอย่างยากลำบาก หรือก้าวสู่ยุคข้าวยากหมากแพง ผู้คนต้องดิ้นรนต่อสู้ ทรากตรำทำงานหนัก เพื่อหาเงินมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ซึ่งข้าวของที่แพงขึ้น ณ วันนี้ อาจจะเป็นสิ่งที่ไม่ส่งผลกระทบต่อมากนักกับ “คนที่มีอันจะกิน” แต่สำหรับ “ชนชั้นกลาง” ... “มนุษย์เงินเดือน”... “ชาวบ้านระดับรากหญ้า” ก็คงต้องใช้คำพูดแรงแรงว่าหลายคนคงต้องทำงานหนักขึ้นจน “เลือดตาแทบกระเด็น” ก็เป็นไปได้

ถ้าการเมืองแย่ เศรษฐกิจตกต่ำ แต่สังคมดี ผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใส ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างเป็นมิตร ก็คงพอจะประทับใจประทับใจให้คนในสังคมดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขได้บ้าง แต่มองสภาพสังคมไทยทุกวันนี้ ก็คงต้อง “ถอนหายใจ” กับสังคมที่ดูคล้ายจะ “เข้าขั้น” วิกฤติแล้วจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาคุณธรรมจริยธรรม

การฆ่ารายวันที่มีให้เห็นจนเป็นเรื่องชินตาที่ฆ่ากันได้ทุกที่ไม่เว้นแม้แต่ “หน้าโรงพัก” โดยเมื่อไม่นานมานี้ได้เกิด “กรณีหึงโหด” นักเรียนหนุ่ม ก่อเหตุจู่โจมจากคุกขึ้นโรงพักพระโขนง กระชากตัวแฟนสาวที่บอกเลิกลงมา ข้างหน้าโรงพัก ก่อนที่จะลั่นไกสังหารและปลิดชีวิตตัวเองด้วยปืนกระบอก เดียวกัน ขณะที่ปัญหาแรงงานหลบหนีเข้าเมืองก็ถือเป็นปัญหาเรื้อรังที่เกิดขึ้น ในสังคมไทยมาอย่างยาวนาน ซึ่งนับวันการลักลอบเข้าประเทศก็มีวิธีการ ที่แปลกประหลาดมากขึ้น และไม่กี่วันมานี้ได้เกิดเหตุเศร้าสลด จากการนำ แรงงานพม่า 119 คนเข้าเมือง โดยการ “ยึดใส่คอนเทนเนอร์” จนเป็นเหตุ ทำให้เสียชีวิต 54 ราย และบาดเจ็บ 21 ราย..!!

เมื่ออยู่เมืองหลวงปัญหาต่างรุมเร้า วุ่นวาย ครั้นจะหลบปัญหากลับบ้าน ในต่างจังหวัดก็เข้าทำนอง “หนีเสือปะจระเข้” เพราะต้องพบเจอกับสารพัน ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมชนบท ไม่ว่าจะเป็นการออกอาละวาดของแมลง ศัตรูพืชที่ทำลายผลิตผลของเกษตรกร การโจรกรรมผลิตผลทางเกษตร เช่น ข้าว พันธุ์ข้าว หรือแม่แต่เบ็ด (เรียกได้ว่าอะไรที่ขายได้ตอนนี้มีสิทธิ์ ถูกขโมยเกือบทุกอย่าง..!) นอกจากนี้ยังต้องเผชิญกับปัญหาภัยแล้งที่ บางจังหวัดแล้งจนไม่มีน้ำจะเล่นสงกรานต์

ปัญหาของสังคมไทยที่เกิดขึ้นทั้งในเมืองและชนบทนั้น ประชาชน ดาดำดำ ต่างก็คาดหวังว่าเทศกาลสงกรานต์ปีนี้ นอกจากจะทำให้ “เย็นกาย” แล้ว ยังน่าจะสร้างความ “เย็นใจ” จากการเล่นสงกรานต์แบบสร้างสรรค์ โดยหยุดเล่นน้ำสงกรานต์แบบรุนแรง ที่น่าจะเรียกได้ว่าเป็น “สงครามน้ำ” เสียที

หากเป็นไปได้ก็อยากจะเห็นสงกรานต์แบบไทยแท้แท้ ซึ่งเป็นประเพณี แห่งความสุขของทุกคนในสังคม ความสุขใจจาก “การทำบุญตักบาตร”

ถือว่าเป็นการสร้างบุญสร้างกุศลให้ตัวเองและอุทิศส่วนกุศลนั้นแก่ผู้ล่วงลับ
ไปแล้ว “การปล่อยนกปล่อยปลา” ถือเป็นการล้างบาปที่ทำไว้ เป็นการ
สะเดาะเคราะห์ร้ายให้มีแต่ความสุขความสบายในวันขึ้นปีใหม่ และ “การนำ
ทรายเข้าวัด” โดยทางภาคเหนือนิยมขนทรายเข้าวัดเพื่อเป็นนิมิตโชคลาภ
ให้มีความสุขความเจริญ เงินทองไหลมาเทมาดุจทรายที่ชนเข้าวัด
ความสุขของคนเฒ่าคนแก่จาก “การโปรตน้ำผู้ใหญ่” คือการไปอวยพร
ให้ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ ครูบาอาจารย์ โดยผู้ใหญ่จะให้ศีลให้พรผู้น้อย
แต่ถ้าเป็นพระก็จะนำผ้าสบงไปถวายให้ท่านผลัดเปลี่ยนด้วย หากเป็นฆราวาส
ก็จะหาผ้าถุง หรือผ้าขาวม้าไปให้ ส่วนผู้น้อยก็จะได้รับความสุขจากการได้พบปะ
ญาติผู้ใหญ่ และ “การรดน้ำ” ซึ่งเป็นการอวยพรปีใหม่ให้กันและกัน
น้ำที่รดมักใช้น้ำหอมเจือด้วยน้ำธรรมา

จะเป็นไปได้ไหมที่สงกรานต์นี้จะ “ช่วยหยุดปัญหาการเมือง
เศรษฐกิจ สังคม”...

ผมจะได้เที่ยว “สงกรานต์” อย่างสบายใจเสียที...!!

ก็ไม่รู้ว่าจะขอมากไปหรือเปล่า..!?

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“ควนหลง”

วันสงกรานต์..

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

วันสงกรานต์..

สงกรานต์ของทุกปี หลายฝ่ายมักจะวิตกกังวล และหาวิธีป้องกันกับสารพันปัญหาที่มักจะเกิดขึ้นระหว่างสงกรานต์ ไม่ว่าจะเป็น “ปัญหาสายเดี่ยวเสียวหลุด” การแต่งกายอันล่อแหลมของวัยรุ่นหญิง “ปัญหาอุบัติเหตุทางรถยนต์” ตลอดจน “การล้วงละเมิดทางเพศ” ขณะที่เล่นสงกรานต์ซึ่งสงกรานต์ปีนี้จะมีปัญหามากหรือน้อย เชื่อว่าวันนี้คงเป็นวันที่เฉลยบทสรุปของทุกสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างวันสงกรานต์...

อย่างไรก็ตามไม่ว่าบทสรุปของเหตุการณ์ในเทศกาลสงกรานต์ปีนี้จะเป็นอย่างไร จะดีขึ้น แย่ลง หรือจะทรงทรวงทรุด แต่สิ่งที่ภาครัฐจำเป็นต้องดำเนินการเพิ่มเติมต่อไปคงหนีไม่พ้นการเตรียมมาตรการในการรณรงค์ให้คนไทยได้รู้จักการปฏิบัติตนตามขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงามของไทย โดยเฉพาะประเพณีที่สมควรปฏิบัติในวันสำคัญต่าง ๆ ซึ่งคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าสงกรานต์ที่ผ่านมา สิ่งทีคนในสังคมส่วนใหญ่นึกถึง ก็คือการเล่นน้ำที่ดูเหมือนจะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนน่าจะเรียกได้ว่าเป็น “สงครามน้ำ” ก็ว่าได้

แต่ประเพณีที่ดีงามซึ่งสมควรปฏิบัติกลายเป็นสิ่งที่ถูกละเลย และไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร โดยประเพณีที่สมควรปฏิบัติในวันสงกรานต์ ได้แก่ การทำบุญตักบาตร ถือว่าเป็นการสร้างบุญสร้างกุศลให้ตัวเองและอุทิศส่วนกุศลนั้นแก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว การทำบุญแบบนี้มักจะเตรียมไว้ล่วงหน้า นำอาหารไปตักบาตรถวายพระภิกษุที่ศาลาวัด ซึ่งจัดเป็นที่รวมสำหรับทำบุญในวันนี้หลังจากที่ได้ทำบุญเสร็จแล้ว ก็จะมีการก่อพระเจดีย์ทรายอันเป็นประเพณีด้วย

การรดน้ำเป็นการอวยพรปีใหม่ให้กันและกัน น้ำที่รดมักใช้น้ำหอมเจือด้วยน้ำธรรมา การสงน้ำพระจะรดน้ำพระพุทธรูปที่บ้านและที่วัด

และบางที่อาจจัดสงฆ์พระสงฆ์ด้วย การรดน้ำผู้ใหญ่ คือการไปอวยพรให้ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ ครูบาอาจารย์ โดยผู้ใหญ่จะให้ศีลให้พรผู้น้อย ขณะที่ การดำหัว ก็คือการรดน้ำนั่นเอง แต่เป็นคำเมืองทางภาคเหนือ การดำหัวเรียกกันเฉพาะการรดน้ำผู้ใหญ่ที่เราเคารพนับถือ ผู้สูงอายุคือการขอมาในสิ่งที่ได้ล่วงเกินไปแล้วหรือการขอพรปีใหม่จากผู้ใหญ่ ของที่ใช้ในการดำหัวส่วนมากมีผ้าขนหนู มะพร้าว กล้วย และส้มป่อย การปลี่ยนกปลี่ยนปลา ถือเป็นการล้างบาปที่ทำไว้ เป็นการสะเดาะเคราะห์ร้ายให้มีแต่ความสุขความสบายในวันขึ้นปีใหม่ การนำทรายเข้าวัด ทางภาคเหนือนิยมขนทรายเข้าวัดเพื่อเป็นนิมิตโชคลาภ ให้มีความสุขความเจริญ เงินทองไหลมาเทมาดุจทรายที่ขนเข้าวัด ซึ่งประเพณีเหล่านี้ในวันจะยิ่งเลือนลงไปจากความทรงจำของสังคมไทย

ขนบธรรมเนียมที่ดั่งงามซึ่งสมควรปฏิบัติในวันสำคัญต่าง ๆ ของไทย เช่น วันพีชมงคล วันอาสาฬหบูชา หรือแม้แต่วันลอยกระทงนั้นล้วนเป็นวันที่มีธรรมเนียมปฏิบัติแบบไทยไทยซึ่งมีความแตกต่างกัน แต่หากภาครัฐไม่เป็น "เจ้าภาพ" ในการถ่ายทอดประเพณีต่าง ๆ ให้สังคมรับรู้อย่างเป็นทางการ เชื่อว่าในอนาคตวันสำคัญของไทย คงเป็นแค่เพียง "วันหยุดธรรมดาธรรมดา" เท่านั้น...

หรือจะมองว่าปัญหานี้ไม่สำคัญ แล้วปล่อยให้เกิดไปก่อนแล้วค่อย "ตามล้างตามเช็ด" ทีหลัง...!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
 SUSAN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

ถ้าครู “หยุด” เรียนรู้ ครูก็ต้อง “หยุด” สอน..!?!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สวทศ. วทสจ.

ถ้าครู “หยุด” เรียนรู้ ครูก็ต้อง “หยุด” สอน..!?!

โลกยุคการจัดการความรู้ (Knowledge Management: KM) ซึ่งเป็นยุคที่ “ความรู้คือพลัง คืออำนาจ” ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้องค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ ล้วนต้องการทรัพยากรมนุษย์ที่รักการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) ไม่เว้นแม้แต่แวดวงการศึกษา ก็ต้องการ “ครู” ที่ไม่หยุดเรียนรู้เช่นกัน...

การเฝ้าหาความรู้ของครูในยุค KM นั้น ไม่ใช่มีการเฝ้าหาความรู้เชิงวิชาการเท่านั้น แต่จำเป็นต้องเฝ้าหาความรู้แบบรอบด้าน เนื่องจาก “ครู” เป็นทั้ง “คัมภีร์ที่มีชีวิต” ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการถ่ายทอด “ความรู้ที่ชัดแจ้ง” (Explicit Knowledge) ซึ่งเป็นความรู้ที่สามารถรวบรวมถ่ายทอดได้ โดยผ่านวิธีต่าง ๆ เช่น หนังสือตำราเรียน ทฤษฎี คู่มือต่าง ๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็น “ความรู้แบบรูปธรรม”

นอกจากนั้น ยังเป็น “ตัวจักร” ที่ผลักดันให้ “ความรู้ที่ฝังอยู่ในตัวบุคคล” (Tacit Knowledge) เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ ประสบการณ์ หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้โดยง่าย เช่น ทักษะในการทำงาน หรือการคิดเชิงวิเคราะห์ โดยบางครั้งเรียกว่าเป็น “ความรู้แบบนามธรรม” ได้ถูกนำมาใช้ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

ดังนั้น “ครูมืออาชีพยุค KM” จึงต้องเป็นได้มากกว่าผู้ถ่ายทอดความรู้จากการที่ผู้เขียนได้มีโอกาสศึกษาดูงานด้านการศึกษากับคณะของปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงาน ก.ค.ศ. ที่ TDA (Training and Development Agency for Schools) ซึ่งเป็นหน่วยงานฝึกและพัฒนาบุคลากรในสถานศึกษาของประเทศไทย ทำให้สรุปได้ว่ากรอบลักษณะของ “ครูอุดมคติ” นอกจากจะต้องมีสัมพันธภาพที่ดีกับเด็กแล้ว ยังควรเป็นบุคคลที่มีความยุติธรรม มีความน่าเคารพเชื่อถือ และเป็นกำลังใจ

ให้เด็กในการเรียนรู้ และแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต โดยครูจะต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจในการเพิ่มเติมองค์ความรู้ตลอดเวลา และประพฤติตนเป็น “ต้นแบบ” ของการคิดดี ทำดี พูดดี

การอบรมสั่งสอนเด็กจะให้ได้ผลนั้น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนความคิดระหว่างโรงเรียน บ้าน และชุมชนที่อยู่แวดล้อมตัวเด็ก เพื่อให้เด็กมีสภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับพัฒนาการ โดยวิธีการเรียนแบบมีส่วนร่วม (Collaborative Learning) ถือเป็นวิธีที่สามารถพัฒนาความรู้ ทักษะในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและทำงานร่วมกับผู้อื่น

สิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับครู คงหนีไม่พ้นการพัฒนาศักยภาพของตนเอง โดยเฉพาะการรู้จักสร้างสรรค์นวัตกรรมทางการสอนในรูปแบบใหม่ ๆ เปิดใจให้กว้างพร้อมที่จะรับฟังเสียงวิพากษ์วิจารณ์ และนำคำวิจารณ์เหล่านั้นไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการสอนให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เด็ก

เมื่อพิจารณาจากคุณสมบัติของ “ครู” ก็คงต้องพูดตรงตรงว่าการเป็น “ครูตามทฤษฎี” เป็นเรื่องที่ทำได้ยากจะยิ่งกว่ายาก โดยเฉพาะการเป็น “ครูไทย” ในยุค “ข้าวแพงแต่เงินเดือนน้อย” ที่ต้องเผชิญกับสภาวะ “ปากกัดตีนถีบ” ที่ลำพังจะเอาตัวเองให้รอดก็แสนจะยากเย็น แล้วยังต้องมาแบกรับภาระอันหนักหน่วงจากการดูแลเยาวชนของชาติ ก็คงต้องบอกว่าครูยุคนี้ต้องมี “จิตวิญญาณของความเป็นครูแบบเข้มข้นที่สุด...”

แม้การเป็น “พ่อพิมพ์ แม่พิมพ์” จะยากลำบาก แต่เมื่อเลือกเป็น “ครู” ก็ต้องไม่หยุดเรียนรู้ เพราะหาก “หยุด” เรียนรู้ ก็คงไม่ต่างจากการหมดคุณค่าของการเป็น “ครู”...

แล้วถ้าเป็นเช่นนั้นจริงจริงก็ควร “หยุด” สอนไปเลยจะดีกว่า..!!

หม่อมหลวงประดิษฐไพเราะ (ศุบุทราง) ๙ แห่งวงดนตรีสุนทราภรณ์ ผู้มอบรางวัลนี้ให้
ให้เป็นตึกพระบรมมหาราชวังและหอสมุดประชาชนในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว

สมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติ
ขึ้นไว้ว่าด้วยหอสมุดประชาชนในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
และให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นมา

มาตรา ๑ ให้ตราพระราชบัญญัติหอสมุดประชาชนในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
และให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นมา

มาตรา ๒ ให้ตราพระราชบัญญัติหอสมุดประชาชนในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
และให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นมา

มาตรา ๓ ให้ตราพระราชบัญญัติหอสมุดประชาชนในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
และให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นมา

มาตรา ๔ ให้ตราพระราชบัญญัติหอสมุดประชาชนในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
และให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นมา

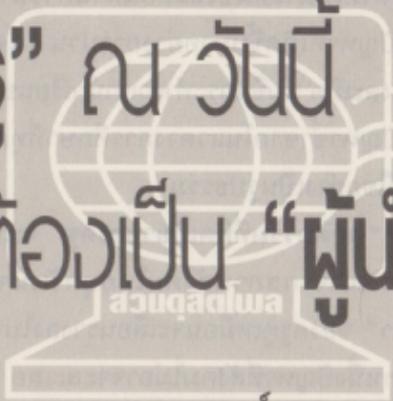

สยามรัฐ "คนผู้" บบิเอกั

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ วิทยาลัยราชภัฏ สยามรัฐ สยามรัฐ

“ครู” คนวันนี้ ต้องเป็น “ผู้นำ”..

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ วิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยราชภัฏ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สยามรัฐ” “ครู” ณ วันนี้ ต้องเป็น “ผู้นำ”..

“ครู” อีกหนึ่งอาชีพที่ได้รับการยอมรับนับหน้าถือตา และได้รับความเชื่อถือจากคนในสังคมอย่างกว้างขวาง แต่เมื่อกาลเวลาเปลี่ยน ก็ดูคล้ายว่านอกจากความน่าเชื่อถือจะเสื่อมมนต์ขลังแล้ว พฤติกรรมของ “ครูแค่เปลือกนอก” ณ วันนี้ ยังทำให้แวดวง “ครู” มีมลทินมากขึ้นอีกด้วย..!!

พฤติกรรมของครูที่ไม่เหมาะสมซึ่งสะท้อนผ่านการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชน โดยเฉพาะปัญหาที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนาน (แต่ไม่ยักจะเป็น “ตำนาน”) อย่างการล่วงละเมิด ช่มชืดกระทำชำเรานักเรียนของบรรดาเหล่า “ครูห้าว” นั้น ถือเป็นปัญหาซ้ำซากในแวดวงการศึกษาที่ทุกภาคส่วนของสังคมต่างต้องการให้แก้ไขอย่างเป็นรูปธรรม

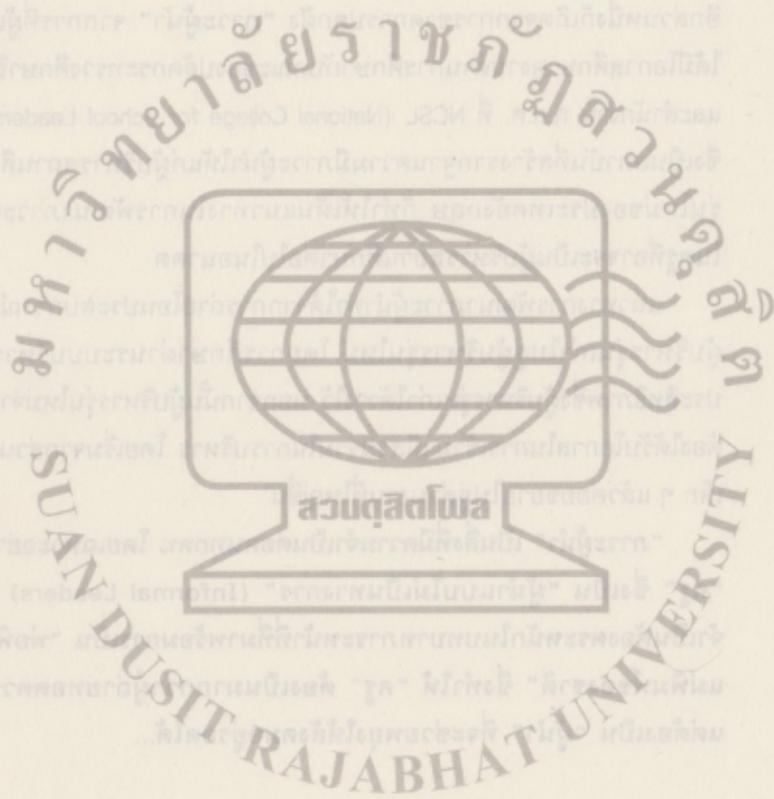
อย่างไรก็ตาม แม้ “พฤติกรรมที่บิดเบี้ยวของครู” จะเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องเร่งแก้ แต่เมื่อพิจารณาจากสภาพสังคมไทยทุกวันนี้จะทำให้พบว่า บทบาทความเป็น “ผู้นำ” ของครูดูเหมือนจะเลือนรางลงไปจากสังคมไทย ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นถือเป็นอีกหนึ่งปัญหาที่สังคมไม่อาจจะละเลย

ในอดีตคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธถึงความเป็น “ผู้นำความคิดเห็น” (Opinion Leaders) ของ “ครู” ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีอิทธิพลต่อการโน้มน้าวความคิดของสังคมอย่างมาก โดยเมื่อบทบาทของ “ครู” ที่เคยเป็นผู้นำลดน้อยลง ก็ย่อมส่งผลให้คนในสังคมจำนวนไม่น้อย ขาด “ผู้นำ” ที่จะชี้แนะแนวทาง และให้ข้อมูลซึ่งจะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สังคมจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในกระบวนการคิด และกลั่นกรองออกมาเป็นรูปแบบของพฤติกรรม ทัศนคติ ค่านิยม และการกำหนดสถานภาพของตนเองได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ฉะนั้นพฤติกรรมสังคมที่ดูไร้แบบแผนเฉกเช่นทุกวันนี้ ย่อมมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการขาด “ครูที่เป็นผู้นำ”

บทบาทของการเป็นผู้นำที่ลดน้อยลงของครูที่เกิดขึ้น แม้จะมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการขาดความกระตือรือร้นของตัวครูเอง แต่สาเหตุสำคัญอีกส่วนหนึ่งก็เกิดจากการขาดการปลูกฝัง “ภาวะผู้นำ” จากการที่ผู้เขียนได้มีโอกาสศึกษาดูงานด้านการศึกษากับคณะของปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงาน ก.ค.ศ. ที่ NCSL (National College for School Leadership) ซึ่งเป็นสถาบันที่สร้างรากฐานความมีภาวะผู้นำให้แก่ผู้บริหารสถานศึกษารุ่นใหม่ของประเทศอังกฤษ ก็ทำให้เห็นแนวทางในการพัฒนาภาวะผู้นำในครูที่อาจจะเป็นผู้บริหารสถานศึกษาต่อไปในอนาคต

แนวทางการพัฒนาภาวะผู้นำทำได้จากการถ่ายโอนประสบการณ์จากผู้บริหารรุ่นเก่าไปสู่ผู้บริหารรุ่นใหม่ โดยการศึกษาผ่านระบบบริหารที่มีประสิทธิภาพซึ่งผู้บริหารรุ่นเก่าได้วางไว้ นอกจากนั้นผู้บริหารรุ่นใหม่จำเป็นต้องได้รับโอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหาร โดยเริ่มจากส่วนงานเล็ก ๆ แล้วค่อยขยายไปสู่ส่วนงานที่ใหญ่ขึ้น

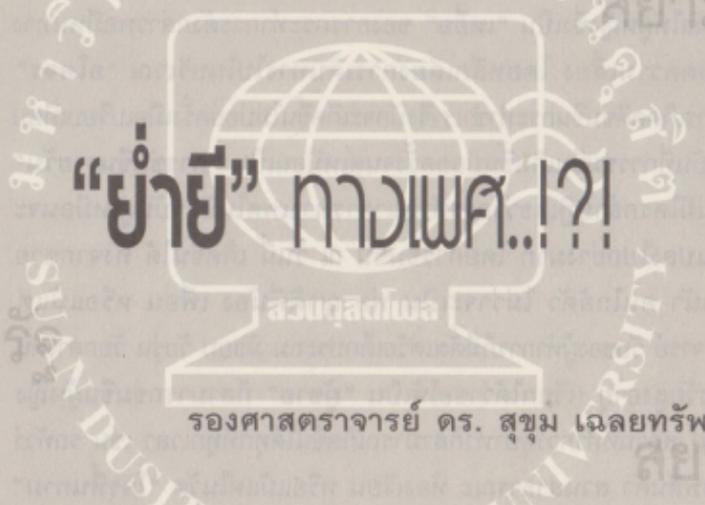
“ภาวะผู้นำ” เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อคนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ครู” ซึ่งเป็น “ผู้นำแบบไม่เป็นทางการ” (Informal Leaders) นั้น จำเป็นต้องตระหนักในบทบาทภาระหน้าที่ที่มาพร้อมการเป็น “พ่อพิมพ์แม่พิมพ์ของชาติ” ซึ่งทำให้ “ครู” ต้องเป็นมากกว่าผู้ถ่ายทอดความรู้ แต่ต้องเป็น “ผู้นำ” ที่จะช่วยพยุงให้สังคมอยู่รอดได้...

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“ย้าย” ทางเพศ..!?!

ชวนดูสื่อใหม่

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

ยิ่งนับวันก็ยิ่งดูเหมือนว่า “การย่ายี้ทางเพศ” ในสังคมไทยจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ จนทำให้คนในสังคม โดยเฉพาะ “ผู้หญิง” เกิดความอภสันขั้วญผวจากกรณีดังกล่าวอย่างมาก...!!

อดีตการข่มขืนส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นจากชายแปลกหน้า ซึ่งเป็นวัยรุ่นชาย หรือชายวัยกลางคน ที่ดื่มเหล้า เมาสุรา ชาติสติ โดยที่ทำการจะเป็นที่เปลี่ยว หรือบริเวณที่ไม่ค่อยมีผู้คนพลุกพล่าน จากปัจจัยดังกล่าว ย่อมส่งผลให้ผู้หญิงซึ่งเป็น “เหยื่อ” ของการกระทำการดังกล่าวพอมิหนทางในการลดความเสี่ยง โดยหลีกเลี่ยงการเดินทางไปในบริเวณ “อโคจร” ฉะนั้นการเกิดคดีข่มขืนกระทำชำเราจึงมักเกิดขึ้นไม่บ่อยครั้งเมื่อเปรียบเทียบกับปัจจุบันที่การข่มขืนเกิดขึ้นบ่อยครั้งจนดูเหมือนเป็น “การข่มขืนรายวัน”

ไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าการทำอนาจารทางเพศในปัจจุบันดูเหมือนจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก โดยการข่มขืน ณ วันนี้ เกิดขึ้นได้ ทั้งจากชายแปลกหน้า คนใกล้ตัว ไม่ว่าจะเป็น พ่อ ญาติพี่น้อง เพื่อน หรือแม้แต่ครูบาอาจารย์ วัยของผู้ทำการก็มีตั้งแต่วัยเด็กประถม มัธยม วัยรุ่น วัยกลางคน จนไปถึงวัยสูงอายุ (เรียกได้ว่าขอให้เป็น “ผู้ชาย” ก็สามารถข่มขืนผู้หญิงได้ทั้งนั้น) สถานที่ทำการอุบาทว์ก็สามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา เช่น รถทัวร์ ห้างสรรพสินค้า สวนสาธารณะ ห้องเรียน หรือแม้แต่ในวัด “โจรตีนกาม” ก็กล้าที่จะทำหากมีความต้องการ...!!

เหตุใด “การย่ายี้ทางเพศ” จึงเกิดซ้ำซาก ไม่หยุดหย่อน แล้วทำอย่างไร จึงจะบรรเทาวิกฤติดังกล่าวได้ คงเป็นสิ่งที่สังคมต้องร่วมมือกันหาคำตอบอย่างเร่งด่วน..??

สิ่งเร้าน่าจะเป็น “หนึ่งในตัวการสำคัญ” ที่ทำให้การข่มขืน โดยเฉพาะในหมู่วัยรุ่นเกิดขึ้นบ่อยครั้ง และสิ่งที่กล่าวถึงนี้คงหนีไม่พ้น “สื่อสาธารณะ” ทั้ง “สื่อมวลชน” (Mass Media) ที่จำเป็นต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วนว่าการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศในขณะนี้มีการนำเสนอ

ที่เกินความพอดี และเป็นการยั่วยู่โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือไม่ ขณะที่ “สื่อใหม่” (New Media) ซึ่งเป็นสื่อที่ยากจะควบคุมในแง่ของข่าวสารที่นำเสนอสู่สาธารณชน และวัยของผู้เปิดรับสื่อ ดังนั้นควรให้มีการจัดระเบียบอย่างจริงจัง นอกจากนั้นพ่อแม่ผู้ปกครอง ต้องดูแลการเปิดรับสื่อใหม่ของบุตรหลาน

เนื่องจาก การ์เบรียล ทาร์ด (Gabriel Tarde) นักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศส ได้มีการคิดค้น “ทฤษฎีการเลียนแบบ” (Imitation Theory) โดยอธิบายว่าอาชญากรรมเกิดขึ้น เพราะมีการเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่น โดยการเลียนแบบเกิดขึ้นจากความใกล้ชิด และการติดต่อสัมพันธ์กัน สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบและการเกิดอาชญากรรม คือ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ หนังสืออาชญากรรม โดยตั้งข้อสังเกตว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้น มีความละม้ายคล้ายคลึงกัน

...แม้การล่องละเมิดทางเพศจะเป็นปัญหาแก้ยาก หมักหมม ค้างคามานานเพียงใดก็ตาม แต่ก็ปัญหาที่ทำนายรัฐมนตรี (หังมือใหม่ มือเก่า) โดยเฉพาะรัฐมนตรีที่หังถูกประเมินว่า “สอบไม่ผ่าน” เมื่อไม่กี่วันนี้ ซึ่งการแก้ปัญหา ก็คงต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายกระทรวง ลำพังแค่ รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงใด กระทรวงหนึ่ง คงทำไม่สำเร็จแน่แน่!!

แต่ระหว่างที่ยังแก้ไม่ได้ “หญิงไทย” ก็คงต้องทนเผชิญกับปัญหา และหากเคราะห์ร้ายถูกล่องละเมิดก็อาจจะต้องใช้วิธี “กัदनกเขา” เอาตัวรอดเฉพาะหน้าไปพลางพลางก่อนละกัน...!!

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มองการศึกษา “อังกฤษ” ...

“อเมริกา” ถึง “ไทย” ...!!

มติชน

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มองการศึกษา “อังกฤษ” ... “อเมริกา” ถึง “ไทย” ...!!

“อังกฤษ” หนึ่งในประเทศมหาอำนาจที่ได้ชื่อว่ามีระบบการศึกษาที่มีคุณภาพ โดยสะท้อนให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมจากมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลกจำนวนไม่น้อยล้วนมีที่ตั้งอยู่ในอังกฤษ แล้วยิ่งได้ไปสัมผัสระบบการศึกษาของอังกฤษด้วยตนเองจากการที่ผู้เขียนได้มีโอกาสศึกษาดูงานด้านการศึกษา กับคณะของปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงาน ก.ค.ศ. ก็ยิ่งทำให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างชัดเจน...!!

จากแนวคิดของรัฐบาลอังกฤษ ในปี 2546 ที่ต้องการพัฒนาระบบการศึกษาให้มีมาตรฐานที่สูงขึ้น จึงทำให้ภาคเอกชนก่อตั้ง TDA (Training and Development Agency for Schools) ซึ่งเป็นหน่วยงานฝึกและพัฒนาบุคลากรในสถานศึกษา เป้าประสงค์ของหน่วยงานดังกล่าว คือ การจัดระบบการบริหารจัดการสถานศึกษาให้มีความเป็นธุรกิจ โดยมีการวางแผนเชิงกลยุทธ์ วิเคราะห์จุดอ่อนจุดแข็ง และมีการวางแผนว่าสถานศึกษาควรมีการพัฒนาในทิศทางใด มีการวางแผนด้านการเงิน ทั้งการตรวจสอบด้านงบประมาณ มองหาช่องทางในการหารายได้ที่หลากหลายขึ้น นอกเหนือจากค่าธรรมเนียมทางการศึกษา

ด้านบุคลากรมีการจัดระบบในการคัดเลือกบุคลากร การหมุนเวียนตลอดจนการจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการด้านทรัพย์สินของสถานศึกษา โดยเฉพาะด้านอาคารสถานที่ และพื้นที่โรงเรียน การนำระบบ ICT (Information and Communication Technology) มาใช้ในการจัดระบบข้อมูลของสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ตลอดจนมีการนำหลักการตลาดมาประยุกต์ใช้ ไม่ว่าจะเป็นการประชาสัมพันธ์สถานศึกษา การสร้างภาพลักษณ์ รวมทั้งการสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยเน้นการสอนในภาคปฏิบัติ โดยเฉพาะสายอาชีพ ควรมีการสร้างความร่วมมือ เพื่อให้ นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกประสบการณ์จริงจากองค์กรภายนอก

การพัฒนากระบวนการศึกษา สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง คงหนีไม่พ้น “ครู” ซึ่งทาง TDA ได้มีการวางแผนพัฒนาให้มีการผลิต “ครูในอุดมคติ” ที่นอกจากจะต้องมีสัมพันธภาพที่ดีกับเด็กแล้ว ยังควรเป็นบุคคลที่มีความยุติธรรม มีความน่าเคารพยกย่อง และเป็นกำลังใจให้เด็กในการเรียนรู้ และแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต โดยครูจะต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจในการเพิ่มเติมองค์ความรู้ตลอดเวลา และประพฤติดนเป็น “ต้นแบบ” ของการคิดดี ทำดี พูดดี

สิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับครู คงหนีไม่พ้นการพัฒนาศักยภาพของตนเอง โดยเฉพาะการรู้จักสร้างสรรค์นวัตกรรมทางการสอนในรูปแบบใหม่ ๆ เปิดใจให้กว้างพร้อมที่จะรับฟังเสียงวิพากษ์วิจารณ์ และนำคำวิจารณ์เหล่านั้นไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการสอนให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เด็ก

ในส่วนของการอบรมสั่งสอนเด็กจะให้ได้ผลนั้น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างโรงเรียน บ้าน และชุมชน ที่อยู่แวดล้อมตัวเด็ก เพื่อให้เด็กมีสภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับพัฒนาการ โดยวิธีการเรียนแบบมีส่วนร่วม (Collaborative Learning) ถือเป็นวิธีที่สามารถพัฒนาความรู้ ทักษะในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และทำงานร่วมกับผู้อื่น การสอนในลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับแนวคิดจากสหรัฐอเมริกา

Harvard Family Research Project (HFRP) ได้ริเริ่มแนวคิดการเรียนการสอนแบบใหม่เรียกว่า “Complementary Learning” ภายใต้อคติที่ว่า “เด็กและเยาวชนจะประสบความสำเร็จในชีวิตและการทำงานได้ต้องได้รับการสนับสนุนการเรียนรู้ (Learning Supports) จากทุก ๆ สิ่งรอบตัว”

จากความเชื่อนี้สถานศึกษาต้องเชื่อมโยง และทำงานให้สอดคล้องกับแหล่งส่งเสริมการเรียนรู้นอกสถานศึกษาอื่น ๆ โดยคำนึงถึงผลลัพธ์การเรียนรู้และพัฒนาการของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ตัวอย่างการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กที่มีไข้มมาจากโรงเรียน เช่น โปรแกรมการศึกษาปฐมวัย ครอบครัว รวมทั้งสื่อมวลชน

หลักการสำคัญของ Complementary Learning คือ ทั้งโรงเรียน และแหล่งเรียนรู้นอกโรงเรียนมีความสำคัญยิ่งต่อการเรียนรู้และความสำเร็จของเด็ก ไม่ว่าจะเป็น ครอบครัว ชุมชน ตลอดจนโอกาสการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการ จากห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ และสื่อมวลชน ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างวันได้ทั้งสิ้น และสามารถนำไปสู่การพัฒนาทางการศึกษาอย่างยั่งยืนและมีประสิทธิผลยิ่งขึ้น

หากการจัดหรือออกแบบโปรแกรมกิจกรรมนอกโรงเรียนเป็นไปอย่างมีคุณภาพสูงแล้ว กิจกรรมนอกโรงเรียนต่าง ๆ นี้จะช่วยพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพของเยาวชนได้ เนื่องจากเยาวชนได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย เยาวชนได้รับการดูแลไม่ให้เข้าไปมีวุ่นวายกับกิจกรรมที่ผิด เยาวชนได้รับการสอนสั่งทั้งในเรื่องทั่วไป ทักษะเฉพาะทาง ความเชื่อ และพฤติกรรม เยาวชนได้รับโอกาสเพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน

นอกจากนั้น “โอกาสและบริบทการเรียนรู้ต้องเติมเต็มต่อกัน” เป็นหลักการสำคัญอีกประการหนึ่งของแนวคิดดังกล่าวนี้ ซึ่งหมายถึงบริบทต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ของเด็ก ๆ ต้องเติมเต็มต่อกันและสอดคล้องกันเพื่อนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์อันหนึ่งอันเดียวกันในตัวเด็ก ศาสตร์ด้านจิตวิทยา พัฒนาการ ครุศึกษา และศาสตร์แขนงอื่น ๆ ชี้ให้เห็นว่า บริบทมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของเด็กและบริบทเหล่านี้ต่างมีผลซึ่งกันและกันด้วย

ดังนั้น การกำหนดกลยุทธ์การเรียนรู้ของเด็กต้องไม่ดำเนินการแบบแยกส่วน แต่ต้องดำเนินการในรูปแบบผสมผสาน และบูรณาการ ซึ่งการประสบความสำเร็จในการนำแนวคิด “Complementary Learning” ไปใช้

ต้องมีความมุ่งมั่นสู่กลยุทธ์เป้าหมาย การแบ่งหน้าที่รับผิดชอบ และมีเป้าหมายร่วมกัน

มองระบบการบริหารจัดการโรงเรียน และระบบการสอนที่เน้นการมีส่วนร่วมของประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา แล้วหันมามองระบบการศึกษาไทยแล้วก็คงต้องพูดตรงตรงว่า “การศึกษาไทยยังมีช่องว่างที่ต้องเติมเต็ม” โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบการอบรมสั่งสอนเยาวชนไทยในขณะนี้ที่ดูคล้ายจะเป็นการโยนภาระในการดูแลเยาวชนให้สถานศึกษาเป็นส่วนใหญ่

แม้หน้าที่อบรมสั่งสอนเด็ก และเยาวชนจะเป็นภาระหน้าที่หลักที่ครูบาอาจารย์ต้องรับผิดชอบ แต่การปลูกฝังเด็กให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน และรักที่จะเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) เพื่อให้เป็นเด็กไทยที่มีศักยภาพเหมาะกับโลกยุค KM (Knowledge Management) ซึ่งเป็นยุคแห่งการจัดการองค์ความรู้ และการเรียนรู้ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือทั้งจากครู พ่อแม่ผู้ปกครอง สื่อมวลชน และสถาบันต่าง ๆ ของสังคม

จะบอกว่าเป็นหน้าที่ของ “ครู” เพียงฝ่ายเดียวไม่ได้เด็ดขาด..!!

แต่หากทุกฝ่ายในสังคมยังละเลย ไม่ใส่ใจ ไม่ร่วมมือร่วมใจกัน อบรมสั่งสอน และปล่อยปละละเลยเยาวชนไทยเช่นนี้ ก็คงไม่กล้าคิดว่าในอนาคตประเทศไทยจะตกอยู่ในสภาพใด..!!

ยังดีที่ปี 2552 “ครูพันธุ์ใหม่” ซึ่งเป็นผลผลิตจาก “หลักสูตรครู 5 ปี” จะสำเร็จการศึกษาเป็นรุ่นแรก ซึ่งก็น่าที่จะพอเป็น “ความหวังรางวัล” ให้ระบบการศึกษาไทยอยู่ได้บ้าง...

ไม่เช่นนั้นก็ไม่รู้จะฝาก “เด็ก” ไว้กับใคร..!?

สยามรัฐ "กตัญญู" แปลว่า "สำนึก" บทกวีบทแรก

จาก "พม่า" ถึง "เสฉวน"

ภาพสะท้อน "น้ำใจ"

ที่ยังไม่ "เหือดแห้ง"

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

ภาพสะท้อน “น้ำใจ” ที่ยังไม่ “เหือดแห้ง”

“คลื่นยักษ์สึนามิ” ที่สร้างความหายนะให้กับประเทศต่าง ๆ นับสิบประเทศรวมทั้งภาคใต้ของไทย โดยมีผู้เสียชีวิตไม่น้อยกว่า 230,000 คน เมื่อปี 2547 “พายุไซโคลนนาร์กิส” ที่พัดถล่มพม่าเมื่อไม่กี่วันมานี้ โดยคาดว่าน่าจะมีผู้เสียชีวิตร่วมแสนคน จนถึงแผ่นดินไหวที่ “มณฑลเสฉวน” ซึ่งยังไม่ทราบจำนวนผู้เสียชีวิตที่แน่นอน แต่ในขณะนี้ก็มีผู้เสียชีวิตหลายหมื่นคน ล้วนเป็นมหันตภัยธรรมชาติที่สร้างความเสียหายต่อมวลมนุษยชาติอย่างใหญ่หลวงโดยไม่ต้องสงสัย

อย่างไรก็ตาม จากคำกล่าวที่ว่า “ในที่มีดอย่อมมีแสงสว่าง” เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งแม้จะสร้างความเสียหายอย่างย่อยยับ และพรากชีวิตผู้คนเป็นจำนวนมาก แต่กระแส “น้ำใจ” จากชาวโลกทั่วทุกสารทิศ นอกจากจะเปรียบเสมือนเป็น “น้ำทิพย์” ที่พอจะบรรเทาความเดือดร้อนให้ “เพื่อนมนุษย์” ได้บ้างไม่มากนักน้อยแล้ว ยังเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมที่แสดงให้เห็นถึง “น้ำใจ” ที่ยังไม่เหือดแห้งจากสังคมโลกแห่งยุคโลกาภิวัตน์ (ยุคที่หลายคนมองว่า “น้ำใจ” ดูเหมือนจะไร้ค่า หากเปรียบเทียบกับ “น้ำเงิน”...!!)

ในส่วนของประเทศไทยที่เป็น “บ้านใกล้เรือนเคียง” ของทั้งสองประเทศได้มีการแสดงน้ำใจ ทั้งในระดับ “หยาดน้ำใจ” จากชาวไทย และบริษัทห้างร้านที่ร่วมกันบริจาคเงิน และเครื่องสาธารณูปโภคผ่านรายการโทรทัศน์ รายการวิทยุ มูลนิธิ และช่องทางอื่น ๆ อย่างล้นหลาม “ธารน้ำใจ” โดยรัฐบาลไทยได้อนุมัติเงินช่วยเหลือ 5 แสนเหรียญสหรัฐฯ หรือประมาณ 15 ล้านบาท เพื่อช่วยเหลือประเทศพม่าและจีน

แต่คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่า “มหาธารน้ำใจ” ที่กระตุ้นให้คนไทยมีน้ำใจต่อประเทศเพื่อนบ้านและคนในชาติ ถือเป็น “พระมหากรุณาธิคุณ” อันล้นเกล้าล้นกระหม่อม จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยทรงพระราชทาน

พระบรมราชาบาทแก่ นายขวัญแก้ว วัชรโรทัย นายกมุทนิธิราชประชานุเคราะห์ และคณะผู้มาเข้าเฝ้าฯ ความว่า

“คนไทยเป็นคนที่เอื้อเพื่อคนไทยด้วยกัน เอื้อเพื่อประชาชนที่ไม่ใช่คนไทย แต่ก็อยู่เป็นเพื่อนบ้าน พื้นที่ที่อยู่ใกล้เคียงทำให้เห็นว่าคนไทยมีความดี ในการที่คนไทยมีความดีนี้ ทำให้เมืองไทยอยู่ได้ ไม่ใช่ประเทศที่อยู่ใกล้เคียงจะอยู่ได้มันเอง คนไทยด้วยกันก็จะอยู่ได้ แล้วคนไทยก็ควรจะสำนึกว่า การทำอย่างที่ได้ทำมาเป็นเวลาเกือบ 50 ปีนี้ ไม่เปล่าประโยชน์ที่ได้ทำตอนต้น ดังนั้น การที่ได้ทำนี้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแล้วก็ไม่ใช่พูดอย่างนี้มีได้แสดงให้เห็นว่า คนไทยดีมาก แต่ว่าดีที่รู้จักช่วยกัน รู้จักช่วยไม่ให้คนไทยด้วยเท่านั้นเอง แต่เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงทำให้โลกอยู่ได้ การกระทำอย่างนี้เป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่จะช่วยให้ตัวเราเองดี มีความอยู่ดีกินดี และก็ช่วยชาวโลกด้วย”

พระเมตตาที่ทรงมีต่อประชาชนชาวไทย และประเทศเพื่อนบ้าน ช่างเป็นการแสดงถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ท่าน และคงไม่เป็นการกล่าวที่เกินจริงหากจะกล่าวว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่ได้เป็นเพียง “ในหลวงของชาวไทยเท่านั้น แต่เป็นในหลวงของชาวโลก” อีกด้วย...

สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ

บทเรียน (แสนแพง) จาก

“ปีระกภัย” ถึง “ศิวลึงค์” ..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

บทเรียน (แสนแพง) จาก “ปีพระอภัย” ถึง “ศิวิลิ่ง” ..!!

จาก “ปีพระอภัย” ถึง “ศิวิลิ่ง” แม้จะเป็นกรณีที่มี “ความแตกต่าง” แต่ก็มีเหมือนในแง่ของมิติด้าน “คุณค่า” ซึ่งเป็นกรณีศึกษาที่น่าสนใจอย่างยิ่งสำหรับสังคมไทย...

“ปีพระอภัย” ที่ถูกมีมติขโมยไปเมื่อไม่กี่วันมานี้ แม้ต่อมาจะได้คืนแบบ “ไม่ทันข้ามวัน” ขณะที่การบุกทำลายปราสาทพนมรุ้ง และย้าย “ศิวิลิ่ง” มาบริเวณกลางปราสาท ซึ่งทางเจ้าหน้าที่ได้ทำงานอย่างหนักเพื่อจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษให้ได้นั้น ล้วนเป็นกรณีที่แสดงถึงการทำลาย “สัญญาะ” ที่ส่งผลกระทบต่อด้านจิตวิทยา

หากจะอธิบายคำว่า “สัญญาะ” ได้อย่างเป็นรูปธรรมก็คงต้องยก “ทฤษฎีสัญญาะวิทยา” (Semiological Analysis) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ว่าด้วยการให้คำอธิบายต่อสิ่งที่เรียกว่า “สัญญาะ” (Sign) คือการอธิบายการเกิดขึ้น การพัฒนา การแปรเปลี่ยน การเสื่อมโทรม ตลอดจนการสูญสลายของสัญญาะหนึ่ง ๆ ที่ปรากฏออกมาอย่างมีระบบระเบียบ

คำว่า “สัญญาะ” (Sign) หมายถึงสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้ความหมาย (Meaning) แทนของจริง หรือตัวจริง (Object) ในตัวบท (Text) และในบริบท (Context) หนึ่ง ๆ เช่น “แหวนหมั้น” เป็นสัญญาะใช้แทนความหมายที่แสดงถึงความผูกพันระหว่างหญิงชายคู่หนึ่ง ในบริบทของสังคมตะวันตก หากเป็นบริบทของสังคมอื่นก็อาจใช้กำไล หรือใช้สิ่งของอย่างอื่น ๆ เป็นสัญญาะแทน เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าสัญญาะเป็นสิ่งที่มีความหมายมากกว่าตัวของมันเอง เป็นตัวแทนความหมายของความเป็นจริง

เมื่อพิจารณาผ่านทฤษฎีดังกล่าวจะทำให้พบว่า “ความหมายนัยประหวัด” (Connotative Meaning) ซึ่งเป็นความหมายทางสังคมที่จะแปรเปลี่ยนไปตามวัฒนธรรมการรับสารในแต่ละบริบททางสังคมของปีพระอภัย และศิวิลิ่ง คงหนีไม่พ้นการเป็นสมบัติ “คู่บ้านคู่เมือง”

เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของชาวระยอง และชาวบุรีรัมย์ ตามลำดับ นอกจากนั้น “ศิวิลิ่งค์” ยังเปรียบเสมือนเป็นสัญลักษณ์แทนพระพรหม พระวิษณุ และพระศิวะ อีกด้วย ฉะนั้นการขโมยปี และการเคลื่อนย้ายศิวิลิ่งค์ จะไม่แตกต่างจากการทำลายขวัญกำลังใจ ทำให้เกิดความปั่นป่วน และบั่นทอนจิตใจประชาชน อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งจากการเกิดเหตุการณ์ คือ การลักขโมย การทำลาย พระพุทธรูป โบราณสถาน หรือแม้แต่โบราณวัตถุ ซึ่งเกิดขึ้นในขณะนี้ แม้ส่วนหนึ่งจะเกิดจากคนที่ละโมภโลภมากเห็นแก่ “เศษเงินเล็กเล็กน้อย” แต่สาเหตุที่ทำให้ “มารสังคัม” โจรกรรม หรือทำลาย “มรดกของชาติ” ได้ง่ายดาย ก็เนื่องจากคนไทยขาดจิตสำนึก ของความรักและหวงแหนสมบัติของชาติ ดังนั้นการปลุกจิตสำนึก และสร้างความร่วมมือของคนไทย หรือแม้แต่ร้านค้าวัตถุโบราณให้ช่วยกัน ดูแล และเฝ้าระวังมรดกของชาติอย่างจริงจังจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ต่อการรักษา มรดกของชาติเหล่านี้

บทเรียน (แสนแพง) จาก “ปีพระอภัย” จนถึง “ศิวิลิ่งค์” ที่เดือนสติ สังคมไทยในวันนี้ คงไม่ได้มีแค่การสูญเสียโบราณวัตถุที่ทรงคุณค่า เท่านั้น แต่เป็นบทเรียนที่ย้ำให้คนไทยทุกคนจำเป็นต้องช่วยกันรักษา “มรดกของชาติ” เพราะหากไม่ช่วยกัน ณ วันนี้ วันหน้าอาจจะไม่มรดก ไว้สืบทอดให้ลูกหลานได้เห็นก็ได้...

แล้วถ้าหากเป็นจริง ก็คงเป็น “บทเรียนที่ยิ่งกว่าแพงแสนแพง”..!!

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“ม็อบ” (Mob) กับ

“ประท้วง” (Protest)

คนละเรื่องเดียวกัน..

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

DU SITTIRAJABHAT UNIVERSITY

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“ม็อบ” (Mob) กับ “ประท้วง” (Protest)

คนละเรื่องเดียวกัน..

“ม็อบดู” ปะทะ “ม็อบเดือด” ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันมานี้ ไม่ได้ทำให้ผู้ชุมนุมทั้งสองฝ่ายได้รับบาดเจ็บเพียงอย่างเดียว แต่การชุมนุมที่เกิดขึ้นยังส่งผลกระทบต่อ “ประชาชน” ไม่น้อย ซึ่งหากการชุมนุมจะ “ยืดเยื้อ” ก็ควรจะถาม “ประชาชน” ดูบ้างว่า “คิดอย่างไร?” โดยข้อเขียนนี้น่าจะทำให้ได้ “คำตอบ” ที่ชัดเจน...

แม้ว่าม็อบกับระบอบประชาธิปไตยจะถือเป็น “คู่รัก คู่ส” ที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนาน โดยเฉพาะในระยะหลังที่มักจะเกิดการก่อม็อบเป็นประจำจนทำให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยเกิด “ความคุ้นเคย” แต่ทุกวันนี้ “ม็อบ” ก็ยังเป็นคำที่ใครหลายคนเข้าใจว่า หมายถึง กลุ่มคนที่มารวมตัวเพื่อประท้วงในความเป็นจริงสำหรับต่างประเทศ “ม็อบ” (Mob) หมายถึง กลุ่มคนหรือฝูงชนที่ไม่มีระเบียบวินัย ที่ก่อการจลาจล ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายในเชิงลบ โดยแตกต่างกับคำว่า “ประท้วง” (Protest) ที่มีความหมายในเชิงบวก หรือเป็นกลาง

ม็อบที่อยู่ในความสนใจของสังคม ณ วันนี้ คงหนีไม่พ้น “กรณีม็อบชนม็อบ” การปะทะอย่างดุเดือดถึงขั้นลงไม้ลงมือของ “ม็อบฝ่ายพันธมิตร” กับ “ม็อบกลุ่มต่อต้านพันธมิตร” ในเขตกรุงเทพฯ ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นต่อสังคมไทยอย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง เศรษฐกิจ หรือแม้แต่ภาพลักษณ์ของประเทศ โดยในขณะนี้ไทยได้รับการจัดอันดับเป็นประเทศที่ไม่มีควมสงบในอันดับ 100 ต้น ๆ ของโลก

อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ไม่อาจจะละเลย และไม่ให้ความสำคัญได้ คงหนีไม่พ้นความคิดเห็นของคนกรุงเทพฯ ๆ ที่ได้รับผลกระทบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยตรง จากการสำรวจความคิดเห็นของ “ประชาชน” ในเขต

กรุงเทพฯ จำนวน 1,561 คน โดย “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ทำให้พบว่าสิ่งที่ “ประชาชน” รู้สึก “ห่วงใย” มากที่สุด คือ เศรษฐกิจของประเทศ การปะทะกันที่รุนแรง ปัญหาการจราจรติดขัด ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และความแตกแยกทางสังคม

แนวทางการแก้ไขปัญหาที่น่าจะทำให้การประท้วงยุติลงได้ คือ ควรหันหน้าเข้าหากัน การส่งตัวแทนหรือหัวหน้าแกนนำทั้งสองฝ่ายมาเจรจาพูดคุยกัน และการมีสติและใช้เหตุผลในการแก้ไขปัญหาดีกว่าการใช้กำลัง โดยสิ่งที่อยากฝากถึง “มือบั่นธมิตร” คือ ยุติการประท้วงและหยุดความเคลื่อนไหว ควรนึกถึงประเทศชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ ควรใช้วิธีการแบบสันติวิธี โดยชุมนุมอย่างสงบ และควรใช้สติในการแก้ไขปัญหาและรับฟังเหตุผลซึ่งกันและกัน

ขณะที่สิ่งที่ “ประชาชน” อยากฝากถึง “รัฐบาล” คือ ควรคำนึงถึงประเทศชาติและประชาชนให้มาก ๆ เร่งแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจให้ดีขึ้นโดยเร็ว ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง โปร่งใส ชัดเจน มีใจเปิดกว้าง รับฟังความเห็นประชาชน และมีความจริงใจในการทำงาน

สถานการณ์ของประเทศ ณ วันนี้ แม้จะไม่ถึงขั้น “วิกฤตที่สุดสุด” แต่ก็คงต้องยอมรับว่าอยู่ในขั้น “สะบักสะบอม” ซึ่ง ณ วันนี้ สิ่งที่ “ประชาชน” ต้องการมากที่สุด คงหนีไม่พ้นความร่วมมือของทั้งฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายค้าน และฝ่ายพันธมิตร ที่จะช่วยกันประคับประคองให้ประเทศชาติอยู่รอดท่ามกลางสภาพปัญหาที่รุมเร้า

แค่ปัญหาที่มีอยู่ “ประชาชนดาดำด่า” ก็แยะอยู่แล้ว...อย่า! สร้างปัญหาเพิ่มอีกเลย..!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๒๕
โดยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
ตั้งขึ้นโดยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๒๕
โดยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๒๕
โดยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ

SUAN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
ตั้งขึ้นโดยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๒๕
โดยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๒๕

มติชน

มติชน

มติชน

!! ถึกบุก ใจเย็น

มติชน ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ หน้า ๑๖
"ในพิธีจะมีนางสงครมา" อดีตนางงามที่ออกมาวิ่งเต้น ๒๐ ปี
ทำงานอยู่บริษัทเอกชนที่เมืองไทย

มติชน มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดอนเมือง

“เมืองไทย” ...

ก๊วยอะไร? ที่น่ากลัว ...!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

ภัยอะไร? ที่น่ากลัว ..!!

ภัยที่เกิดขึ้นทุกวี่ทุกวัน ที่สะท้อนโดยตรงบนพื้นที่สื่อ ไม่ว่าจะเป็น โทรทัศน์ วิทยุ และที่คุ้นเคยกันมาก ก็คือ “พาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์” ล้วนเป็น “ความหนักอกหนักใจรุมเร้า” ซึ่งสร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าให้คนไทยอย่างปฏิเสธไม่ได้แล้ว ณ วันนี้...!!

ข่าวพาดหัว (Headline) สำหรับหนังสือพิมพ์ไม่ได้เป็นแค่ถ้อยคำหรือประโยคสั้น ๆ กระชับ ซึ่งมักนิยมใช้ถ้อยคำที่ปลุกอารมณ์ ชวนให้ติดตาม จนทำให้ผู้อ่านเหลียวมอง และตัดสินใจซื้อ หนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ๆ หรือเป็นแค่ประโยคที่มุ่งโฆษณาข่าวเพียงเท่านั้น แต่หากพิจารณาอย่างถี่ถ้วน จะพบว่า ข่าวพาดหัวของหนังสือพิมพ์ของสื่อมวลชนถือเป็นกระจกเงาสะท้อนภาพของสังคมได้อย่างดีเยี่ยม

เมื่อพิจารณาข่าวพาดหัวจากหนังสือพิมพ์ฉบับต่าง ๆ ในรอบหลายวันที่ผ่านมา มักจะเป็นประเด็นข่าวที่วนเวียนอยู่กับ ภัยซ้ำ ๆ ซาก ๆ ที่มีอยู่ในสังคม โดยคำว่า ภัย หมายถึง สิ่งที่น่ากลัว อันตราย เช่น อัคคีภัย คือ ภัยที่เกิดจากไฟ หรืออุทกภัย คือ ภัยที่เกิดจากน้ำ เป็นต้น ซึ่งคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่า ภัยที่ร่ายล้อมตัวเรา ในขณะนี้ดูเหมือนจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่อเทียบกับในอดีต

หากวิเคราะห์ตามหลักตรรกะจะพบว่า ภัย ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน แบ่งได้เป็นหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็น ภัยธรรมชาติ โดยเฉพาะจากพายุไซโคลนนาร์กิส ที่ถล่มประเทศพม่า และจากแผ่นดินไหวที่มณฑลเสฉวน ประเทศจีน ซึ่งพรากชีวิตคนร่วมแสน และทำให้บ้านเมืองของทั้งสองประเทศพังยับเยินนั้น ถือเป็นสัญญาณเตือนภัย ให้กับประเทศไทยในการระแวดระวังภัยธรรมชาติที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

ภัยสังคม ทั้งการปล้น จี๋ หม่า หลอกหลวง ต้มตุ๋น ช่มชืด หรือแม้แต่ ภัยคุกคามจากกลุ่มอิทธิพลต่าง ๆ เช่น กลุ่มมาเฟีย โต๊ะพนันบอล กลุ่ม คำประเวณี ซึ่งมักจะก่อคดีอุกอาจทำทลายอำนาจรัฐ ล้วนเป็นอีกหนึ่งภัย ที่สร้างความหวาดผวให้กับคนในสังคม โดยเมื่อไม่นานมานี้ได้เกิดกรณี คำกามกลางบีม ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถตะครุบแม่แล้วคำกาม และ เด็กสาวอายุระหว่าง 16-22 ปี จำนวน 6 คน ที่มีพฤติกรรมเปิดร้านขายซีดี บังหน้า แต่เบื้องหลังลักลอบค้าประเวณี ภายในบีมน้ำมันบริเวณถนน พุทธมณฑลสาย 4

จากวิกฤตราคาน้ำมันที่พุ่งสูงขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อนทำให้ เศรษฐกิจ เป็นภัยที่คนไทย และคนทั่วโลกจำเป็นต้องเผชิญ คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่า ทุกวันนี้ดูคล้ายว่าไทยกำลังตกอยู่ในยุคข้าวชากน้ำมันแพงอย่างหลีกเลี่ยง ไม่ได้ ค่าครองชีพที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งสวนทางกับรายรับที่เพิ่มขึ้น เพียงเล็กน้อย จนเหมือนแทบไม่เพิ่มขึ้นเลย หรือบางรายอาจจะลดลง ด้วยซ้ำ ย่อมส่งผลให้คนไทยใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมากขึ้น แล้วยิ่งรดโดยสาร สาธารณะทั้งรถ บ.ข.ส. และรถร่วมที่ประกาศขึ้นราคา ก็ยิ่งเป็นการซ้ำเติม ประชาชนตาตา ๆ ที่หาเช้ากินค่ำ (แต่พิษเศรษฐกิจ ณ วันนี้ อาจทำให้ ประชาชน จำนวนไม่น้อยตกอยู่ในสภาพ หาทั้งวันแต่ไม่มีข้าวตกถึงท้อง...!)

อย่างไรก็ตาม ภัยชนิดใหม่ที่กำลังคุกคามสังคมไทยอย่างรุนแรง คงหนีไม่พ้น ภัยวัตถุนิยม โดยภัยรุ่นถือเป็นภัยที่หลงมัวเมาในภัยพันธุ์ใหม่ มากที่สุด จากการเสวนาในหัวข้อ เดือนสังคม: พ่อแม่ ผู้ปกครองควรหวังใยะอะไรในช่วงเปิดภาคเรียน ทำให้พบวิกฤตทางสังคมที่น่าตกตะลึงว่าในขณะนี้เยาวชนบางส่วนนิยมการล่าเซ็กซ์ เยาวชนหญิงบางพื้นที่หากไม่ได้ดื่มเหล้า ไม่ได้ร่วมเพศถึงกับลงแดง นอกจากนั้นเงินเพียง 1,000 บาท ก็สามารถ

ชื่อประเวณีจากเขาวชนหญิงได้ โดยสาเหตุใหญ่ของการกระทำกรที่
ไม่เหมาะสมเกิดจากความหึงเหอ อยากได้อีก

หากกล่าวถึง กัยเรื่อร้ง ที่อยู่คู่สังคมไทยมาอย่างยาวนานนั้น
(แต่ไม่ยักจะเป็นตำนาน) เชื่อว่าใครหลายคนน่าจะนึกถึง กัยการเมือง ซึ่งแม้ว่า
จะเป็น กัยไม่เปิดเผย ... ไม่มีตัวตน ... มองไม่เห็น แต่เชื่อว่าทุกคนสัมผัส
ได้ว่าเป็น กัยที่มีอยู่จริง ...

ประเทศไทยและอีกหลายประเทศที่ประสบภาวะถดถอย ด้านสังคม
เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง หรือแม้แต่คุณธรรมจริยธรรม สาเหตุใหญ่
มาจากกัยการเมือง แม้การเมืองจะเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งของสังคม
แต่มีพลังที่ทำให้องค์ประกอบอื่น ๆ ของสังคมได้รับผลกระทบไปด้วย เนื่องจก
การเมืองเป็นสถาบันหลักที่มีหน้าที่ในการวางนโยบาย และบริหารประเทศ
ตามนโยบายที่ได้กำหนดไว้

อันตรายของกัยการเมืองอีกประการหนึ่งที่ส่งผลต่อสังคม ก็คือ
กัยนักการเมือง โดยอวิชาทางการเมือง ไม่ว่าจะเป็นการสาดโคลน
การแสวงหาผลประโยชน์ รวมทั้งการคอร์รัปชัน ล้วนเป็นพฤติกรรมที่
ส่อเค้าให้เห็นว่าเป็นการทำเพื่อตนเองและพวกพ้อง

วิชามารในรูปแบบต่าง ๆ ที่นักการเมืองแค่เปลือกนอบางส่วน
ต่างยึดปฏิบัติ และถูกถ่ายทอดมาจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งเผยแพร่มาสู่สังคมโดยผ่าน
สื่อมวลชนอย่างต่อเนื่อง ถือเป็นกัยด้านพฤติกรรมที่จะส่งผลต่อการเกิด
แบบอย่างผิดๆ ในสังคม ซึ่งอาจจะลุกลามเป็นเนื้อร้ายทางบรรทัดฐาน...
ค่านิยมของสังคมในที่สุด

กรรมวิธีในการทำให้เมืองไทยหลุดพ้นจากวงเวียนของกัยที่ตันตอ
แบบยังยืน ก็คงหนีไม่พ้นการปลุกฝัง คุณธรรมจริยธรรมของคน โดย ทฤษฎี
จิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาจริยธรรม

ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ได้อธิบายถึง ซุปเปอร์อีโก้ (Superego) ซึ่งเป็นส่วนของจิตใจที่พัฒนาขึ้น จนกลายเป็น อุดมคติ (Ego-ideal) เป็นแนวคิดของผู้ใหญ่ และสังคมที่สอนไว้ว่าจะอะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้องควร และเมื่อประพฤติตามแล้ว จะเป็นที่ยอมรับชมชอบของผู้ใหญ่ในสังคม

ขณะที่ มโนธรรม (Conscience) ได้แก่ ความรู้สึกว่าจะไรดี ควรทำ อะไรชั่ว ควรเว้น ในขั้นนี้เด็กจะพัฒนาจากการที่เด็กเคยกระทำผิดอยู่ในใจ เช่น ผู้ใหญ่สอนให้เกลียดชังความสกปรก ถ้าทำสกปรกก็จะได้รับโทษจึง ทำให้ไม่ทำ บุคคลในระดับนี้จะเคร่งครัดต่อหลักศีลธรรมเป็นอันมาก เป็นส่วนสำคัญที่ป้องกันการกระทำความผิด

วิธีการแก้ที่คน แม้จะได้ผลตามทฤษฎี แต่หากนำไปปฏิบัติจริงก็ยาก ที่จะรับประกันได้ว่า จะเห็นผลอย่างแน่นอน หรือหากเห็นผลก็อาจต้องใช้ ระยะเวลาที่ยาวนานมาก ฉะนั้นการแก้ภัยโดยใช้หลักไสยศาสตร์จึงเป็น สิ่งที่ได้รับคามนิยมอย่างยิ่งในสังคมไทยที่ยังติดหล่มอยู่ในความเชื่อ ซึ่งกรณีทุบทำลายปราสาทพนมรุ้งที่หลายคนมองว่าเป็นการแก้เคล็ด ตามความเชื่อของกลุ่มคนที่บูชาราหู และยังจับมือใครดมไม่ได้ จนสุดท้าย ก็ถูกนำมาเชื่อมโยงกับเรื่องภัยการเมือง นอกจากจะเป็นภาพสะท้อนของ การแก้ภัยโดยใช้ไสยศาสตร์แล้ว ยังสะท้อนให้เห็นว่า ภัยการเมือง เป็นภัย ที่ผูกติดอยู่กับทุกเรื่อง จนมีคำที่เขากล่าวว่า อะไรๆ ก็การเมือง ...!!

หลังจากอ่านข้อเขียนนี้ก็น่าจะทำให้ผู้อ่านตัดสินใจได้ว่า เมืองไทย ภัยอะไรน่ากลัวที่สุด...!!?

แต่ถ้าให้พูดตรง ๆ ก็คงไม่อยากให้เกิดสักภัย...!!

สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

“ฆ่าตัวตาย”

อะไร? คือปัญหา..!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

อะไร? คือปัญหา..!

ทุกคราเมื่อยามเศรษฐกิจตกต่ำ จนเกือบถึงขั้น “ย่ำแย่” นอกจาก “ปัญหาปากท้อง”... ของประชาชนที่รัฐบาลจำเป็นต้องจับตามองเป็นพิเศษ แล้ว “ปัญหาด้านสุขภาพจิต” ถือเป็นอีกหนึ่งปัญหาที่ต้อง “เฝ้าระวัง”...

เมื่อคิดย้อนไปในยุค “ฟองสบู่แตก” ในช่วงปี 2540 เชื่อว่าหลายคนน่าจะพอมิ “ความทรงจำรางราว” ว่าปัญหาเศรษฐกิจนั้น ได้ส่งผลกระทบต่อให้บริษัทใหญ่น้อย “ล้มตึง” กันระเนระนาด นักธุรกิจหลายรายตัดสินใจฆ่าตัวตายเพื่อหนีหนี้ และคงไม่เป็นคำกล่าวเกินจริงหากจะกล่าวไว้ในสมัยนั้น “พิษเศรษฐกิจ” เป็น “ยาพิษร้าย” ที่สร้างความสูญเสียให้แก่สังคมไปไม่น้อย

กรณี “เสียชีวิตเหมา” เครียดหนักจากปัญหาหนี้สินอันรุมเร้า จนเป็นเหตุให้คิดสั้น “วางยาควาวเพลิง” เพื่อหวัง “ตายยกครัว” และทำให้ลูกเมียดับอนาถ ขณะที่ตัวเองก็ยังไม่รู้สึกตัวและอยู่ในขั้น “โคม่า” ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ นั่น ถือเป็น “การส่งสัญญาณเตือนภัย” ที่สะท้อนให้เห็นถึงการกลับมาของ “การฆ่าตัวตาย” ที่มักจะเกิดขึ้นในยุคที่ได้ชื่อว่า “บ้านเมืองตกอยู่ยุคแห่งปัญหา” ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ และวิกฤติการเมือง ทำให้ประชาชนเกิดโรคซึมเศร้า เพราะคิดมากและเครียด

การฆ่าตัวตายนั้น ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อระดับครอบครัวเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อประเทศ โดยพบว่า ปัญหาโรคซึมเศร้าซึ่งทำให้คนไทยฆ่าตัวตายถึงปีละกว่า 5 พันคน หรือเฉลี่ยวันละ 13 คน หรือมีผู้คิดฆ่าตัวตายเฉลี่ยทุก 2 ชั่วโมง และเป็นความสูญเสียด้านเศรษฐกิจไม่น้อยกว่าปีละ 5.5 พันล้านบาท

อย่างไรก็ตาม แม้สภาพสังคมที่วุ่นวาย การเมืองที่ยังคงวนเวียนอยู่กับการแย่งชิงอำนาจ และสภาพเศรษฐกิจที่อยู่ในภาวะข้าวแพง น้ำมันแพง

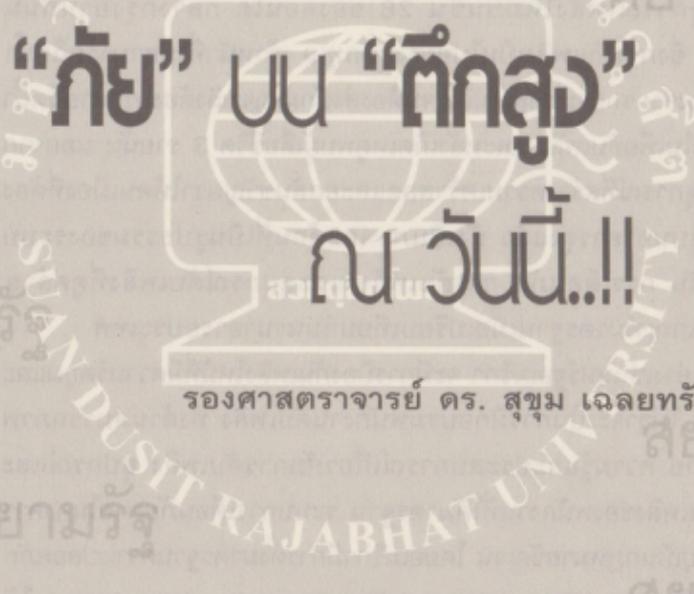
จะเป็น “สิ่งเร้าสำคัญ” ที่อาจจะกระตุ้นให้คนในสังคมไทยคิดสั้นได้อย่าง
ง่ายดาย แต่หากคนไทยได้รับการปลูกฝัง “ความฉลาดทางอารมณ์” หรือ
E.Q. (Emotional Quotient) ซึ่งเป็นความสามารถในการรับรู้ เข้าใจอารมณ์
ตนเอง และผู้อื่น สามารถควบคุมอารมณ์ และแสดงออกอย่างเหมาะสม

“ความฉลาดในการแก้ไขปัญหา” หรือ A.Q. (Adversity Quotient)
คือ การมีความยืดหยุ่นสามารถปรับตัวในการเผชิญปัญหาได้ดี และพยายาม
หาหนทางแก้ไขปัญหา เอาชนะอุปสรรคความยากลำบากด้วยตัวเองไม่ย่อท้อ
“คนไทยก็คงไม่ฆ่าตัวตายกันง่ายๆ”

ณ วันนี้ ก็คงต้องจำใจยอมรับว่าแม้ “การฆ่าตัวตายรายวัน”
จะยังไม่เกิดในสังคมไทย แต่จากสภาพบ้านเมืองที่ “ส่อเค้า” จะวุ่นวาย
มากขึ้นเรื่อย ๆ ก็น่าจะทำให้ “ภาครัฐ” ซึ่งเป็น “เจ้าภาพหลัก”
ของการบริหารประเทศ ควรมีการเตรียมการป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น
ในภายภาคหน้า...

ถ้าในขณะนี้ “รัฐบาล” ยัง “จนปัญญา” ในการแก้ปัญหาระยะยาว
“ประชาชน” ก็คงต้องใช้สายด่วนสุขภาพจิต 1667 บรรเทาปัญหา
เฉพาะหน้าไปพลางพลางก่อน ก็แล้วกัน...!!

“ภัย” บน “ตึกสูง” ณ วันนี้!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

“สยามรัฐ” ก๊ย” บน “ตึกสูง”

ณ วันนี้..!!

หากพิจารณาจากสภาพบ้านเมือง ตึกรามบ้านช่องที่สูงเสียดฟ้า ซึ่งปรากฏให้เห็นในทุกวันนี้ ก็คงต้องบอกว่า “กรุงเทพฯ” ได้กลายเป็น “มหานคร” ที่มีความเจริญก้าวหน้าไม่แพ้ “มหานครอื่นๆ” ในโลก แต่หากเปรียบเทียบด้านการรักษาความปลอดภัย โดยเฉพาะด้านอัคคีภัย ในระดับสากล ก็คงต้องพูดตรงตรงว่า “มหานครกรุงเทพ” ดูคล้ายจะ “อ่อนประสบการณ์” อยู่มาก...

เหตุการณ์เพลิงไหม้บนชั้น 26 ของคอนโด กลางกรุงย่านถนนเจริญกรุง ซึ่งการดับเพลิงเป็นไปอย่างทุลักทุเล เจ้าหน้าที่ไม่สามารถฉีดน้ำดับได้ เนื่องจากรถกระเช้าสูงไม่ถึง จนต้องส่งนักผจญเพลิงต้องลากสายฉีดน้ำเข้าไปด้านในเพื่อดับเพลิง และหลังเกิดเหตุพบผู้เสียชีวิต 3 รายนั้น นอกจากจะเป็นเหตุการณ์ที่สร้างความเศร้าสลดและอกสั่นขวัญผวาให้คนเมืองที่ต้องใช้ชีวิตอยู่บนอาคารสูงแล้ว ยังเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของระบบการป้องกัน การเตือนภัย การดับเพลิง และอุปกรณ์ดับเพลิงที่ดูคล้ายจะต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานเมื่อเปรียบเทียบกับนานาชาติ

ตัวอย่างเช่นสหรัฐอเมริกา จะมีการป้องกันเพลิงไหม้ที่มีความรัดกุมและเป็นระบบ ไม่ว่าจะเป็นการฝึกอบรมพนักงานดับเพลิง ทั้งด้านสมรรถภาพทางร่างกาย ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการดับเพลิง อุปกรณ์และชุดป้องกันเพลิงของพนักงานที่ได้มาตรฐาน ระบบการเตือนภัยภายในอาคารที่มีการระบุเป็นกฎหมายชัดเจน โดยอเมริกามีการตั้งมาตรฐานความปลอดภัยด้านอัคคีภัย โดย NFPA (National Fire Protection Association) ไว้อ้างอิงในการตรวจสอบ และมีการลงรายละเอียดถึงมาตรฐานส่วนต่างๆ ในอาคาร

อาทิ ระบบเตือนภัย ซึ่งใช้ “เครื่องตรวจจับควัน” โดยหากมีเหตุเพลิงไหม้ หรือเกิดควันไฟเล็กน้อยเครื่องจะทำงาน โดยส่งสัญญาณเตือนภัยภายในตึก และส่งสัญญาณไปสู่สถานีดับเพลิงที่อยู่ใกล้ ๆ ขนาดของ

ทางเดินหนีไฟที่ต้องได้มาตรฐาน มีระบบดับเพลิงเบื้องต้นภายในตึก ตลอดจน การให้ความรู้ และการฝึกซ้อมการหนีไฟอย่างจริงจัง และต่อเนื่อง

ขณะที่ประเทศไทย แม้จะมีการฝึกอบรมพนักงานดับเพลิงอย่างต่อเนื่อง แต่ดูเหมือนว่าอุปกรณ์และชุดป้องกันเพลิงยังไม่ค่อยทันสมัย และไม่มีมาตรฐานเท่าที่ควร ส่วนกฎหมายควบคุมอาคาร ซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อควบคุม การก่อสร้างอาคารให้มีความมั่นคงแข็งแรง มีระบบความปลอดภัยสำหรับผู้ใช้อาคาร เช่น ระบบป้องกันอัคคีภัย ระบบระบายอากาศ ฯลฯ มีความ เป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงาม และมีการจัดการด้านการรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อม เช่น การจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียก่อนปล่อยลงสู่ทางระบายน้ำ สาธารณะ ฯลฯ ก็ดูเหมือนจะมีสภาพไม่ต่างกับ “เสือกระดาษ”...

ณ วันนี้ ออดคิดไม่ได้ว่า อาคารสูง คอนโดขนาดใหญ่ ทั้งเก่าและใหม่ ที่ผุดขึ้นราวกับ “ดอกเห็ด” ได้มีการดูแล ตรวจสอบ และควบคุม การก่อสร้างให้มีความมั่นคงแข็งแรงมากน้อยเพียงใด? แต่ก็หวังว่า “ตึกสูง” ส่วนใหญ่ผ่านการตรวจสอบแล้ว

เพราะหากไม่ผ่านหรือผ่านแบบไม่โปร่งใส ก็เกรงว่าเมื่อเกิดอัคคีภัย หรือแผ่นดินไหวขึ้นจริงจริง ตึกสูงเสียดฟ้า อาจจะ “ล้มครืน” ไม่เป็นท่า...!! สู้ตายก็ได้แต่ภาวนาว่า อย่า ! ให้เกิดขึ้นเลยดีที่สุด...!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“มือ” จาก “ทั่วโลก”
จนถึง “ไทย” !!
“ใคร”? จะแก้ไข...

รองศาสตราจารย์ ดร. สุชุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“มือบ” จาก “ทั่วโลก” จนถึง “ไทย”!! “ใคร”? จะแก้ไข...

“นานา..มือบ” ทั้งในเมืองกรุง และเกือบทุกภูมิภาคของประเทศ ที่ตาโถม “รัฐบาลสมัคร 1” แบบรอบทิศ ณ วันนี้ หากมองในมิติของ “ประชาชนตาตำตำ” ก็คงต้องพูดตรงตรงว่า ถ้าไม่ “เดือนร้อนหนัก” ก็คงไม่มาชุมนุมให้เสียเวลาทำมาหากิน...แต่ถ้ามองในมิติการเมือง ก็มักสรุปง่าย ๆ ว่าเป็น “เกมการเมือง”...

ถ้ามองภาพกว้าง ๆ ทั่วโลก กรณีความเดือดร้อนที่ยากเกินจะต้านทานของกลุ่มรถบรรทุก ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบอย่างมากจากวิกฤติราคาน้ำมันที่พุ่งสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และไม่มีทีท่าว่าจะ “หยุดหย่อน” นั้น ได้ส่งผลให้ในขณะนี้รัฐบาลประเทศต่าง ๆ ต้องเผชิญกับการชุมนุมประท้วงของ “มือบรถบรรทุก” ที่มีการเรียกร้องให้รัฐบาลของแต่ละประเทศเร่งแก้ไขปัญหาราคาน้ำมันอย่างเร่งด่วน โดยมีอบดังกล่าวได้ขยายตัวไปเกือบทั่วทุกมุมโลก ไม่ว่าจะเป็น สเปน โปรตุเกส อินเดีย และฮ่องกง

ในส่วนของรัฐบาลเกาหลีใต้ ก็ต้องเผชิญกับ “ตีกมือบ” ทั้ง “มือบยึดเชื้อ” หรือ “มือบเนื้อวัว” และ “มือบใกล้คลอด” อย่าง “มือบรถบรรทุก” ที่ดูเหมือนจะเลียนแบบกันทุกประเทศทั่วโลก

หันมาดูในประเทศไทยเรา “ไวรัสมือบรถบรรทุก” ที่ลุกลามไปทั่วโลก และแพร่เชื้อเข้าสู่ประเทศไทย โดยกลุ่มประกอบการรถบรรทุก ได้เตรียมจัดตั้ง “มือบรถบรรทุก” เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลจัดหาน้ำมันราคาถูกกว่าท้องตลาดไม่น้อยกว่าลิตรละ 3 บาท จำนวน 4 แสนลิตรต่อวัน เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือน ไม่เช่นนั้นจะหยุดวิ่งรถทั่วประเทศ และนำคาราวานรถบรรทุกบุกเข้าทำเนียบรัฐบาล

เมื่อผนวกกับ “มือบรอบด้าน” ทั้งเก่าและใหม่ที่รุมเร้า “รัฐบาลสมัคร 1 ของไทย” ทั้ง “มือบการเมือง” จากการประท้วงของ “ฝ่ายพันธมิตรฯ” ที่มีการรวมตัวกันชุมนุมหลายครั้งหลายคราอย่างยาวนานและต่อเนื่อง

โดยขณะนี้ได้ใช้ “กลยุทธ์ไม่ตาย” การชุมนุมแบบ “ดาวกระจาย” เพื่อกดดันให้รัฐบาล “ยุบสภา” หรือ “ลาออก”

“ม็อบเศรษฐกิจ” ซึ่งดูเหมือนจะสร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าให้รัฐบาลมากที่สุด เพราะนับตั้งแต่ปลายเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา รัฐบาลต้องคอยแก้ปัญหาเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ “ม็อบชาวประมง” ที่เดือดร้อนจากราคาน้ำมันอันแสนแพง ... “ม็อบชาวนา” ซึ่งประสบปัญหาราคาข้าวเปลือกตกต่ำ ทั้งที่ราคาข้าวในตลาดส่งออก และราคาข้าวสารภายในประเทศกลับพุ่งสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้นยังมีทั้ง “ม็อบกุ้ง” “ม็อบเครือข่ายหนี้สินชาวนา” ... “ม็อบกะหล่ำปลี” ... จนมาถึงม็อบที่เพิ่งชุมนุมเมื่อไม่กี่วันมานี้อย่าง “ม็อบกระเทียม” ซึ่งต้องการให้รัฐบาลแก้ปัญหา และทำตามข้อเรียกร้องที่ได้เสนอไป

คงทำให้ต้องยอมรับว่า ในขณะนี้รัฐบาลสมัคร 1 กำลังตกอยู่ในสภาพ “หลังพิงผา”...!!

ม็อบกับระบอบประชาธิปไตย แม้จะถือเป็น “คู่รัก คู่สว” ที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนาน โดยเฉพาะในระยะหลังที่มักเกิดการก่อม็อบเป็นประจำ จนทำให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยเกิด “ความคุ้นเคย” แต่ทุกวันนี้ “ม็อบ” ก็ยังเป็นคำที่ใครหลายคนเข้าใจว่า หมายถึง กลุ่มคนที่มารวมตัวเพื่อประท้วง ในความเป็นจริงสำหรับต่างประเทศ “ม็อบ” (Mob) หมายถึง กลุ่มคนหรือฝูงชนที่ไม่มีระเบียบวินัย ที่ก่อการจลาจลซึ่งเป็นคำที่มีความหมายในเชิงลบ โดยแตกต่างกับคำว่า “ประท้วง” (Protest) ที่มีความหมายในเชิงบวก หรือเป็นกลาง

ถึงแม้การประท้วง โดยการชุมนุมอย่างสงบ จะดูเหมือนเป็นเรื่องปกติ เป็นหนึ่งในหนทางของการแสดงออกเพื่อเรียกร้องการเข้าไปมีส่วนร่วมในการปกครอง ทวงสิทธิตามระบอบประชาธิปไตย และเป็นหนึ่งในวิธีการ

ของการที่ให้เห็นถึงลำดับความสำคัญของปัญหาที่สร้างความเดือดร้อน และ“ประชาชน” ต้องการให้รัฐบาลแก้ไขเป็นลำดับต้น ๆ ซึ่งประชาชนสามารถทำได้โดยไม่ผิดกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน

แต่“ปรากฏการณ์มือบ”ที่พาเหรดมาชุมนุมกันโดยไม่ได้นัดหมาย นอกจากจะเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของความเดือดร้อน และความขัดแย้งของประชาชนจากการดำเนินนโยบายของรัฐบาลแล้ว ยังน่าจะเป็น“การส่งสัญญาณ”จากประชาชนให้รัฐบาลมองเห็นปัญหาอะไรบางอย่าง?

การแก้ไขปัญหามือบระยะสั้น (หรือแก้ปัญหาลเฉพาะหน้าไปวันวัน) ที่รัฐบาลจะกระทำได้ในขณะนี้ ก็คงหนีไม่พ้นการยอมทำตามเงื่อนไขที่มีมือบกลุ่มต่าง ๆ เรียกร้อง

หากมองหาวิธีการแก้ไขปัญหามือบในระยะยาว คงต้องอาศัย“นโยบาย”ที่กำหนดขึ้นบนพื้นฐานของข้อมูล การฟังความเห็นจาก“ประชาชน” และผู้ที่เกี่ยวข้องในการแก้ปัญหา

แต่การที่รัฐบาลแต่ละชุดมีการเปลี่ยนแปลงคณะรัฐมนตรีบ่อยครั้ง รวมทั้งการเปลี่ยนรัฐบาลบ่อย ๆ ย่อมส่งผลให้การวางนโยบาย และการปฏิบัติตามนโยบายเป็นไปอย่างยากลำบาก

วันนี้ต้องยอมรับว่าประเทศไทยมีทั้ง“มือบแท้”และ“มือบเทียม”ที่ถูกมองว่าเป็น“เกมการเมือง”ซึ่งเกิดขึ้นทุกยุคทุกสมัย แต่ภาพรวมก็ต้องยอมรับว่า บ้านเมืองเต็มไปด้วย“สารพันมือบ” อันเป็น“กระเจกบานใหญ่”ที่สะท้อนการทำงาน การบริหารงาน ผลงานของรัฐบาล และผู้นำทางการเมือง โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรี ว่าสามารถสร้างสภาพเศรษฐกิจที่“กินดีอยู่ดี” สังคมที่“อยู่เย็นเป็นสุข”และการเมืองที่“เป็นปึกแผ่นมั่นคง” ตอบสนองความต้องการของ“ประชาชน”ได้ดีเพียงใด?

เพราะถ้าผลงานของผู้นำดี ประชาชนดำรงชีวิตอย่างสงบสุข “มือบ” ก็คงไม่เกิดขึ้น หรือถ้าเป็น “มือบจัดตั้ง” ประชาชนก็คงไม่ให้ความสนใจ แต่ถ้าเกิด “มือบรายวัน” ในสังคมเมื่อไร ก็น่าจะเป็น “สัญญาณเตือนภัย” ให้ผู้นำรับรู้ว่าในขณะนั้นได้เกิด “ภาวะวิกฤติในสังคม” อย่างเด่นชัด

คงถึงเวลาที่ต้องยอมรับสักทีว่า แนวทางในการบริหารประเทศ ของรัฐบาลตลอดระยะเวลา 4 เดือนที่ผ่านมา ยังมีปัญหาที่ต้องเร่งแก้ โดยเฉพาะปัญหาปากท้องที่มีผลพวงมาจากราคาน้ำมันเป็นตัวตั้ง หรืออาจจะมองในแง่ลบว่า “ยังแก้ปัญหามิตรงจุด”

ดังนั้น “โจทย์ใหญ่” สำหรับรัฐบาล คงสะท้อนผ่าน “มือบ” ได้ส่วนหนึ่งแน่นอน!!

ก็หวังว่า การแก้ปัญหามือบ ณ วันนี้ของรัฐบาล คงเป็นผลงานที่ ทุกคนจับตามองว่าจะเป็นการแก้ปัญหา “เฉพาะหน้า” หรือว่า “ยั่งยืน”

แต่ถ้าแก้ด้วยความ “จริงใจ” ไม่เลือกแก้เพียงบางมือบ และเมื่อบางมือบละก็ รับรองว่าน้ำใจคนไทยคงเทให้เกินร้อยแน่ ๆ (ไม่เชื่อ ก็ต้องลองทำดู!!)

SUAN DUSIT POLL

"บทนี้" ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับ...
ส่วนแรกเกี่ยวกับ... "เรื่องสั้น" ...
"เรื่องสั้น" ...
ส่วนที่สอง "เรื่องสั้น" ...
ส่วนที่สาม "เรื่องสั้น" ...
ส่วนที่สี่ "เรื่องสั้น" ...
ส่วนที่ห้า "เรื่องสั้น" ...
ส่วนที่หก "เรื่องสั้น" ...
ส่วนที่เจ็ด "เรื่องสั้น" ...
ส่วนที่แปด "เรื่องสั้น" ...
ส่วนที่เก้า "เรื่องสั้น" ...
ส่วนที่สิบ "เรื่องสั้น" ...

เรื่องที่ต้อง “ใส่ใจ”

ดูเหมือนจะเป็น “ปัญหาซ้ำซาก” ไปเสียแล้วสำหรับ “การรับน้องโหด” โดยในภาคเรียนแรก ซึ่งเป็นช่วง “เทศกาลรับน้อง” นั้น มักจะเกิดกรณีดังกล่าวขึ้นเป็นประจำทุกปี ทั้งที่ในปีนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้กำชับให้มหาวิทยาลัยดูแลอย่างใกล้ชิด แต่แล้วก็เกิด “ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย” ขึ้นอีกจนได้...

“การรับน้องพีเรนทร์” ของมหาวิทยาลัยชื่อดัง โดยการใช้สี่สปรีย์ ฟันไล่ไฟแช็กจนเป็นลูกไฟและไล่แผ่นหลัง ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ซึ่งทางมหาวิทยาลัยได้แสดงความรับผิดชอบโดยการจ่ายค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด และจะลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างหนักด้วยการพักการเรียน 2 ภาคเรียน โดยหากเป็นคดีอาญาก็จะลงโทษด้วยการไล่ออกนั้น แม้จะเป็นการ “เชือดไก่ให้ลิงดู” ที่น่าจะพอกำหลาบความห้ามของ “รุ่นพี่หัวใจ” กลุ่มอื่น ๆ ได้บ้าง

แต่คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าการลงโทษดังกล่าวก็ยังคงดูเหมือนเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ เนื่องจากการรับน้องโดยใช้ความรุนแรง เป็นกรณีที่เกิดขึ้นเป็นประจำทุก ๆ ปี ซึ่งทางมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งควรจะหามาตรการในการป้องกันอย่างจริงจัง มิใช่ปล่อยให้เกิดเหตุสะเทือนขวัญขึ้น แล้วค่อย “ตามล้างตามเช็ด” เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

การป้องกันไม่ให้เกิดความรุนแรงจากการรับน้อง คงไม่มีความจำเป็นถึงขั้นที่จะต้อง “ห้ามไม่ให้มีการรับน้อง” เพราะการรับน้อง ถือเป็นกิจกรรมใน “รั้วมหาวิทยาลัย” ที่ได้รับการยอมรับจากสังคม โดยเมื่อ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้สำรวจความคิดเห็นจากนักเรียน นักศึกษา ผู้ปกครอง และประชาชนทั่วไป จำนวนทั้งสิ้น 1,088 คน ทำให้พบว่า “ประชาชน” ร้อยละ 47.31 “เห็นด้วย” ที่จะให้จัดกิจกรรมรับน้อง เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ทำให้รุ่นพี่รุ่นน้องรู้จักกันมากขึ้น ทำให้เกิดความรัก

ความสามัคคีในหมู่คณะ ได้รู้จักเพื่อนใหม่ ทำให้เกิดความรัก ความผูกพัน
ในสถานศึกษา และเป็นประเพณีที่สืบทอดมานาน

สำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหา หรือป้องกัน เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์
ร้าย ๆ ขึ้นอีก “ประชาชน” คิดว่าควรมีครู อาจารย์ให้การดูแล ควบคุม
อย่างใกล้ชิด ควรมีการออกกฎระเบียบ และบทลงโทษที่ชัดเจนในการ
รับน้อง และสร้างจิตสำนึก ตลอดจนความเข้าใจที่ถูกต้องในการรับน้อง

ส่วนวิธีที่ดีที่สุดในการรับน้องในสายตา “ประชาชน” คือการจัด
กิจกรรมที่ทำประโยชน์เพื่อสังคม การปฏิบัติให้อยู่ในกฎเกณฑ์ หรือ
ระเบียบข้อบังคับของมหาวิทยาลัย การจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อเชื่อม
ความสัมพันธ์และความสามัคคี หรืออาจจะใช้วิธีการพูดคุยหรือการ
แนะนำตัวเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ให้แกกันและกัน

หลายปีที่ผ่านมาแม้เหตุการณ์ร้าย ๆ อาจจะทำให้การรับน้อง
มี “ภาพลักษณ์ที่ติดลบ” อยู่บ้าง แต่หากพิจารณาที่ “แก่นแท้”
ของ “การรับน้องแท้แท้” ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกันระหว่างเพื่อน และรุ่นพี่รุ่นน้อง ก็คงต้องยอมรับเป็นกิจกรรม
ที่ควรจะต้องจัด แต่ควรจัดอย่างสร้างสรรค์ และอยู่ภายใต้การดูแล
ของมหาวิทยาลัยอย่างใกล้ชิด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการใช้ความรุนแรง...

เหตุการณ์ร้าย ๆ ที่เกิดขึ้นจากการรับน้องแม้ส่วนหนึ่งจะเป็น
ความผิดของเด็ก แต่ภาพรวมดูจะเป็นความผิดของ “สังคม” ที่เรา
ปล่อยปละละเลยมาช้านาน (อ้างว่าทำกันมาทุกรุ่น พี่โดนน้องก็ต้องโดน
พี่ทนได้น้องก็ต้องทนได้) แต่ถ้าเรา(ทุกฝ่าย)เอาจริงเอาจังและใส่ใจ
เรื่องนี้มากขึ้น เรื่องร้ายก็คงไม่เกิดขึ้นซ้ำไปซ้ำมา เช่นนี้..!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

สวนดุสิต

11. มีนบุรี, กรุงเทพฯ, โทร. 02-510-2000

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

ถ้า “อ่าน” ตั้งแต่ “ปฐมวัย”

“ภาษาไทย” คงไม่แย่อย่างนี้...

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

ถ้า “อ่าน” ตั้งแต่ “ปฐมวัย” “ภาษาไทย” คงไม่แย่อย่างนี้...

ความสำคัญของ “ภาษา” ไม่ได้มีเพียงแค่เป็นสิ่งที่คนแต่ละชนชาติใช้เพื่อการสื่อสารเท่านั้น แต่ “ภาษา” เปรียบเสมือนเป็น “วัฒนธรรม” อันแสดงถึงความเป็น “เอกลักษณ์” หรือ “ความเหมือนกัน” ของชนชาตินั้นๆ อย่างไรก็ตามเมื่อมองลักษณะการใช้ภาษาของ “คนไทยแท้แท้” ณ วันนี้ ก็คงต้องพูดตรงตรงว่า “อดใจหายไม่ได้จริงจริง”...

“ภาษาเป็นเครื่องผูกพันมนุษย์ต่อมนุษย์แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งอื่น และไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้คนรู้สึกเป็นพวกเดียวกันหรือแน่นแฟ้นยิ่งไปกว่าพูดภาษาเดียวกัน รัฐบาลทั้งปวงย่อมรู้สึกในข้อนี้ยิ่งยู่ดี เพราะฉะนั้นรัฐบาลใดที่ต้องปกครองชนต่างชาติต่างภาษา จึงต้องพยายามตั้งโรงเรียน และออกบัญญัติบังคับให้ชนต่างภาษาเรียนภาษาของผู้ปกครอง แต่ความคิดเห็นเช่นนี้มิใช่จะสำเร็จตามปรารถนาของรัฐบาลเสมออีกหาได้ แต่ถ้ายังจัดการแปลงภาษาไม่สำเร็จอยู่ตราบใด ก็แปลว่า ผู้พูดภาษากับผู้ปกครองนั้นยังไม่เชื่ออยู่ตราบนั้น และยังจะเรียกว่าเป็นชาติเดียวกันกับมหาชนพื้นเมืองไม่ได้อยู่ตราบนั้น ภาษาเป็นสิ่งซึ่งฝังอยู่ในใจมนุษย์แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งอื่น”

บทประพันธ์ดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งจากพระราชนิพนธ์ เรื่อง “ความเป็นชาติโดยแท้จริง” ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ซึ่งนอกจากจะเป็นบทประพันธ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงพระปรีชาสามารถของพระองค์แล้วยังเป็นการสะท้อนที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของ “ภาษา” อีกด้วย

อย่างไรก็ตามคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธหากพิจารณาจากผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติพื้นฐาน ซึ่งเป็นการทดสอบความรู้โดยแบ่งตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ผ่านมาเมื่อไม่นานมานี้ โดยพบว่าเยาวชนระดับ ชั้น ป.6 มีคะแนนเฉลี่ยทุกวิชาไม่ถึง 50% โดยเฉพาะวิชาภาษาไทยมีคะแนนเฉลี่ยเพียง 36.58% ผนวกกับลักษณะการใช้ภาษา

ของคนในสังคมที่มักจะใช้ “ไทยคำอังกฤษคำ” การออกเสียงแบบผิดๆ ถูกๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการออกเสียงคำควบกล้ำที่นับวันก็ยิ่งดูเหมือนว่าจะออกเสียงได้แย่งเรื่อยๆ หรือแม้แต่การบัญญัติศัพท์แปลกๆ ในกลุ่มวัยรุ่น เช่น แอ๊บแบ๊ว ชิวชิว เป็นต้น ล้วนเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของ “วิกฤติด้านภาษาไทย”

วิกฤติด้านภาษาที่เกิดขึ้นแม้จะเป็นปัญหาที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ของคนในสังคมเหมือนเช่นปัญหาการเมือง เศรษฐกิจ หรือแม้แต่สังคม แต่หากปล่อยให้ปัญหาด้านวัฒนธรรมดังกล่าวหมักหมมจน “ตกผลึก” อาจส่งผลให้ “ภาษาไทยแบบดั้งเดิมสูญพันธุ์” ก็เป็นไปได้ และหากภาษาซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นไทยสูญสลายไป ก็คงไม่ต่างกับการสูญสิ้น “ความเป็นตัวตน”

วัฒนธรรมด้านภาษาที่แผ่มาพร้อมความเจริญด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคโนโลยี องค์ความรู้ หรือแม้แต่แนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งไทยได้รับจากการเปิดประเทศนั้น แม้จะเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้ “ภาษาไทยเสื่อมมนต์ขลัง” แต่ภาพรวมดูจะเป็นความผิดของ “สังคม” ที่ต่างปล่อยปละละเลยมาช้านาน แต่ถ้าทุกฝ่ายเอาจริงเอาจัง และใส่ใจเรื่องนี้มากขึ้น โดยการปลูกฝังให้เด็กไทยรักการอ่าน และเรียนรู้ที่จะอ่านตั้งแต่ปฐมวัย “ภาษาไทย” ก็คงไม่แย่งอย่างที่เห็น ณ วันนี้

จากคำกล่าวที่ว่า “ไม่อ่อนดัดง่ายไม่แก่ดัดยาก” การปลูกฝังอุปนิสัยรักการอ่านให้แก่เด็กนั้น จำเป็นต้องเริ่มปลูกฝังให้ “อ่านตั้งแต่ทารก” โดยบุคคลที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด ก็คงหนีไม่พ้น “พ่อแม่ผู้ปกครอง” ...“ครู” แม้ว่าเด็กแรกเกิดถึงหนึ่งปี อาจจะไม่เข้าใจความหมายของ “คำ” แต่การสอนการอ่านให้เด็กในช่วงเวลาดังกล่าวไม่ถือเป็นเรื่องที่เร็วเกินไป

โดยวิธีสำคัญที่เด็กจะได้ประสบการณ์ทางภาษา คือ “การอ่านหนังสือให้เด็กฟัง”

การที่พ่อแม่จับเด็กมานั่งบนตักแล้วอ่านหนังสือ นอกจากจะเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างพ่อแม่ และเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย และมีความสุขแล้ว ยังเป็นรูปแบบของการใช้หนังสือเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมให้เด็กเกิดความสนใจ และการจดจำภาษา จนทำให้เด็กสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมในอนาคต โดยหนังสือที่เหมาะสมกับวัยทารก ควรบรรยายด้วยภาษาที่เรียบง่าย มีภาพขนาดใหญ่ และชัดเจน วัสดุที่ใช้ทำด้วยกระดาษหนา และค่อนข้างทนทาน หรืออาจเป็นหนังสือที่ทำด้วยวัสดุที่มีความนุ่ม เช่น หนังสือผ้า พลาสติก ฟองน้ำ

สำหรับผู้ใหญ่ หรือวัยรุ่น โทรทัศน์...อินเทอร์เน็ต...ภาพยนตร์... อาจจะเป็น “หน้าต่าง” ที่ใช้เปิดให้เห็นโลกในมุมมองที่แตกต่าง แต่สำหรับเด็กปฐมวัยแล้ว “การอ่าน” ถือเป็น “หน้าต่างแรก” ของชีวิตในการเปิด “โลกแห่งจินตนาการ” และ “โลกแห่งความจริง” ดังนั้นการเลือกหนังสือเล่มแรกให้แก่เด็ก เมื่อถึงวัยที่จะต้องเริ่มหัดอ่านด้วยตนเอง จึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากต่อการเป็นจุดเริ่มต้นของ “ความรู้สึกรักการอ่านที่จะฝังรากลึกไปจนตลอดชีวิต”

ในช่วงวัย 2-3 ปี ซึ่งเป็นช่วงที่พ่อแม่ส่วนใหญ่มักจะเริ่มเตรียมความพร้อมในการอ่านให้แก่ลูกน้อยนั้น ไม่ควรเริ่มต้นจากการสอนให้ลูกอ่านพยัญชนะโดยทันที เนื่องจากการสอนด้วยวิธีดังกล่าว อาจเป็นสิ่งที่สร้างความรู้สึก “เกลียด” หนังสือให้แก่เด็กโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพราะเด็กจะรู้สึกว่าถูกบังคับให้ท่องจำ

เพราะฉะนั้นการเตรียมความพร้อมควรเริ่มจากการให้เด็กได้เรียนรู้เรื่องวัตถุสิ่งของ (Objects) เหตุการณ์ (Events) ความคิด (Thoughts)

และความรู้สึก (Feelings) รวมทั้งทักษะการพัฒนาภาษาและคำศัพท์ (Language Skills and Vocabulary) โดยควรเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิด และเล่าประสบการณ์ด้วยตนเองซึ่งพ่อแม่สามารถช่วยเหลือเด็ก ๆ ให้เรียนรู้ทักษะทั้งหมดนี้ได้ จากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities) เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยความสนุก

สำหรับแนวทางการเตรียมความพร้อมให้เด็กเป็นนักอ่านที่ดี สามารถทำได้โดย “การอ่านทุกอย่างตามท้องถนน” เล่นเกมหาคำศัพท์ (Word Games) ระหว่างนั่งบนรถโดยใช้ป้ายโฆษณาและป้ายตามท้องถนน (Bill Boards and Street Signs) เป็นสื่อ “การถามเพื่อให้เด็กเล่าบรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ” เป็นการสอนให้เด็กรู้จักวิธีการพรรณนาที่ดีและเรียนรู้ว่าจะสร้างเรื่องเล่านั้น ๆ ได้อย่างไร แต่อย่างไรก็ตามกิจกรรมที่สำคัญที่สุดสำหรับการกระตุ้นให้เด็กเป็นนักอ่านที่ดี ในช่วงปีก่อนเรียน (Preschool Years) ก็คือ “การอ่านออกเสียงให้เด็กฟัง”

การเพาะบ่มอุปนิสัยรักการอ่านให้แก่เด็กนั้น แม้จะต้องอาศัยพ่อแม่ เป็น “กำลังหลัก” ในการให้ความใส่ใจ ดูแลเอาใจใส่ โดยเริ่มต้นง่าย ๆ ด้วยการอ่านหนังสือให้เด็กฟัง แต่ก็คงต้องอาศัยนโยบายด้านการศึกษาจากภาครัฐเป็น “กำลังเสริม” ในการแก้ไขวิกฤติ “เด็กไทยอ่อนภาษาไทย” แบบยั่งยืน

เพราะหากปล่อยปละละเลยให้ “เด็กไทย” ทั้งอ่อนภาษา และอ่านเพียงไม่กี่บรรทัดต่อปีเช่นนี้...ก็ควรจะได้ทรัพยากรบุคคลอย่างที่เห็น ๆ กันอยู่ ณ วันนี้...

เมื่อ “วันนี้” เป็นอย่างนี้ แล้ว “พรุ่งนี้” จะเป็นอย่างไร? คำตอบคงมีอยู่ในใจ คงไม่ต้องอธิบายอะไร? ให้ยาวไปกว่านี้...!!

...ที่จะสามารถพัฒนาการศึกษาระดับปริญญาตรี (Feeling) รวมถึงการประเมินผล
 ... (Language Skills and Vocabulary) (ความรู้) (ภาษา) (ความรู้) (ภาษา) (ความรู้) (ภาษา)
 ... (Pre-reading) (ก่อนอ่าน) (ก่อนอ่าน) (ก่อนอ่าน) (ก่อนอ่าน) (ก่อนอ่าน) (ก่อนอ่าน)
 ... (Word) (คำ)
 ... (School) (โรงเรียน) (โรงเรียน) (โรงเรียน) (โรงเรียน) (โรงเรียน) (โรงเรียน) (โรงเรียน) (โรงเรียน) (โรงเรียน)
 ... (Poll) (โพล)
 ... (University) (มหาวิทยาลัย) (มหาวิทยาลัย) (มหาวิทยาลัย) (มหาวิทยาลัย) (มหาวิทยาลัย) (มหาวิทยาลัย) (มหาวิทยาลัย) (มหาวิทยาลัย) (มหาวิทยาลัย)
 ... (Dusit) (สวนดุสิต)
 ... (Rajabhat) (ราชภัฏ)
 ... (University) (มหาวิทยาลัย) (มหาวิทยาลัย)

สยามรัฐฉบับ "ประชชน"

ฉบับนี้ "เลิกฉบับสยามรัฐ" บนบรรณสารจากชาวผู้รักสยาม
ของบรรณกิจ "สยามรัฐ" สยามรัฐฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อ
เพื่อเป็นประโยชน์แก่คนไทยและชาวต่างประเทศ

สยามรัฐฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์แก่คนไทยและชาวต่างประเทศ
และเพื่อเป็นเกียรติแก่คนไทยและชาวต่างประเทศ

อภิปรายไม่ไว้วางใจ "ประชชน" ได้อะไร?

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

"อภิปรายไม่ไว้วางใจ" อภิปรายไม่ไว้วางใจ
อภิปรายไม่ไว้วางใจ

อภิปรายไม่ไว้วางใจ อภิปรายไม่ไว้วางใจ
อภิปรายไม่ไว้วางใจ อภิปรายไม่ไว้วางใจ

“ประชาชน” ได้อะไร?

ตามทฤษฎีการปกครองระบอบประชาธิปไตย “การเลือกตั้ง” ถือเป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการ “เข้าสู่อำนาจ” ตามครรลองของระบอบประชาธิปไตย กล่าวคือ การเลือกตั้งเป็นกลไกที่มีความสำคัญในฐานะที่เป็นการมอบอำนาจอธิปไตยของประชาชนให้กับตัวแทนเพื่อไปปฏิบัติหน้าที่แทนตามกระบวนการและขั้นตอนที่กำหนดไว้

ดังนั้น การเลือกตั้งจึงเปรียบเสมือนเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้ลงคะแนนเสียงได้มีส่วนร่วมทางการเมืองในการเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยด้วยการเลือกตัวแทนเข้าไปทำหน้าที่ในสภา ความสำคัญของการเลือกตั้งในทางทฤษฎีที่เป็นไปตามนัยแห่ง “ทฤษฎีประชาธิปไตยแบบคลาสสิก” (Classical Democratic Theory) นั้น บ่งบอกให้เห็นว่า การเลือกตั้งเป็น “การเลือกรัฐบาลที่จะเข้ามาปกครองประเทศ” และเป็น “รากฐานของประชาธิปไตยโดยการเลือกตั้งตัวแทน” (Representative Democracy) อย่างชัดเจน...!!

เมื่อได้มาซึ่ง “รัฐบาล” ก็จำเป็นต้องมีการควบคุม ตรวจสอบ และถ่วงดุลอำนาจ คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่ากระบวนการตรวจสอบตามครรลองของระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภานั้น ก็คือ “การอภิปรายไม่ไว้วางใจ” โดยแบ่งได้เป็นการอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีเป็นรายบุคคล และรัฐมนตรีทั้งคณะ

การอภิปรายทั่วไป เพื่อลงมติไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีรายบุคคลที่ผ่านมาเมื่อวาน ถือเป็น “ประเพณีทางการเมือง” ที่ห่างหายไปนานจากการปกครองระบอบประชาธิปไตยของไทย (จนทำให้ ส.ส. ที่ต้องขึ้นอภิปรายบางราย อาจจำเป็นต้อง “เคาะสนิม” สักเล็กน้อย) โดยหากถามว่า “ประชาชน” จะได้อะไร? จากการอภิปราย ก็คงต้องตอบ

ฉะนั้นเมื่อได้อภิปรายฝ่ายค้านจึงจำเป็นต้อง “ทำการบ้าน” อย่างหนัก เพราะหาก “ข้อมูลแน่น เนื้อหาปีก” การสันคลอนบัลลังก์รัฐบาลก็เป็นเรื่อง ที่พอจะเป็นไปได้

อย่างไรก็ตาม การอภิปรายในครั้งนี้อาจพิจารณาในด้าน “ข้อมูล” ก็ดูคล้ายเป็น “ข้อมูลเก่า” ซึ่งเกิดจากการนำเสนอข้อมูลข่าวสารของ สื่อมวลชนในยุคนี้ที่ทันเหตุการณ์ และเป็นไปในเชิงรุกจึงทำให้ “ประชาชน” ได้ทราบข้อมูลล่วงหน้า โดยเฉพาะกรณีเขาพระวิหารที่เป็น “ไม้เด็ด” ของการอภิปราย

ในส่วนของรูปแบบการอภิปราย ส.ส. บางรายก็อภิปรายได้ดี ทั้งในด้านการใช้ข้อมูล น้ำเสียง หรือคำพูด แต่ ส.ส. บางรายอาจจะมีปัญหาด้าน การควบคุมอารมณ์ การใช้คำพูดประชดประชัน เสียดสี เหน็บแนม หรืออาจจะมีการพูดจาวกวน ตีสำนวน จนทำให้ฝ่ายรัฐบาลต้อง “แก้ทาง” โดยใช้การ “ประห้วงถี้ด” ที่ทำให้เสียทั้งอรรถรสและความรู้สึก ซึ่งอาจจะ ลุกلامเป็นการเบียดเบียนการเมือง...

แต่ที่ร้ายแรงกว่าคงหนีไม่พ้นการที่ “เขาวชน” ซึ่งนั่งชมอยู่นั้น อาจจะซึมซับพฤติกรรมที่ไม่ถูกไม่ควรโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์...

หากอภิปรายกันแบบนี้ เห็นทีจะต้องมีการกำหนดว่า เป็นการอภิปราย ประเภท “ฉ!” ก็เป็นได้..!

กวีนิพนธ์ "มณีบรรพกาล" ของกวีนิพนธ์ที่พิมพ์ออกโดยราชบัณฑิตยสถาน
ฉบับนี้จัดทำโดยราชบัณฑิตยสถาน "กวีนิพนธ์ มณีบรรพกาล" กวีนิพนธ์

"มณีบรรพกาล" มาตั้งแต่ครั้งหนึ่งที่ยังมีกวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดย
กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ "กวีนิพนธ์ มณีบรรพกาล" กวีนิพนธ์
"มณีบรรพกาล" กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดย
"มณีบรรพกาล" กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดย

กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์
กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์
กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์
"มณีบรรพกาล" กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดย
กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์

กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์
กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์
กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์
กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์
กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์
กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์
กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์ กวีนิพนธ์ที่แต่งขึ้นโดยกวีนิพนธ์

ความคาดหวังของ “คนไทย” หลังอภิปรายไม่ไว้วางใจ...

การอภิปรายไม่ไว้วางใจที่สิ้นสุดไปเมื่อไม่กี่วันมานี้ แม้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีทั้ง 7 คน จะได้รับการลงมติไว้วางใจจากสภา โดยนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี ได้รับคะแนนไว้วางใจ 280 เสียง และไม่ไว้วางใจ 162 เสียง นพ.สุรพงษ์ สืบวงศ์ลี รมว.คลัง ได้รับคะแนนไว้วางใจ 279 เสียง และไม่ไว้วางใจ 161 เสียง นายมิ่งขวัญ แสงสุวรรณ รมว.พาณิชย์ ได้รับคะแนนไว้วางใจ 279 เสียง และไม่ไว้วางใจ 161 เสียง

ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง รมว.มหาดไทย ได้รับคะแนนไว้วางใจ 279 เสียง และไม่ไว้วางใจ 162 เสียง นายสมพงษ์ อมรวิวัฒน์ รมว.ยุติธรรม ได้รับคะแนนไว้วางใจ 280 เสียง และไม่ไว้วางใจ 162 เสียง นายสันติ พร้อมพัฒน์ รมว.คมนาคม ได้รับคะแนนไว้วางใจ 279 เสียง และไม่ไว้วางใจ 162 เสียง นายทรงศักดิ์ ได้รับคะแนนไว้วางใจ 280 เสียง และไม่ไว้วางใจ 162 เสียง และนายนพดล บัทมะ รมว.ต่างประเทศ ได้รับคะแนนไว้วางใจ 278 เสียง และไม่ไว้วางใจ 162 เสียง โดยผลคะแนนที่ปรากฏ ถือเป็นสิ่งที่ไม่ได้เหนือความคาดหมาย

แต่เชื่อว่าข้อมูลที่ถูกเปิดเผยจากการอภิปราย ซึ่งเป็นข้อมูลที่คู่กันข้าง จะมี “น้ำหนัก” หากเทียบกับข้อมูลจากแหล่งอื่น ๆ และกระแสวิพากษ์วิจารณ์จากสังคมหลังสิ้นสุดการอภิปราย น่าจะเป็นสิ่งที่ทำให้ “ประชาชน” คาดหวังว่าการเมืองไทยจะมีการเปลี่ยนแปลงหลังสิ้นสุดการอภิปราย

“สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จึงได้สำรวจความคิดเห็นของ “ประชาชน” ทั้งในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล จำนวนทั้งสิ้น 2,051 คน เพื่อเป็นการ “จับชีพจรทางการเมืองไทย” โดยประเด็น “ความคาดหวังต่อการเมืองไทย” เมื่อเปรียบเทียบระหว่าง “ก่อนอภิปราย” กับ “หลังอภิปราย” พบว่า “ประชาชน” ส่วนใหญ่ ร้อยละ 51.55 มีความคาดหวังว่าจะดีขึ้น เพราะฝ่ายรัฐบาลน่าจะปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ

ในการทำงานให้ดีขึ้นกว่าเดิม และเป็นการกระตุ้นให้รัฐบาลเอาจริงเอาจัง มากกว่าเดิม

สิ่งที่ “คนไทย” อยากให้ “ฝ่ายรัฐบาล” ดำเนินการโดยเร่งด่วนมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 51.01 คือ เร่งแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ และสร้างความมั่นใจให้กับนักลงทุน โดยสิ่งที่ “คนไทย” อยากให้ “ฝ่ายค้าน” ดำเนินการโดยเร่งด่วนมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 41.37 คือ ทำหน้าที่ตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลอย่างตรงไปตรงมา และสิ่งที่ “คนไทย” อยากฝากถึงนักการเมืองทุกคน มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 32.24 คือ อยากให้นักถึงประเทศชาติและประชาชนเป็นสำคัญ

ความคาดหวังของ “คนไทย” ที่สะท้อนผ่าน “โพล” ณ วันนี้ ถือเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของความรู้สึกที่ “กลั่นออกมาจากกันบึ้งของหัวใจ” ซึ่งต้องการเห็น “นักการเมืองไทย” ตั้งใจทำงานเพื่อชาติ เพื่อ “ประชาชน” อย่างแท้จริง...

ไม่ว่าจะในฐานะ “รัฐบาล” หรือ “ฝ่ายค้าน” ขอเพียงทำงานด้วยความ “จริงใจ” เพื่อประโยชน์ของ “ประชาชน” รับรองว่าน้ำใจคนไทย คงเทให้เกินร้อยแน่ ๆ (ไม่เชื่อลองทำดู!!)

สยามรัฐ "บขช.ขบ" ทยกรบ

“ทางออก” การเมืองไทย ในสายตา “ประชาชน” ..!!

สยามรัฐ "บขช.ขบ" ทยกรบ

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ "บขช.ขบ" ทยกรบ

“ทางออก” การเมืองไทย ในสายตา “ประชาชน” ..!!

“การเมืองเรื่องร้อน...ร้อน” (Hot Issues) ประเด็นร้อนทางการเมืองซึ่งไล่เลียงมาตั้งแต่ม็อบการชุมนุมขับไล่รัฐบาลของฝ่ายพันธมิตร... การอภิปรายไม่ไว้วางใจของฝ่ายค้าน...การยื่นถอดถอน รมต. นพดล จากกรณีปราสาทพระวิหาร...กรณีใบแดงของนายยงยุทธซึ่งอาจทำให้พรรคพลังประชาชนถูกยุบพรรค จนถึงกระแส “ข่าวลือ” การเตรียมปฏิวัติของฝ่ายทหาร...

สถานการณ์บ้านเมืองที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย กระแสการเมืองที่นับวันจะยิ่งร้อนระอุ และสื่อเค้าทวีความสับสนมากขึ้นเรื่อย ๆ จนสังคม “จับต้นชนปลายไม่ถูก” และทำให้หลายคนเริ่มอดหวังไม่ได้ว่า ณ วันนี้การเมืองไทยมาถึง “ทางตัน” แล้ว กระนั้นหรือ..!?

แม้สถานการณ์การเมืองไทยในขณะนี้จะ “ย่ำแย่” แต่ก็คงไม่ถึงขั้น “ไม่มีทางออก” เพราะเชื่อว่า “ทางออกถูกเงิน” ของบ้านเมืองในวันนี้ยังคงพอจะมี โดยเมื่อ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้สำรวจความคิดเห็น “ประชาชน” ทั้งชายและหญิง ในเขตกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จำนวนทั้งสิ้น 1,266 คน ในประเด็น “ทางออกของประเทศไทยที่ดีที่สุด คืออะไร?” พบว่า “ประชาชน” ร้อยละ 28.44 คิดว่า “ทางออก” ที่ดีที่สุด คือ “ยุบสภาเพื่อเลือกตั้งใหม่” เพราะจะได้ให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใช้หลักประชาธิปไตย จะได้รับรัฐบาลใหม่คนใหม่เข้ามาทำงานแทนรัฐบาลปัจจุบัน เป็นทางเลือกที่ดีที่สุดในเวลานี้เพื่อลดความขัดแย้งและทำให้การประท้วงยุติ

“ประชาชน” ร้อยละ 25.12 คิดว่า ควร “ปรับใหญ่คณะรัฐมนตรี” เพราะจะได้มีคณใหม่เข้ามาแทน รมต. ที่ทำงานผิดพลาด ควรปรับเปลี่ยนและไม่อยากให้มีการเลือกตั้งใหม่เพราะเป็นการสูญเสียงบประมาณ ขณะที่ร้อยละ 17.54 คิดว่า ควรให้ “คณะรัฐมนตรีลาออกเพื่อมีการจัดตั้ง

รัฐบาลใหม่” เพราะรัฐบาลบริหารงานไม่ได้แก้ไขปัญหาไม่ได้ รมต. บางคนทำผิด ก็ควรช่วยกันรับผิดชอบ เป็นรัฐบาลที่ทำงานเพื่อพวกพ้อง และการลาออกเป็นการแสดงสปิริต ส่วนร้อยละ 15.40 ต้องการให้ “พรรค ร่วมรัฐบาลถอนตัวไปร่วมกับพรรคประชาธิปัตย์” เป็นการเปิดโอกาสให้ พรรคประชาธิปัตย์ได้ทำงานอย่างจริงจัง เป็นวิธีที่จะทำให้ยุติการประท้วง และความรุนแรงของพันธมิตรได้ และไม่เป็นการเปลี่ยนแปลงงบประมาณในการเลือกตั้งใหม่ นอกจากนั้นร้อยละ 3.31 ต้องการให้ “รัฐประหารโดย ทหาร” และ “ประชาชน” ร้อยละ 10.19 เห็นว่ายังมี “ทางออกอื่นๆ” เช่น ทุกฝ่ายควรหันหน้าเข้าหากัน ให้ทำหน้าที่เพื่อประเทศชาติจริง ๆ มิใช่ ทำเพื่อตนเองหรือพวกพ้อง ควรถอดถอนเป็นรายบุคคล ฯลฯ

“ทางเลือก” เพื่อ “ทางรอด” ของประเทศไทย ณ วันนี้ มีหลายทาง แต่ขึ้นอยู่กับว่าจะเลือกใช้ทางไหน? โดยการเลือกทางใดทางหนึ่งควรอยู่ ภายใต้การเคารพความเห็นซึ่งกันและกัน การกลั่นกรองด้วยเหตุผลอย่างดีที่สุด และคำนึงถึงผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับประเทศชาติ เชื่อว่า “ประเทศไทย” ก็พอจะ “อยู่รอด” ได้..!!

แต่หากต่างฝ่ายต่างเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน แบ่งพรรคแบ่งพวก จ้องจับผิด รอค่ำเต็มเข้าทำนอง “คนล้มต้องรีบเหยียบ...รีบกระທိบซ้ำ” อย่างที่ปรากฏให้เห็นในวันนี้...

ก็คงไม่ต้องมองไปถึง “วันหน้า”...เพราะแค่มอง “วันนี้” ก็คล้ายว่าจะรอดยาก..!!

“เทศ” ด้ “มติชน” “ชก” ด้ “มติชน”
มติชน

มติชน **มติชน**
มติชน

ล่องละเมิดทางเพศ

จาก “เทศ” ถึง “ไทย”

หรือจาก “ไทย” ถึง “เทศ”...!?

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน **มติชน**
BUSIT RAJABHAT UNIVERSITY **มติชน**

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

จาก “เทศ” ถึง “ไทย” หรือจาก “ไทย” ถึง “เทศ”

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ ณ วันนี้ สังคมไทยจะให้ความสนใจกับ กรณี ผศ. อาจารย์มหาวิทยาลัยชื่อดัง ลวนลาม ทำอนาจาร และชักชวน นักศึกษาหลับนอน เพื่อแลกเกรด เพราะโดยปกติเรื่องเช็क्सก็อยู่ใน ความสนใจอยู่แล้ว ยิ่งฉาวโฉ่ คาวโลกีย์ และเกิดจากการกระทำของ “อาจารย์” ซึ่งเป็น “พ่อพิมพ์แม่พิมพ์ของชาติ” ก็ยิ่งเป็น “ตัวเร่ง” ที่ทำให้ “ติดกระแส” อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง...

การล่องละเมิดทางเพศของอาจารย์กับนักศึกษาในระยะเวลาใกล้เคียงกัน ตั้งแต่ “กรณีอมกเขมา” จนถึง “ขอปล้ำแลกเกรด” นั้น โดยเชื่อว่า ยังมีกรณีฉาวในลักษณะดังกล่าวอีกมากในหลายสถานศึกษาที่นักศึกษา ไม่กล้าออกมาเปิดเผย เพราะอับอายและไม่ต้องการเป็นเป้าสายตาของ สังคม ซึ่งการล่องละเมิดทางเพศระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ถือเป็นปัญหา สังคมที่จำเป็นต้องได้รับการเยียวยา รักษา รวมถึงต้องหามาตรการป้องกัน อย่างเร่งด่วน

สาเหตุที่ทำให้เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ส่วนหนึ่งน่าจะเกิดจาก การที่ “เจ้าทุกข์” ไม่กล้าเปิดเผยข้อมูล เนื่องจากเมื่อเปิดเผยข้อมูลหรือ เป็นข่าว ก็ถูกสังคมจับตามอง และเป็นทีวีพากษ์วิจารณ์ในสังคมอย่าง กว้างขวาง ซึ่งเป็นสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ จึงทำให้ “เหยื่อยอมอวย แต่ไม่อยากอวยซ้ำซาก”

ปัญหาการล่องละเมิดทางเพศไม่ได้เกิดแต่ในไทยเท่านั้น แต่เกิดขึ้น ในหลาย ๆ ประเทศ โดยจากการวิจัยของสหรัฐอเมริกา ในปี 2536 สํารวจ พบว่า เด็กหญิง ร้อยละ 87 และเด็กชาย ร้อยละ 71 ได้ถูกล่องละเมิดทางเพศ จากนักเรียนด้วยตัวเอง และในปี 2539 ได้มีการสำรวจเกี่ยวกับการล่อง ละเมิดทางเพศของครูที่มีต่อนักเรียน พบว่านักเรียนหญิงถูกล่องละเมิด ทางเพศ ร้อยละ 20 ขณะที่นักเรียนชาย ร้อยละ 8

ต่อมาได้มีการศึกษาวิจัยระดับชาติ ในปี 2543 ซึ่งสำรวจให้กับสมาคม American Association of University Women (AAUW) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่สนับสนุนความเสมอภาคของผู้หญิงและเด็ก ระหว่างปี 2534-2543 พบว่า นักเรียน 290,000 ราย เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศจากบุคลากรในสถานศึกษา เช่น ครู หรือ โค้ช และปี 2545 AAUW ได้ทำการศึกษาอีกครั้ง พบว่า นักเรียนถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยครู และบุคลากรของโรงเรียน ร้อยละ 38

ในปี 2550 จากรายงานการวิจัยของประเทศอินเดีย พบว่า สถิติการทารุณกรรมทางเพศ (Sexual Abuse) ของวิทยาลัยในเมืองได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น โดยจากการสัมภาษณ์ นักศึกษาหญิง จำนวน 533 คน พบว่า ร้อยละ 61 เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจากเพื่อน หรืออาจารย์ ในขณะที่มากกว่าร้อยละ 50 ของนักศึกษาชาย จำนวน 327 คน ก็เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศในวิทยาลัยเช่นกัน

การล่วงละเมิดทางเพศนอกจากจะทำให้ “เหยื่อไทย” และ “เหยื่อเทศ” ได้รับผลกระทบในด้านร่างกายและอารมณ์ ทั้งในแง่ของความรู้สึกอับอาย โกรธ หรือแม้แต่รู้สึกกลัวเหมือนกันแล้ว การล่วงละเมิดทางเพศยังเป็นความผิดที่มีโทษในเชิงกฎหมาย โดยในส่วนของไทยความผิดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ตั้งแต่ มาตรา 276 จนถึง มาตรา 287 ซึ่งบทลงโทษที่หนักเบาแตกต่างกันตามความผิดที่ได้กระทำ

หากผู้กระทำผิดเป็นข้าราชการครูในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จะถูกลงโทษตามมาตรา 94 ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งระบุว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ถ้ากระทำการล่วงละเมิดทางเพศ ไม่ว่าจะอยู่ในความรับผิดชอบหรือไม่

จะระงับตำแหน่งของตน ปฏิบัติตามคำสั่งพิเศษให้ มีมติให้ข้าราชการครู พ้นสภาพ
สิทธิ์ลงโทษนี้ไม่ผูกพันลงโทษยกเว้นในกรณีล่อลวงข่มขืนหรือข่มขืน

ต้องถูกลงโทษทางวินัยขั้นร้ายแรงทันที ตลอดจนยังสามารถสั่งให้ถอดถอน
ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูเพื่อไม่ให้กลับมาทำอาชีพนี้ได้อีกด้วย

ขณะที่กฎหมายที่ใช้ควบคุมและลงโทษอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัย
ซึ่งเป็นข้าราชการอุดมศึกษานั้น ยังไม่มีการระบุให้ชัดเจนเกี่ยวกับการ
ล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียน โดยมาตรา 41 ของพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ระบุไว้เพียงว่าข้าราชการต้อง
ประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดี มีความสุภาพ วางตัวให้เหมาะสมกับวัฒนธรรม
อันดีงามของสังคมไทย การกลั่นแกล้ง ดูหมิ่น ช่มเหง เหยียดหยาม ผู้ร่วม
ปฏิบัติราชการ นักเรียน นิสิต นักศึกษา หรือประชาชนอย่างร้ายแรง
เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ความไม่ชัดเจนด้านกฎหมาย ถือเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่น่าจะทำให้การ
ล่วงละเมิดทางเพศ โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาเกิดขึ้นบ่อยครั้ง เนื่องจาก
เมื่อเกิดปัญหาในลักษณะดังกล่าวและมีการลงโทษ ผู้กระทำผิดก็ยังสามารถ
ย้ายไปสอนที่อื่นได้ ดังนั้น “ช่วงโหว่” ดังกล่าวจำเป็นต้อง “กลบให้มิด”...!!

หากจะแก้ปัญหาดังกล่าววนนอกจากจะต้องสร้างจิตสำนึกให้แก่ผู้สอน
แล้ว สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ควรมีการตั้งกฎระเบียบในการสรรหา
อาจารย์ที่พิจารณาด้านคุณธรรมจริยธรรม ควบคู่ไปกับระดับการศึกษา
คะแนนเฉลี่ย และความรู้ความสามารถ และการฝึกอบรมก่อนเข้าเป็น
อาจารย์

กฎหมายเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการแก้ไขปัญหาดังกล่าว
โดยต้องมีการกำหนดคำจำกัดความของการล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual
Harassment) ซึ่งควรครอบคลุมตั้งแต่การลวนลามทางคำพูด ทางสายตา
ทางเพศ และการข่มขืน ทั้งในเพศชายและหญิง ตลอดจนการแก้พระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาให้มีบทลงโทษที่

ชัดเจนนั้น ล้วนเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีการดำเนินการอย่างเร่งด่วน ก่อนปัญหา
จะลุกลามจนยากจะแก้ไข

ปัญหาการล่งละเมิดทางเพศ หากจะขจัดให้หมดสิ้นไปจากแวดวง
การศึกษาไทยโดยเด็ดขาด ก็คงต้องพูดตรงตรงว่าเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย
และคงต้องให้ระยะเวลาในการแก้ไข แต่ในเบื้องต้นก็หวังว่าสถานศึกษา
ต่าง ๆ จะตั้งหน่วยให้คำปรึกษา หรือหน่วยพัฒนาผู้หญิง (Women
Development Cells: WDC) เหมือนเช่นในต่างประเทศตั้งขึ้น เพื่อเป็น
ที่พึ่งและให้คำปรึกษานักศึกษาเมื่อประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหา
การเรียน หรือปัญหาส่วนตัว เป็นต้น

คงไม่กล้าคาดหวังว่าปัญหาดังกล่าวจะแก้ไขได้ใน “วันสองวัน”
แต่อย่างน้อยก็ขอให้ร่วมมือร่วมใจแก้ไขด้วยความจริงใจอย่างเต็มความ
สามารถ...เพื่อให้ “นักศึกษา” ได้ร่ำเรียนอย่างสบายอกสบายใจ...

แต่ระหว่างที่ยังแก้ไม่ได้ ก็คงต้องใช้วิธี “เปิดประตูห้อง” ขอคำปรึกษา
ไปพลางพลางก่อนก็แล้วกัน...!!

SUAN DUSIT POLL

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ

สยามรัฐ

... "กล" กัด บบ

“เขตประจำชาติ”

เอกลักษณ์ “ไทย”

บนเวที “โลก” ...

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สยาม” “บุคประจําชาติ” เอกลักษณ์ “ไทย” บนเวที “โลก”...

กระแสการบ้านการเมืองที่ “ร้อนระอุ” ดูเหมือนจะถูกดับไปชั่วคราวจาก “เวทีอวดโฉมผู้หญิงที่สวยที่สุดในจักรวาล” การประกวดมิสยูนิเวิร์ส 2008 (Miss Universe 2008) โดยในปีนี้ “คนไทย” ต่างรู้สึก “ปลื้ม” กันถ้วนหน้า เมื่อชุดประจําชาติไทยได้รับรางวัลชุดประจําชาติยอดเยี่ยม...

ชุดประจําชาติซึ่งใช้ในการประกวดในครั้งนี้ ออกแบบโดย “เยาวชนคนเก่ง” สดาปัทย์ มูลมา นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยชุด “สปีริต ออฟ ไฟท์ติ้ง” (Spirit of Fighting) เกิดขึ้นจากแนวคิดที่ “หญิงไทยผู้เปี่ยมด้วยความงดงามและกิริยาอ่อนหวานดั่งเทวี คือ นักรบผู้แกร่งกล้าไม่ด้อยไปกว่าชายชาติตรี”

เมื่อได้เห็นชุดดังกล่าวเชื่อว่าคงไม่มีใครปฏิเสธถึงความงดงามซึ่งแม้ว่าจะต่างจาก “ชุดประจําชาติ” หรือ “ชุดพระราชทานนิยม” อันเกิดในวโรกาสที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้โดยเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินเยือนยุโรปและสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการ เมื่อพุทธศักราช 2503 โดยพระราชทานพระราชดำริว่าสมควรที่จะสรรคสร้างการแต่งกายชุดไทยให้เป็นไปตามประเพณีที่งดงาม จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ให้มีการศึกษา ค้นคว้าเครื่องแต่งกายสมัยต่างๆ จากพระฉายาลักษณ์ของเจ้านายฝ่ายใน และปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทางประวัติศาสตร์ แต่ให้มีการปรับปรุงพัฒนาให้เหมาะสมกับกาลสมัย ทรงเสนอรูปแบบที่หลากหลาย และได้ฉลองพระองค์เป็นแบบอย่างทั้งใต้พระราชทานให้ผู้ใกล้ชิดแต่งและเผยแพร่ให้กว้างขวางยิ่งขึ้นเรียกกันโดยทั่วไปว่า “ชุดไทยพระราชทานนิยม” มี 8 ชุด คือ ชุดไทยเรือนต้น ชุดไทยจิตรลดา ชุดไทยอมรินทร์ ชุดไทยบรมพิมาน ชุดไทยจักรี ชุดไทยดุสิต ชุดไทยจักรพรรดิ และชุดไทยศิवालย์

ชุดไทยพระราชนิยามเหล่านี้ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงใช้ในวโรกาสต่าง ๆ จนเป็นที่รู้จักแพร่หลายและชื่นชมกันทั่วไปทั้งในประเทศไทย และต่างประเทศ

แม้ “ชุดประจำชาติไทย” และ “ชุดประจำชาติสโลล์มวยไทยโบราณ” จะมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน แต่เป็น “ความเหมือน” ในแง่ของการมีจิตวิญญาณที่เต็มไปด้วยความเป็นไทย โดย “ชุดประจำชาติในรูปแบบใหม่” นั้น ถือเป็น “นวัตกรรมทางความคิด” ที่นำวัฒนธรรมทางการแต่งกาย และศิลปะทางการต่อสู้ที่โด่งดังไปทั่วโลกอย่าง “มวยไทย” มาผสมผสานกันได้อย่าง “ลงตัว” และ “งดงาม”

ความสำเร็จของ “ชุดประจำชาติไทย” จากการไหวดโดยคนทั่วโลก นั้น น่าจะเป็นกรณีศึกษาซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการเผยแพร่เอกลักษณ์ไทย คงไม่จำเป็นต้องถ่ายทอดสิ่งที่ “ถูกต้องทุกกระเบียดนิ้ว” แต่ขอให้ถ่ายทอดสิ่งที่ “ถูกใจ...เข้าถึงใจ” เชื่อว่าเอกลักษณ์ไทย น่าจะไปได้ไกลบนเวทีโลก หรือแม้แต่ในสังคมไทยซึ่งไม่ค่อยให้ความสนใจ ก็น่าจะกลับมาสนใจความเป็นไทยกันมากขึ้น...

ณ วันนี้ เรามี “ชุดประจำชาติไทยขวัญใจชาวโลก” ก็หวังว่าวันหน้า จะได้เห็น “วัฒนธรรมไทยขวัญใจชาวไทย” เหมือนกัน...!!

สยามรัฐ ๓

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

“วัยรุ่น” กับ “เซ็กส์” ณ วันนี้..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“เช็กส์” กับ “วัยรุ่น” ปัญหา “ซ้ำซาก” ความผิดพลาด “ซ้ำแล้วซ้ำเล่า” ที่ทั้ง “ล่อมคอก” ... “รื้อคอก” หลายครั้งหลายครา แต่ก็ดูเหมือนว่า ปัญหาเรื้อรังดังกล่าวยังคงจบไม่สิ้น และดูเหมือนในขณะนี้ จะออกอาการ “หนักข้อ” มากขึ้นเรื่อยๆ...

จากการเปิดเผยผลสำรวจความคิดเห็นของ “กลุ่มผู้หญิงที่อยู่ในวัยเรียน” ในเขตกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด จำนวนทั้งสิ้น 1,031 คน ระหว่างวันที่ 21 มิถุนายน - 10 กรกฎาคม 2551 ในงานแถลงข่าวเปิดโครงการ “รักนี้...คุณได้” ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่าง “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข สภาวิชาการคุมกำเนิดแห่งชาติแพซิฟิก วิทยาลัยวิทยาศาสตร์สาธารณสุข จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และบริษัท ไบเออร์ เซริง ฟาร์มา ประเทศไทย เมื่อไม่กี่วันมานี้ นั้น ถือเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของปัญหา “เช็กส์” กับ “วัยรุ่น” ในปัจจุบันอย่างชัดเจน

ผลสำรวจดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึง “ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน” โดยกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นวัยรุ่นหญิง ไม่เห็นด้วยที่ว่าการมีเพศสัมพันธ์กับแฟน คนรัก เป็นการแสดงออกถึงความจริงจังและความรักอย่างแท้จริง ร้อยละ 86.71 ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน และการอยู่ก่อนแต่งเป็นเรื่องธรรมดา ร้อยละ 56.95 แต่ยอมรับมีเพื่อนหรือคนรู้จักมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน และอยู่ก่อนแต่ง ถึงร้อยละ 77.69

“ทัศนคติต่อการคุมกำเนิด” วัยรุ่นหญิงคิดว่าการคุมกำเนิดเป็นสิ่งที่ผู้หญิงควรมีความระมัดระวังมากกว่าผู้ชาย ร้อยละ 85.75 โดยส่วนใหญ่มีความสนใจที่จะศึกษา และเรียนรู้เรื่องการใส่ยาคุมกำเนิด ร้อยละ 68.77

แต่ส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักยาคุมฉุกเฉิน และไม่ทราบวิธีการใช้ที่ถูกต้อง ถึงร้อยละ 71.49 และไม่ทราบถึงอันตรายจากการใช้ยาคุมฉุกเฉิน ถึงร้อยละ 50.83

ในส่วน “ทัศนคติต่อการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์” วิทยาลัยส่วนใหญ่ ระบุว่าจะไม่ยอมให้ตัวเองประสบกับปัญหาตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรโดยเด็ดขาด ร้อยละ 94.08 แต่มีเพื่อน คนรู้จัก ที่เคยตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจ ร้อยละ 71.58 และ “ทัศนคติต่อการทำแท้ง” กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการทำแท้ง เป็นการทำบาปที่ร้ายแรง ร้อยละ 96.02 เห็นว่าเป็นสิ่งน่ากลัว และอาจ ได้รับอันตรายถึงชีวิต ร้อยละ 95.15 แต่มีเพื่อน คนรู้จักทำแท้งในวัยเรียน ถึงร้อยละ 51.98

หากพิจารณาในมิติด้านทัศนคติในทุก ๆ ประเด็นก็คงต้องยอมรับว่า วิทยาลัยของไทยมีทัศนคติที่ “รู้ผิดชอบชั่วดี” ทั้งในด้านการมีเพศสัมพันธ์ วัยเรียน การคุมกำเนิด การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และทัศนคติด้านการ ทำแท้ง แต่หากพิจารณาในมิติด้านพฤติกรรมในทุก ๆ ประเด็นก็คงต้อง ยอมรับว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทย ณ วันนี้ อยู่ในขั้นที่ต้องใช้ คำพูดแรงแรงว่า “เหลวแหลก”

ความขัดแย้งระหว่างทัศนคติ และพฤติกรรม น่าจะเป็นสิ่งที่ สะท้อนให้เห็นถึง “หลุมดำ” ของพฤติกรรมของวัยรุ่นไทยที่ “มักจะ คิดได้ แต่ทำไม่ได้”... “รู้ว่าผิด แต่ก็ยังทำ” ซึ่งหากแก้ปัญหาในจุดนี้ เชื่อว่าพฤติกรรมที่ผิดเพี้ยนของวัยรุ่น ก็น่าจะพอมี “ทางแก้”....

ก็ “ห้วง” ประเทศไทย..!!

ทุกครั้งที่ประเทศ “ไทย” ตกอยู่ในภาวะเฉกเช่นขณะนี้ที่มีความวุ่นวาย...ทั้งจากปัญหาการเมือง ความขัดแย้ง จากกรณีปราสาทพระวิหาร ความขัดแย้งภายในประเทศ หรือแม้แต่ปัญหาข้าวยากหมากแพง สารพันปัญหาที่โรมรันพันตูประเทศ ณ วันนี้ เป็นสิ่งที่ทำให้ “ใคร..ใคร” ก็ “ห้วง” ประเทศไทยกันทั้งนั้น...

สภาพบ้านเมืองที่ดูเหมือนจะเข้าขั้น “สะบักสะบอม” นอกจากจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงแล้ว ยังส่งผลต่อความเป็นอยู่ของคนในสังคม นานาปัญหาที่รุมเร้าล้วนเป็นสิ่งที่ควรเร่งหาแนวทางแก้ไขโดย “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้สำรวจความคิดเห็นจาก “ประชาชน” จำนวน 3,737 คน ในประเด็น 10 เรื่องที่ “ประชาชน” เป็น “ห้วง” ณ ขณะนี้ เพื่อ “ระดมสมอง” หา “ทางเลือก” เพื่อ “ทางรอด” ให้แก่ประเทศชาติ

จากการสำรวจพบว่าประเด็นที่คนส่วนใหญ่ “เป็นห้วง” มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ความขัดแย้งทางการเมือง ความไม่สามัคคี และการทะเลาะวิวาท (กลุ่มผู้ชุมนุมต่าง ๆ) และวิธีแก้ไขในความคิดของ “ประชาชน” คือ การหันหน้าเข้าหากัน ตระหนักถึงความเป็นคนไทยและเห็นแก่บ้านเมือง ฯลฯ โดยเรื่องที่เป็นห่วงรองลงมา ได้แก่ เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ความเป็นอยู่ของประชาชน และสินค้าแพง วิธีแก้ไข คือ ควบคุมราคาสินค้า รัฐบาลควรจริงจังในการแก้ไขปัญหาเพิ่มรายได้ ฯลฯ ความขัดแย้งกับประเทศกัมพูชา (กรณีปราสาทพระวิหาร) วิธีแก้ไข คือ ทุกฝ่ายควรนำหลักฐานมาแสดง รัฐบาลควรรับผิดชอบเชิญคนกลางที่มีความรู้ด้านภูมิศาสตร์เข้ามาไกล่เกลี่ย ฯลฯ

การทำหน้าที่ของนักการเมือง การบริหารประเทศ การทำงานของรัฐบาล วิธีแก้ไข คือ ควรคำนึงถึงประเทศมากกว่าตนเอง รัฐบาลและ

ฝ่ายค้านควรร่วมมือกันแก้ไขปัญหาไม่ควรขัดแย้งกันเอง ขอมรรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ฯลฯ ราคาน้ำมัน วิธีแก้ไข คือ ควบคุมราคาน้ำมัน ลดภาษีการนำเข้าน้ำมัน หาแหล่งพลังงานอื่นมาใช้ทดแทน ฯลฯ คุณธรรม จิตสำนึกที่ดี และความมีน้ำใจลดน้อยลง วิธีแก้ไข คือ ปลุกฝังจริยธรรม คุณธรรมให้เยาวชน สร้างจิตสำนึกที่ดีให้กับผู้ใหญ่ เพื่อให้เป็นแบบอย่างที่ดีกับเยาวชน ฯลฯ ด้านสิ่งแวดล้อม ภัยธรรมชาติ และภาวะโลกร้อน วิธีแก้ไข คือ ร่วมกันปลูกและอนุรักษ์ป่าไม้ ลดการใช้พลังงานไฟฟ้าโดยไม่จำเป็น ฯลฯ

การจัดการศึกษา และการพัฒนาคุณภาพการศึกษา วิธีแก้ไข คือ ครู และผู้บริหารควรจริงจังต่อการเรียนการสอน สอนให้เด็กคิดเป็นทำเป็น วิเคราะห์โน้ในสิ่งถูกผิดได้ เน้นการเรียนมากกว่ากิจกรรม ฯลฯ ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ วิธีแก้ไข คือ ต้องจริงจังและตรงไปตรงมา ในการแก้ปัญหา ควรหาสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาและเร่งแก้ไข ฯลฯ และ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น (การทะเลาะวิวาท และค่านิยมทางเพศสัมพันธ์) วิธีแก้ไข คือ ครอบครัวควรดูแลเอาใจใส่ จริงจังในการปราบสื่อลามก จัดให้มีกิจกรรมยามว่างที่มีประโยชน์ ฯลฯ

ภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมจากการสำรวจครั้งนี้ นอกจากจะรับรู้ปัญหาที่รุนแรงและวิธีแก้ปัญหานั้นในสายตา “ประชาชน” แล้ว ยังสะท้อนถึง “ความรัก”... “ความห่วงใย” ที่มีต่อ “ชาติไทย” ซึ่งยังไม่เหือดห่างไปจากใจ “คนไทย”

ไม่รู้ว่ “ความรักชาติ” จาก “คนไทยทั้งประเทศ” จะส่งไปถึง “นักการเมือง” หรือไม่...!??

แต่การทำงานของ “ฝ่ายค้าน” และการปรับ ครม. ของ “ฝ่ายรัฐบาล” ที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า น่าจะเป็น “คำตอบ” ที่ชัดเจนที่สุด..!!

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“ทัศนคติ” กับ “พฤติกรรม”

กรณี “วัยรุ่น” กับ “เซ็กส์”...!?!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุกุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“ทัศนคติ” กับ “พฤติกรรม” กรณี “วัยรุ่น” กับ “เซ็กส์”..!?!

ยี่งนานวันก็ดูเหมือนว่า “เซ็กส์” กับ “วัยรุ่น” จะกลายเป็น “ปัญหาเรื้อรัง” ที่ถึงแม้นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ ด้านพฤติกรรมวัยรุ่น จะเสนอแนะวิธีการที่ทั้ง “ล่อมคอก” ... “รีอคอก” ... “สร้างคอกเสริมเหล็ก” แต่ก็ดูเหมือนว่าปัญหาดังกล่าวยังคงไม่จบไม่สิ้น การอยู่ก่อนแต่ง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร หรือแม้แต่การตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์ ล้วนเป็นปัญหาที่ดูเหมือน “ส่อเค้า” ว่าจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ

สภาพแวดล้อมในปัจจุบันที่เต็มไปด้วย “สิ่งเร้าที่ยั่วยุ” ไม่ว่าจะเป็นแฟชั่นการแต่งตัวแบบ “นุ่งน้อยห่มน้อย” สื่ออินเทอร์เน็ต เกมออนไลน์ ภาพยนตร์ ซีดี รวมทั้งนิตยสาร ล้วนเป็นแรงกระตุ้นที่ดูคล้ายจะทำให้วัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น โดยมีการสำรวจพบว่า 10 ปีที่แล้ว วัยรุ่นจะเริ่มมีเพศสัมพันธ์เมื่อมีอายุ 19 ปี แต่ปัจจุบันวัยรุ่นชายเริ่มมีเพศสัมพันธ์อายุ 15 ปี ขณะที่วัยรุ่นหญิงเริ่มที่อายุ 16 ปี การตั้งท้องไม่พึงประสงค์ในปี 2542 ประมาณร้อยละ 12.5 แต่ในปี 2549 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 14.5 การทำแท้งส่วนใหญ่ ร้อยละ 30 เป็นเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี

เมื่อไม่นานมานี้จากการเปิดเผยผลสำรวจความคิดเห็นของ “กลุ่มผู้หญิงที่อยู่ในวัยเรียน” ในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด จำนวนทั้งสิ้น 1,031 คน ระหว่างวันที่ 21 มิถุนายน - 10 กรกฎาคม 2551 โฆษกแถลงข่าวเปิดโครงการ “รักนี้...คุมได้” ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่าง “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข สภาวิชาการคุมกำเนิดแห่งชาติแพทยสมาคมฯ วิทยาลัยวิทยาศาสตร์สาธารณสุข จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และบริษัท ไบเออร์เซริง ฟาร์มา ประเทศไทย ซึ่งเป็นผลสำรวจที่สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของ “วัยรุ่น” กับ “เซ็กส์” ในยุคปัจจุบัน

ผลจากการสำรวจทำให้เห็นถึง “ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ใน “วัยเรียน” โดยกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นวัยรุ่นหญิง ไม่เห็นด้วยที่ว่า การมีเพศสัมพันธ์ กับแฟน คนรัก เป็นการแสดงออกถึงความจริงจังและความรักอย่างแท้จริง ร้อยละ 86.71 ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน และการอยู่ก่อนแต่งเป็นเรื่องธรรมดา ร้อยละ 56.95 แต่ยอมรับมีเพื่อนหรือคนรู้จักมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน และอยู่ก่อนแต่ง ถึงร้อยละ 77.69

“ทัศนคติต่อการคุมกำเนิด” วัยรุ่นหญิงคิดว่าการคุมกำเนิดเป็นสิ่งที่ผู้หญิงควรมีความระมัดระวังมากกว่าผู้ชาย ร้อยละ 85.75 โดยส่วนใหญ่มีความสนใจที่จะศึกษา และเรียนรู้เรื่องการใช้ยาคุมกำเนิด ร้อยละ 68.77 แต่ส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักยาคุมฉุกเฉิน และไม่ทราบวิธีการใช้ที่ถูกต้อง ถึงร้อยละ 71.49 และไม่ทราบถึงอันตรายจากการใช้ยาคุมฉุกเฉิน ถึงร้อยละ 50.83

ในส่วน “ทัศนคติต่อการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์” วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ระบุว่าจะไม่ยอมให้ตัวเองประสบกับปัญหาดังครรภ์ก่อนวัยอันควรโดยเด็ดขาด ร้อยละ 94.08 แต่มีเพื่อน คนรู้จัก เคยตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจ ร้อยละ 71.58 และ “ทัศนคติต่อการทำแท้ง” กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการทำแท้งเป็นการทำบาปที่ร้ายแรง ร้อยละ 96.02 เห็นว่าเป็นสิ่งน่ากลัว และอาจได้รับอันตรายถึงชีวิต ร้อยละ 95.15 แต่มีเพื่อน คนรู้จักทำแท้งในวัยเรียน ถึงร้อยละ 51.98

ภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมจากผลการสำรวจที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ คงไม่พ้นประเด็นด้านพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทย ณ วันนี้ ที่อยู่ในขั้นซึ่งต้องใช้คำพูดแรงแรงว่า “เหลวแหลก” แต่หากพิจารณาในด้านทัศนคติ ก็คงต้อง ยอมรับว่า วัยรุ่นหญิงไทยมีทัศนคติที่ “รู้ถูกผิด” ทั้งในด้านการ

มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน การคุมกำเนิด การตั้งครภไม่พึงประสงค์ และทัศนคติด้านการทำแท้ง

“ทัศนคติและพฤติกรรมที่ขัดแย้งกัน” เชื่อว่าน่าจะเป็นสิ่งที่ทำให้นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญในแวดวงวิชาการ หรือแม้แต่คนทั่วไปในสังคมเกิด “ความฉงนงวย” ไม่น้อย เนื่องจากปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับทฤษฎีที่ได้ร่ำเรียนมาอย่างชัดเจน

เมื่อพิจารณาตาม “ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรม” (KAP = Knowledge Attitude Practice) ซึ่งอธิบายว่าความรู้มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ และทัศนคติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม โดยการเปลี่ยนแปลงทัศนคติขึ้นอยู่กับความรู้ หากมีความรู้ ความเข้าใจกันดี ทัศนคติจะเปลี่ยนแปลงได้ และเมื่อทัศนคติเปลี่ยนแปลงแล้ว จะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทั้งสามสิ่งนี้มีความเชื่อมโยงกัน ดังนั้นในการที่จะให้มีการยอมรับหรือปฏิเสธในสิ่งใด ต้องพยายามเปลี่ยนแปลงทัศนคติเสียก่อน จากนั้นจึงให้ความรู้ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

พฤติกรรมเป็นการแสดงออกของบุคคล โดยมีพื้นฐานมาจากความรู้ และทัศนคติที่แตกต่างกัน ความแตกต่างกันของความรู้และทัศนคติเกิดขึ้นเพราะความแตกต่างในการเปิดรับสื่อ และความแตกต่างในการแปลสารที่ตนได้รับ จึงก่อให้เกิดประสบการณ์สั่งสมที่แตกต่างกัน อันมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล

หากคำอธิบายของทฤษฎีดังกล่าวเป็นจริง สิ่งที่ควรจะเกิดขึ้นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ก็คือ “ความรู้” ด้านเพศศึกษา ตลอดจนบรรทัดฐานทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ เป็นแรงขับเคลื่อนให้เกิด “ทัศนคติ” ที่ “รู้ผิดชอบชั่วดี” ในด้านพฤติกรรมด้านเพศสัมพันธ์

และ “ทัศนคติที่ดี” ก็จะทำให้เกิด “พฤติกรรมด้านเพศสัมพันธ์” ที่ถูกต้องเหมาะสม

แต่ “พฤติกรรมของวัยรุ่น” ที่เข้าทำนอง “คิดได้ แต่ทำไม่ได้...” “รู้ว่าผิด แต่ก็ยังทำ” อย่างที่ปรากฏเจอเช่นทุกวันนี้ มีสาเหตุที่แท้จริงมาจากอะไร?..

“ตัวแปร” ที่ทำให้ “ทฤษฎีดังกล่าว” ไม่สามารถ “ตอบโจทย์” ปรากฏการณ์ของสังคมที่เกิดขึ้นได้ คืออะไร?? เชื่อว่าเป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายในสังคมต่างต้องการหา “คำตอบ” ที่ชัดเจน..!!

การหา “ทางออก” ของปัญหาที่เกิดขึ้น หากให้ต่างคนต่างคาดเดา ...ต่างฝ่ายต่างเสนอทางแก้ในมุมมองของตนเอง เชื่อว่าคงจะเป็นเรื่องยากที่จะได้ “ทางออกที่ยั่งยืน” ดังนั้น “การวิจัย” หมายถึงการศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์ หรือทดลองอย่างมีระบบ โดยอาศัยอุปกรณ์หรือวิธีการเพื่อให้พบข้อเท็จจริง หรือหลักการไปใช้ในการตั้งกฎ ทฤษฎี หรือแนวทางในการปฏิบัติด้วยกันหมดทั้งสิ้น เป็นกระบวนการของการสร้างวิทยาการใหม่ และแนวทางแก้ไขปัญหาที่ “ตรงจุด”... “ตรงประเด็น” และมีความเป็นไปได้ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ให้ลุล่วง มากกว่าการแก้บนฐานแห่งความรู้สึกเพียงอย่างเดียว...

วิกฤติด้านพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นไทย ณ วันนี้ หากจะแก้ไข ก็คงต้องอาศัยความจริงจัง ความมุ่งมั่น เพราะปัญหาที่หมักหมม จน “ตกผลึก” อย่างสาหัสปัญหาที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นไทยนั้น คงแก้กันไม่ได้ง่ายง่าย..!!

ถึงอย่างไรก็คงต้องแก้ แต่จะแก้ “ตามอำเภอใจ” หรือจะแก้บนฐาน “ข้อมูล” ที่จะได้จากการวิจัย เชื่อว่าทุกคนน่าจะมีความ “คำตอบ” อยู่ในใจ..!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

สยามรัฐ "บทกะขบ" ฉบับ

สยามรัฐ "สยามรัฐ" ... "สยามรัฐ" ... "สยามรัฐ" ...

สยามรัฐ วิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

“ทางออก” กรณี

“เกม” กับ “เด็ก”...!!

ในทัศนะ “ประชาชน” ...

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สยา” “ทางออก” กรณี “เกม” กับ “เด็ก”

ในทัศนะ “ประชาชน”...

น่าจะเรียกได้ว่าทั้ง “อึ้ง”... “ทึ่ง”... “เสียว” สำหรับ “เหตุการณ์ เด็ก ม.6 ก่อเหตุฆ่าแท็กซี่” โดยเลียนแบบพฤติกรรมจากเกม GTA ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ กระแสจากสังคม ในหลากหลายแง่มุม และคงไม่มีเด็กนักหากจะกล่าว ณ วันนี้ สังคมไทย กำลังตกอยู่ในภาวะ “ตื่นเกม” ก็ว่าได้...

หลังเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญทางบริษัทนิวอี้า อินเทอร์เน็ตทีฟ มีเดีย จำกัด ตัวแทนบริษัทนำเข้าเกมจีทีเอ (GRAND THEFT AUTO) จากประเทศอเมริกา ได้เสนอให้เพิกถอนการอนุญาตภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้ คือ Grand theft auto:3 Grand theft auto: Vice city และ Grand theft auto: San andreas และระงับการนำเข้าเกมจีทีเอภาค 4 ตลอดจนหยุดจำหน่ายเกมจีทีเอทั้ง 3 ภาค เพื่อเป็นการแสดงความรับผิดชอบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ในส่วนของคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (กชข.) ได้มีการเปิดเผยรายชื่อ “10 เกม อันตราย” ซึ่งได้แก่ 1. แกรนด์ เธฟต์ ออโต้ (Grand Theft Auto) 2. แมนฮันต์ (Manhunt) 3. สการ์เฟซ (Scarface) 4. หักสิบเซ็นต์: บูลเล็ตพรูฟ (50 Cent: Bulletproof) 5. สามร้อย: เดอะวิดีโอเกม (300: The Video Game) 6. เดอะ ก๊อดฟาเธอร์ (The Godfather) 7. คิลเลอร์ (Killer7) 8. เรสซิเดนต์ อีวิล 4 (Resident Evil 4) 9. ก๊อด ออฟ วอร์ (God of War) และ 10. ฮิตแมน: บลัด มัสนี้ (Hitman: Blood Money) เพื่อเป็นการ “เตือนภัย” ให้แก่สังคม นอกจากนี้ ยังยังกวัดขันจับกุมผู้จัดจำหน่ายซีดีเกม และหนังสือที่ไม่มีใบอนุญาต และควบคุมร้านอินเทอร์เน็ต ให้ปฏิบัติตามอยู่ในกรอบกฎหมายที่กำหนด

การแสดง ความรับผิดชอบและมาตรการที่เข้มงวดที่เกิดขึ้นนั้น น่าจะ เป็นกรณีแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในเบื้องต้นซึ่งสร้าง “ความอุ่นใจให้พ่อแม่

ผู้ปกครอง และคนทั่วไปในสังคม” ได้ในระดับหนึ่ง แต่หากจะหาแนวทางป้องกัน และวิธีการแก้ไข เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้นอีก คงต้องอาศัยการ “ระดมสมอง” จาก “ประชาชน” โดย “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้สำรวจความคิดเห็นของทั้งผู้ที่เล่นเกม และผู้ที่ไม่เล่นเกม จำนวนทั้งสิ้น 1,295 คน ซึ่งสามารถสรุป ดังต่อไปนี้

“แนวทางป้องกันและวิธีการแก้ไข” ในทัศนะของ “ประชาชน” ที่มีความสำคัญมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ ผู้ปกครองควรเอาใจใส่ สอดส่องดูแลพฤติกรรมบุตรหลานอย่างใกล้ชิด ส่วนอันดับรองลงมา ได้แก่ ควรมีการควบคุมอายุของเด็กที่จะเล่นเกม และมีการจัดประเภทเกมให้เหมาะสมกับวัย ภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีมาตรการที่จริงจัง เด็ดขาด และมีบทลงโทษอย่างหนักสำหรับผู้ฝ่าฝืน ผู้เล่นเกมต้องรู้จักคิดและแยกแยะได้ว่าเรื่องไหนจริงเรื่องไหนสร้างขึ้นมา และควรมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ให้เด็กรู้ถึงข้อดี-ข้อเสียของเกมต่าง ๆ หรือจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ให้กับเด็กเพื่อจะได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

การแก้ไขและป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนไทย ณ วันนี้ นอกจากพ่อแม่จะต้องใส่ใจดูแล ภาครัฐต้องกวดขันจับกุมอย่างเข้มงวดแล้ว สถาบันการศึกษา สื่อมวลชน และภาคส่วนอื่น ๆ ของสังคมก็ควรต้องช่วยกันใส่ใจดูแลอย่างจริงจังและต่อเนื่อง...

มีฉะนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นก็ควรต้องแก้แบบ “ว้าวายล้อมคอก”... “ล้อมคอกเมื่อว้าวาย” เช่นนี้อยู่ร่ำไป..!!?

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“เกม” ไม่ใช่แค่เรื่อง

“เด็ก..เด็ก”?!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“เกม” ไม่ใช่แค่เรื่อง “เด็ก..เด็ก”?!!

กรณีเด็ก ม.6 ก่อเหตุฆ่าแท็กซี่ โดยเลียนแบบพฤติกรรมจากเกม GTA น่าจะเรียกได้ว่าทำให้สังคมรู้สึก ทั้ง “ตกตะลึง”... “อึ้ง”... “ทึ่ง” ... “เสียว” และจากกระแสสังคมที่เกิดขึ้น ถือเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมว่า ณ วันนี้ “เกม” ไม่ใช่แค่เรื่อง “เด็ก..เด็ก” อีกต่อไป

เหตุการณ์สะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นทำให้เกิดกระแสตื่นตัวจากหลายภาคส่วนของสังคม โดย “ภาคเอกชน” บริษัทนิวอิร่า อินเทอร์เน็ตทีฟมีเดีย จำกัด ตัวแทนบริษัทนำเข้าเกมจีทีเอ (GRAND THEFT AUTO) จากประเทศอเมริกา ได้ร้องรับการนำเข้าเกมจีทีเอภาค 4 ตลอดจนหยุดจำหน่ายเกมจีทีเอทั้ง 3 ภาค เพื่อเป็นการแสดงความรับผิดชอบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ในส่วนของ “ภาครัฐ” นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ รองนายกรัฐมนตรี และรมว.ศึกษาธิการได้แสดงเจตจำนงเพื่อเป็น “เจ้าภาพ” ในการนำปัญหาดังกล่าวไปหารือกับกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อหามาตรการแก้ไขปัญหา ตลอดจนการควบคุมการจำหน่ายเกมที่มีความรุนแรง โดยในเมืองต้นได้มีการกวาดล้างจับกุมผู้จัดจำหน่ายซีดีเกม และหนังสือที่ไม่มีใบอนุญาต ควบคุมร้านอินเทอร์เน็ต และเกมให้ปฏิบัติตามอยู่ในกรอบกฎหมายที่กำหนด

กระแสตื่นตัวเกี่ยวกับเกมที่มีความรุนแรงซึ่งเกิดขึ้นในขณะนี้ น่าจะส่งผลให้หลายครอบครัวเริ่มให้ความเข้มงวดกับการเล่นเกมของเด็กมากขึ้น ซึ่งแม้ว่าควรจะเข้มงวดต่อประเภทของเกม หรือระยะเวลาในการเล่น แต่ก็ไม่ควรถึงขนาดต้อง “ห้าม..บังคับ..ตั้งกฎเหล็ก” ไม่ให้เล่นเกม เนื่องจาก “เกมมีทั้งโทษและประโยชน์”

“โทษ” ของการเล่นเกมติดต่อกันเป็นเวลานาน ๆ มีหลายประการ ไม่ว่าจะเป็น “โทษต่อร่างกาย” เช่น ความผิดปกติที่อาจจะเกิดขึ้นจากสายตา อาการปวดกล้ามเนื้อ โรคกระเพาะ การพักผ่อนไม่เพียงพอ

“โทษต่อจิตใจ” เช่น อาการความเครียด เพราะอยากเอาชนะ ความเคียดชังกับการแข่งขันที่ต้องมีแพ้ มีชนะ ขาดระเบียบวินัย ขาดความรับผิดชอบ ไม่สนใจการเรียน ส่งผลให้การเรียนตกต่ำ ทำงานได้ไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจากติดเกม

หรือแม้แต่ “โทษจากการขาดทักษะทางสังคม” เช่น เล่นเกมมากเกินไปจนไม่มีเพื่อน เพราะไม่รู้จักวิธีเข้าหาเพื่อน ปรับตัวให้เข้ากับสังคม ขาดปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง โดยอาจเสียความสัมพันธ์กับพ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน เพื่อนร่วมงาน หรือแม้แต่เสียความสัมพันธ์กับคู่สามีภรรยา

รายชื่อของ “10 เกมอันตราย” ซึ่งนอกจากจะมีโทษอย่างที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ยังเป็นเกมที่แฝงไปด้วยความรุนแรง โดยได้รับการเปิดเผยจากคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (กวช.) และพ่อแม่ผู้ปกครองต้องไม่อนุญาตให้เด็กเล่นเกมเหล่านี้ ซึ่งได้แก่ 1. แกรนด์ เธฟต์ ออโต้ (Grand Theft Auto) 2. แมนฮันต์ (Manhunt) 3. สการ์เฟซ (Scarface) 4. ห้าสิบบเซ็นต์: บุลเลตพรูฟ (50 Cent: Bulletproof) 5. สามร้อยย: เดอะวิดีโอเกม (300: The Video Game) 6. เดอะ ก๊อดฟาเธอร์ (The Godfather) 7. คิลเลอร์ (Killer) 8. เรสซิเดนต์ อีวิล 4 (Resident Evil 4) 9. ก๊อด ออฟ วอร์ (God of War) และ 10. ฮิตแมน: บลัด มัณนี (Hitman: Blood Money)

แม้เกมจะเป็นสิ่งที่มีโทษ แต่ก็ยังมีประโยชน์ต่อผู้เล่นในหลาย ๆ ด้าน เช่น การเล่นเกมทำให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนที่เล่นเกมเหมือนกันได้ เกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน คลายเครียดทำให้เกิดความภาคภูมิใจเมื่อประสบความสำเร็จ ซึ่งอาจช่วยกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาความตั้งใจ ความมุ่งมั่น ในการทำภารกิจให้ประสบความสำเร็จ

แม้ว่าเกมออนไลน์ในต่างประเทศไม่ใช่มีเพียงเพื่อเอาไว้เล่น แต่เกม เช่น Eve Online, Ever Quest, World of War Craft, Lineage, Star Wars Galaxies และ Second Life ยังสามารถพัฒนาให้ผู้เล่นเกิดภาวะผู้นำ ความท้าทายในการบริหารจัดการองค์กร และกลยุทธ์ที่ผู้เล่นเกมออนไลน์ ได้รับประกอบด้วย

การสรรหาบุคลากร (Recruiting) การประเมิน (Assessing) แรงจูงใจ (Motivating) การให้รางวัลและการรักษานักงานที่เก่งไว้กับองค์กร (Rewarding and Retaining Talented) การจัดการความหลากหลายทางวัฒนธรรมของทีมงาน (Culturally Diverse Team Members) การสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน (Organization's Competitive Advantage) การวิเคราะห์กระแสการเปลี่ยนแปลง (Analyzing Multiple Streams of Constantly Changing) และการตัดสินใจอย่างรวดเร็วภายใต้ข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ (Incomplete Data In Order to Make Quick Decisions)

จากผลการศึกษาของ IBM นอกจากจะสนับสนุนประโยชน์จากเกม ในการพัฒนาภาวะผู้นำแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นถึงคุณลักษณะของผู้นำในอนาคตอันโดดเด่นที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในโลกธุรกิจด้วย ได้แก่ “ผู้นำต้องรวดเร็วว่องไว” (Leadership Demands Speed) “กระตุ้นให้รู้จักการเสี่ยง” (Risk Taking Encouraged) หรือการสร้าง “บทบาทของผู้นำที่ไม่ถาวร” (Leadership Roles are Often Temporary) โดยในเกม สถานะความเป็นผู้นำเป็นเรื่องไม่ถาวร ซึ่งถือเป็นการสร้างโอกาสให้กับพนักงานที่มีความสามารถได้มีโอกาสแสดงศักยภาพ

ประโยชน์ที่ผู้เล่นจะได้รับจาก “การเล่นเกมที่ถูกต้อง” น่าจะทำให้ ผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมือง ผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือแม้แต่พ่อแม่ผู้ปกครองเกิด

ความเข้าใจว่าหากจะแก้ปัญหา “เด็กกับเกม” ด้วยการ “ห้าม” ไม่ให้เล่นเกม ก็ดูคล้ายจะเป็นการ “แก้มือถูกที่ เกาไม่ถูกจุด” แนวทางป้องกันและวิธีการแก้ไข ในทัศนะของ “ประชาชน” ที่ได้จากการ “ระดมสมอง” จากผู้ที่เล่นเกม และผู้ที่ไม่เล่นเกม จำนวนทั้งสิ้น 1,295 คน โดย “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ทำให้พบว่า แนวทางที่มีความสำคัญมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ ผู้ปกครองควรเอาใจใส่ สอดส่องดูแลพฤติกรรมบุตรหลานอย่างใกล้ชิด ส่วนอันดับรองลงมา ได้แก่ ควรมีการควบคุมอายุของเด็กที่จะเล่นเกม และมีการจัดประเภทเกมให้เหมาะสมกับวัย ภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีมาตรการที่จริงจัง เตเด็ดขาด และมีบทลงโทษอย่างหนักสำหรับผู้ฝ่าฝืน ผู้เล่นเกมต้องรู้จักคิด และแยกแยะ และควรมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ให้เด็กรู้ถึงข้อดี-ข้อเสียของเกมต่างๆ หรือจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ให้กับเด็กเพื่อจะได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

บทสรุปสุดท้ายจากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของ “ประชาชน” คงหนีไม่พ้นแนวทางการแก้ไขปัญหาแบบบูรณาการซึ่งจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย การแก้ไขปัญหาในเชิงรุกอย่างเป็นทางการและต่อเนื่อง ตลอดจนจนการมี “เจ้าภาพหลัก” ที่ดูแลปัญหาเด็กและเยาวชนอย่างจริงจัง

เท่าที่ผ่านมามคงต้องยอมรับว่าการแก้ไขปัญหาล้วนใหญ่เป็นลักษณะ “ไฟไหม้ฟาง” ประเภทเกิดที แก้ที จริงจังเมื่อเกิด “ปัญหา” แต่ไม่หาทาง “ป้องกัน” ซึ่งหากทำงานกันแบบนี้ต่อไป...

อย่าว่าแต่ “ปัญหาใหญ่ ๆ” เลย “ปัญหาเล็ก ๆ” ดูแล้ว ก็ถ้าจะแก้ยาก..!!?

สยามรัฐ...เมื่อ ๘๐ ปีที่แล้ว

“ปัญหา
อุปสรรค...
ทางออก”

การศึกษาชั้นพื้นฐานไทย ณ วันนี้..!!?

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เกลยทรัพย์

ปัญหา อุปสรรค...ทางออก”

การศึกษาขั้นพื้นฐานไทย ณ วันนี้!!?

การศึกษาระดับพื้นฐาน ตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา จนถึงมัธยมศึกษา ล้วนมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศ แต่จากคะแนนเฉลี่ยผลการทดสอบทางการศึกษาระดับพื้นฐาน ซึ่งพบว่าในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยทุกวิชาไม่ถึงร้อยละ 50 ขณะที่คะแนนเฉลี่ยของระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในวิชาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำมากนั้น ถือเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของวิกฤติปัญหาทางการศึกษาไทยอย่างชัดเจน

วิกฤติปัญหาดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่อาจนิ่งดูดาย โดยคณะอนุกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน นายวิทยา อินาลา ประธานอนุกรรมการฯ และนายตวง อันทะไชย รองประธานอนุกรรมการฯ ร่วมกับ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้สำรวจความคิดเห็นจาก “ประชาชน” ทั่วประเทศ ในประเด็น “ปัญหา อุปสรรค...ทางออก” ของการศึกษาขั้นพื้นฐานในปัจจุบัน สรุปผลได้ดังนี้

“ปัญหาและอุปสรรคของระดับอนุบาล” ที่มีความรุนแรงมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ สื่อ วัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ส่วนอันดับรองลงมา ได้แก่ เด็กยังเล็กไม่สามารถดูแลตัวเองได้ ครูมีจำนวนน้อย ไม่สามารถดูแลเด็กได้อย่างเต็มที่ ศักยภาพของครูผู้สอนและการเตรียมพร้อมในการสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และปัญหาด้านการเรียนรู้ พัฒนาการของเด็ก แต่ละคนแตกต่างกัน

ขณะที่ “ปัญหาและอุปสรรคของระดับประถม” ที่มีความรุนแรงมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ศักยภาพของแต่ละโรงเรียนแตกต่างกัน ขาดความพร้อมด้านเครื่องมืออุปกรณ์ และเทคโนโลยีที่ทันสมัย ส่วนอันดับรองลงมา ได้แก่ เด็กขาดความกระตือรือร้น ไม่ให้ความสำคัญในการเรียน เด็กขาดทักษะคิดไม่เป็น และไม่รู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูไม่มีเวลาดูแลเด็กได้เต็มที่และ

ภาระงานมีมาก และวุฒิการศึกษา ตลอดจนความรู้ความสามารถของครูผู้สอนไม่ตรงกับวิชาที่สอน

ส่วน “ปัญหาและอุปสรรคของระดับมัธยมศึกษา” ที่มีความรุนแรงมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ เด็กไม่ตั้งใจเรียน ขาดความสนใจและสมาธิในการเรียน ส่วนอันดับรองลงมา ได้แก่ หลักสูตรไม่เหมาะสมกับวัยของเด็ก สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ไม่เพียงพอ สภาพสังคม สิ่งแวดล้อมและสื่อต่าง ๆ ที่มอมเมาเยาวชน และเด็กสนใจกิจกรรมมากเกินไปจนไม่มีเวลาทบทวนบทเรียน

“ทางออก” ของการศึกษาไทยที่มีความจำเป็นมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ ควรปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก ส่วนอันดับรองลงมา ได้แก่ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ ควรมีสื่อการเรียนการสอนที่เพียงพอและเหมาะสมกับวิชาที่เรียน ควรเริ่มต้นจากพื้นฐานทางครอบครัว ปลูกฝังให้เด็กรักการเรียน การอ่านตั้งแต่วัยเยาว์ และเน้นหลักสูตรที่สอดคล้องเนื้อหา ด้านคุณธรรม จริยธรรมให้มากขึ้น

ทรัพยากรมนุษย์มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างความเจริญก้าวหน้าให้ประเทศต่อไปในอนาคต แต่หากการศึกษาระดับพื้นฐาน ซึ่งเป็น “เครื่องจักรสำคัญ” ขาดประสิทธิภาพ และผลิตทรัพยากรบุคคลได้อย่างที่เห็น ๆ กันอยู่ ณ วันนี้...

เชื่อว่าทุกคนคงมี “คำตอบ” ของอนาคตประเทศชาติอยู่ในใจ... ไม่ต้องอธิบายอะไร? ให้ยาวไปกว่านี้...!!

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานสัญญาบัตรตั้งนามพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ

สยามรัฐ ... "ทกรด" ...

“NEC” ระบุธรรมความสำเร็จ เชิง “ปริมาณ” ...

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

“สยามรัฐ” “NEC” ระบุธรรมชาติความสำเร็จ เชิง “ปริมาณ” ..

ท่ามกลางสภาพเศรษฐกิจที่ใคร ๆ พุดเป็นเสียงเดียวว่า “ตกต่ำ”... “ย่ำแย่” ค่าครองชีพที่พุ่งสูงขึ้น ซึ่งสวนทางกับการทำมาหากินที่ “ฝืดเคือง” เชื่อว่าหลายคนต่างพยายามดิ้นรนหา “ทางรอด” โครงการ NEC จึงน่าจะ เป็น “ทางเลือก” ของการเพิ่ม “ความรู้ทักษะ และประสบการณ์” เพื่อนำไปสู่การเป็น “ผู้ประกอบการใหม่” ที่ไม่อาจมองข้าม ณ วันนี้

กระทรวงอุตสาหกรรม โดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ได้ดำเนิน โครงการ “เสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่” (New Entrepreneurs Creation หรือ NEC) อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2545 โดยสนับสนุนให้เกิดผู้ประกอบการ ใหม่ด้วยการนำประสบการณ์จากการส่งเสริมพัฒนาผู้ประกอบการ มา บูรณาการกับกิจกรรมสนับสนุนอื่น ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลักดัน ให้ผู้ประกอบการสามารถก่อตั้งกิจการได้สำเร็จ และดำเนินธุรกิจได้อย่าง มั่นคง เป็น “หัวใจสำคัญ” ของการจ้างงานและสร้างรายได้ ซึ่งจะส่งผล ให้เศรษฐกิจของประเทศมีความแข็งแกร่งยิ่งขึ้น

เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2551 ที่ผ่านมา กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ร่วมกับ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้มีการสัมมนา การติดตามประเมินผล โครงการ NEC ประจำปี 2550 โดยมีนายปราโมทย์ วิชาสุข อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม เป็นประธานกล่าวเปิดการ สัมมนา ในครั้งนี้

ผลการติดตามปี 2550 จากหน่วยร่วม 59 หน่วยร่วม 74 หน่วยงาน สามารถติดตามผลจากผู้ผ่านการอบรมได้ 6,512 ราย จาก 8,088 ราย คิดเป็นร้อยละ 80.51 โดยจากงบประมาณที่ได้รับจากภาครัฐจำนวน 182 ล้านบาท ทำให้เกิดผู้ประกอบการใหม่ จำนวน 1,773 ราย การจ้างงาน

4,576 ราย มูลค่าการลงทุน 2,305 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนความ
คุ้มทุน 1 ต่อ 13.18 ผลการประเมินดังกล่าวมาจากรฐานข้อมูล ในวันที่
12 พฤศจิกายน 2550

5 อันดับแรกของธุรกิจที่จัดตั้งใหม่แยกตามภาคธุรกิจ ประกอบไปด้วย
“ภาคการผลิต” ธุรกิจที่จัดตั้งมากที่สุด คือ อาหารและเครื่องดื่ม
ส่วนอันดับรองลงมา ได้แก่ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เกษตรกรรม ปศุสัตว์
และประมง เฟอร์นิเจอร์และสินค้าแปรรูปจากไม้ และหัตถกรรม “ภาคการค้า”
ธุรกิจที่จัดตั้งมากที่สุด คือ ค้าปลีกและส่ง ส่วนอันดับรองลงมา ได้แก่
อิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์ อาหารและเครื่องดื่ม เกษตรกรรม ปศุสัตว์
และประมง และสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ส่วน “ภาคบริการ” ธุรกิจที่จัดตั้ง
มากที่สุด คือ การศึกษา บริการทางวิชาชีพ และสหธนาคาร ส่วนอันดับ
รองลงมา ได้แก่ อาหารและเครื่องดื่ม อสังหาริมทรัพย์ อิเล็กทรอนิกส์และ
คอมพิวเตอร์ และก่อสร้างและวัสดุอุปกรณ์

ผลการประเมินความพึงพอใจต่อโครงการฯ มีค่าเฉลี่ย 4.01 หรือ
ร้อยละ 80.20 ซึ่งเป็นคะแนนที่อยู่ในระดับสูง...!!

เมื่อพิจารณาในเชิงปริมาณ โดยเฉพาะในยุค “หลุมดำ” ของเศรษฐกิจ
ก็คงต้องยอมรับว่าโครงการ NEC ประสบความสำเร็จ “คุ้มเสียยิ่งกว่าคุ้ม”
แต่หากจะพอใจแค่ตัวเลขแห่งความสำเร็จดังกล่าว ก็คงไม่เหมาะนัก
เพราะโครงการดีดี หากได้รับการสนับสนุนไม่ว่าจะเป็นในด้านงบประมาณ
การประชาสัมพันธ์ รวมทั้งการนำองค์ความรู้ที่ได้ไป “ต่อยอด” โครงการ
อื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น OTOP อบต. หรือแม้แต่ อบจ. เชื่อว่าน่าจะสร้าง
ประโยชน์ให้แก่ประเทศได้อีกมาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต
181 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10700

โทรศัพท์ : 02-562-0000 โทรสาร : 02-562-0001
เว็บไซต์ : www.rju.ac.th

มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต
181 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10700

โทรศัพท์ : 02-562-0000 โทรสาร : 02-562-0001
เว็บไซต์ : www.rju.ac.th

มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต
181 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10700

โทรศัพท์ : 02-562-0000 โทรสาร : 02-562-0001
เว็บไซต์ : www.rju.ac.th

มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต
181 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10700

โทรศัพท์ : 02-562-0000 โทรสาร : 02-562-0001
เว็บไซต์ : www.rju.ac.th

มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต
181 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10700

โทรศัพท์ : 02-562-0000 โทรสาร : 02-562-0001
เว็บไซต์ : www.rju.ac.th

มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต
181 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10700

โทรศัพท์ : 02-562-0000 โทรสาร : 02-562-0001
เว็บไซต์ : www.rju.ac.th

มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต
181 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10700

โทรศัพท์ : 02-562-0000 โทรสาร : 02-562-0001
เว็บไซต์ : www.rju.ac.th

สยามรัฐ

สยามรัฐฉบับนี้ มา "เกาะขบวน" โลก

“จรรโลง” มติ สยามรัฐ ฉบับนี้ “สกลนิล” สกล
มติ สยามรัฐ ฉบับนี้ “สกลนิล” สกล

สยามรัฐฉบับนี้ มา “เกาะขบวน” โลก
สยามรัฐฉบับนี้ มา “เกาะขบวน” โลก

“ความรู้สึก” กับ “ความคิดเห็น” กรณี “มือบ่ประท้วง” ณ วันนี้..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐฉบับนี้ มา “เกาะขบวน” โลก
DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

สยามรัฐฉบับนี้ มา “เกาะขบวน” โลก
สยามรัฐฉบับนี้ มา “เกาะขบวน” โลก

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สายสัมพันธ์” กับ “ความคิดเห็น”

กรณี “มือบ่ประท้วง” ณ วันนี้..!!

“ประชาธิปไตย” กับ “ความขัดแย้ง” ดูคล้ายจะเป็น “คูรักคูรส” ที่มีให้เห็นในเกือบทุกประเทศ ทุกยุค ทุกสมัย แต่ “ความขัดแย้งอันยาวนาน” จนดูเหมือนเป็น “มหากาพย์ทางการเมือง” ระหว่าง “พันธมิตร” และ “รัฐบาล” ซึ่งลุกลามทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ น่าจะเป็นวิกฤติปัญหาที่ “ประชาชน” ต่างต้องการให้ได้ ขอยุติโดยเร็วที่สุด...

แนวความคิดการปกครองในระบบประชาธิปไตยเป็นลักษณะการปกครองที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนานตั้งแต่ยุคอารยธรรมกรีกโบราณ (The Hellenic Civilization) ซึ่งต่อมาแม้การปกครองระบอบประชาธิปไตยจะได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ยังคงอยู่ภายใต้แนวคิดที่ว่า “อำนาจอธิปไตยสูงสุดยังคงเป็นของประชาชน”

การใช้อำนาจทางการเมืองการปกครองของรัฐบาลในระบบประชาธิปไตย นอกจากจะต้องมีการจำกัดอำนาจ มีการแบ่ง และกระจายอำนาจ มีการตรวจสอบ และถ่วงดุล หรือคานอำนาจทางการเมืองการปกครองของรัฐบาลแล้ว การตัดสินใจที่เป็นไปตามมติข้างมากของรัฐบาลจะต้องคำนึงถึงสิทธิ และรับฟังความคิดเห็นของฝ่ายข้างน้อยอีกด้วย

จากแนวคิดและอุดมการณ์ตามระบอบประชาธิปไตยที่ให้อิสระกับสังคมในการแสดงความคิดเห็นนั้น ย่อมส่งผลให้บางครั้งเกิด “ความแตกต่างทางความคิดเห็น” ที่กระทบกระทั่งกันจนเป็นเหตุให้เกิด “ความขัดแย้ง” ซึ่งเป็นสิ่งที่ใครหลายคนมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นและไม่ดี

แต่สำหรับในเชิงทฤษฎีความขัดแย้ง (Conflict Theory) แล้ว นักทฤษฎีหลายท่านกับมองว่า ความขัดแย้งก่อให้เกิดผลทั้งในเชิงบวกและลบ โดยความขัดแย้งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม เมื่อสังคม

มีความขัดแย้งในระดับที่พอเหมาะก็จะช่วยให้เกิดการแบ่งกลุ่ม การลดความเป็นปรปักษ์ พัฒนาความซับซ้อนของโครงสร้างกลุ่มทั้งในด้านความขัดแย้งและร่วมมือได้

สังคมประชาธิปไตย แม้อาจจำเป็นต้องอาศัย “ความขัดแย้งที่มีความมุ่งมั่นแบบผสมผสาน” (Mixed Motive Conflict) ซึ่งเป็นความขัดแย้งประเภทที่ทำให้เกิดการร่วมกันรับฟังการสื่อสารด้วยความเข้าใจ ในความแตกต่างและความหลากหลาย เพื่อค้นหาทางเลือกที่ก่อให้เกิดผลประโยชน์ และแนวทางในการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน มาเป็น “น้ำหล่อเลี้ยง” เพื่อทำให้เกิดการบริหารประเทศที่มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง อันเป็นประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน

แต่หากมีมากเกินไป จนดูคล้ายเป็น “ความขัดแย้งที่มีผู้ชนะและผู้สูญเสีย” (Zero-Sum or Win-Lose Conflict) ซึ่งเป็นความขัดแย้งประเภทที่ทำให้เกิดการมุ่งทำลายซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะ “กรณีมือประทุ้ง” ของฝ่ายพันธมิตรที่บุกเข้ายึดหน่วยงานราชการต่าง ๆ จนทำให้เกิดความเสียหายต่อสถานที่ราชการ เศรษฐกิจ และความน่าเชื่อถือของประเทศ และทำให้ความขัดแย้งกลายเป็นสิ่งที่ “กัดกร่อน” ประชาธิปไตยอย่างซัดซัด

คงต้องให้ “พันธมิตร” และ “รัฐบาล” เร่งสลาย “ความขัดแย้ง” อย่างเร่งด่วน...เพราะหากปล่อยให้ขัดแย้งมากไปกว่านี้ เห็นที “ประเทศชาติ” “ประชาชน” คงจะย่อยยับมากกว่านี้เป็นแน่..!!

แต่ถ้าอยากรู้ว่า “ประชาชน” “รู้สึก”.... “คิดเห็น” กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อย่างไร??

“อย่าถาม”!! แต่ให้ดู ผล “โพล” ที่เผยแพร่ ณ วันนี้ ก็จะได้ “คำตอบ” ที่ไม่ต้องบรรยายเพิ่มเติม..!!

ผลการสำรวจพบว่า... (faint background text)

มีแนวโน้มที่จะ... (faint background text)

... (faint background text)

สยามรัฐ "มอญ" ๒๐๐๐

สยามรัฐ "มอญ" ๒๐๐๐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ ล้ายราชภัฏ สยามรัฐ สยามรัฐ

"ล้อมวลชน" ในสถานการณ์ "ฉุกเฉิน" ...!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ RAJABHAT UNIVERSITY สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

ในสถานการณ์ “ฉุกเฉิน”...!!

บ้านเมืองที่ตกอยู่ในสภาวะ “หน้าสีวหน้าขาว” เชื่อว่าคนไทยทุกคนต่างภาวนาให้ประเทศไทยฝ่าฟันวิกฤติดังกล่าวไปได้อย่างตลอดรอดฝั่ง โดย “สื่อมวลชน” ถือเป็นสถาบันทางสังคมที่ “ประชาชน” คาดหวังว่าน่าจะพอช่วยกอบกู้สถานการณ์ในขณะนี้ได้...

สื่อมวลชนเป็นสถาบันทางสังคมหนึ่งนอกเหนือไปจากครอบครัว ศาสนา โรงเรียน และที่ทำงาน ที่เป็นกลไกสำคัญกลไกหนึ่งในการครอบงำทางความคิด กลไกนี้เป็นกลไกที่อยู่ในปริมณฑลของประชาสังคม (Civil Society) ที่ใช้การอบรมบ่มเพาะ ปลูกฝังความคิด ค่านิยม อุดมการณ์ ฯลฯ ที่ละเล็กละน้อยในชีวิตประจำวันทุกวัน เมื่อให้ความสนใจต่อเรื่องหนึ่งเรื่องใดเป็นพิเศษ หรือให้ความสำคัญกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างต่อเนื่องแล้วนำเสนอเรื่องราวนั้น ๆ ออกสู่สาธารณชนให้รับทราบเป็นประจำสืบเนื่องกันไปสักระยะหนึ่ง ผลจากการกระทำเช่นนั้นนั้น สามารถทำให้สาธารณชนส่วนใหญ่เกิดความคล้อยตามได้ อาจกล่าวได้ว่าสื่อมวลชนนับว่ามีบทบาทในการชี้นำสังคมได้อีกทางหนึ่ง

กระแส J-Culture (Japanese Culture) และ K-Culture (Korean Culture) ที่ “ระบาดหนัก” ในสังคม โดยเฉพาะวัยรุ่นไทย น่าจะเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของแนวคิดดังกล่าว...

เมื่อสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการชี้นำสังคม การปฏิบัติหน้าที่ในสถานการณ์การเมืองซึ่งเต็มไปด้วยความขัดแย้ง สับสนวุ่นวาย อ่อนไหว และไวต่อกระแสเจกเช่น ณ วันนี้ การทำ “หน้าที่ในการให้ข่าวสาร” (Informative Function) ให้แก่สังคม จึงจำเป็นต้องมีความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความแตกแยกมากขึ้นโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

การนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนในขณะนั้นนั้น ต้องเสนอข่าวด้วย “ความถูกต้อง” (Accuracy) “ตรงไปตรงมา” (Objectivity) ด้วยความ “เสมอภาค” (Balance) และนำเสนอข้อมูลข่าวสารรอบด้านในเชิงสร้างสรรค์โดยยึดมั่น อยู่ภายใต้จริยธรรมแห่งวิชาชีพสื่อมวลชนอย่างเคร่งครัด และไม่ตกเป็น “เครื่องมือทางการเมือง” ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพื่อช่วยให้ “ประชาชน” มีข้อมูลในการตัดสินใจทางการเมืองได้อย่างถูกต้องในที่สุด

สถานการณ์วันนี้ แม้จะเรียกได้ว่าอยู่บน “ปากเหว” แต่ก็เชื่อว่าหาก ทุกฝ่ายยอมถอยคนละก้าว ยอมลดทิฐิ “หันหน้าเข้าหากัน” พุดคุยกัน ด้วยเหตุผลโดยเอาผลประโยชน์ของ “ประเทศชาติ” ... “ประชาชน” เป็นที่ตั้ง ทั้งฝ่าย “รัฐบาล” “พันธมิตร” หรือแม้แต่ “นปช.” เชื่อว่า การหาทางออกโดยสันติวิธีก็ยังมีให้เห็น...

แต่ดูจากท่าทีของทุกฝ่าย ณ วันนี้ ที่ดูคล้ายว่าต่างฝ่ายต่างไม่ยอม “ลดราวาศอก” ก็คงต้องฝาก “ความหวังเล็กน้อย” ไว้กับสื่อมวลชนว่า จะต้องทำหน้าที่เป็นกาวประสานประเทศด้วยการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็น ความจริง เป็นธรรม และเป็นกลาง เพื่อสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นแก่ ทุกฝ่ายในสังคมอย่างเร่งด่วน...

ในสถานการณ์ฉุกเฉิน คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่า “สื่อมวลชน” คือ อีกหนึ่งสถาบันที่อย่างน้อยน่าจะเสนอ “ทางเลือก” เพื่อ “ทางรอด” ของประเทศได้ จริงไหม...??

มติชน

เป็น "สื่อมวลชน"

ณ วันนี้ ไม่ใช่เรื่องง่าย..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

เป็น “สื่อมวลชน” ณ วันนี้ ไม่ใช่่ง่ายง่าย..!!

ความขัดแย้ง สับสน วุ่นวาย ที่สั่นคลอนการเมืองไทยในขณะนี้ เป็นวิกฤตการณ์ ซึ่งสร้างความบอบช้ำให้กับบ้านเมืองอย่างไม่ต้องสงสัย เนื่องจาก “การเมือง” เป็นสถาบันซึ่งเกี่ยวข้องการบริหารประเทศ และเปรียบเสมือนเป็น “ยาตา” ที่แทรกซึมไปในทุกภาคส่วนของสังคม เมื่อการเมืองตกอยู่ในภาวะคับขัน รัฐบาลต้องเผชิญหน้ากับสารพันปัญหาหอรุมเร้าจนส่งผลกระทบต่อการทำงาน ย่อมส่งผลให้ประเทศตกอยู่ใน “ภาวะสูญญากาศ”...

ขณะที่บ้านเมืองตกอยู่ในสภาวะ “หน้าสีหน้าขวาน” เชื่อว่าคนไทยทุกคนย่อมคาดหวังว่าสื่อมวลชน ซึ่งเป็นอีกหนึ่งสถาบันที่มีอิทธิพลต่อสังคม จะเข้ามามีส่วนช่วยในการประคับประคองให้ประเทศชาติอยู่รอด... (วันนี้คงต้องยอมรับว่า ไม่ว่า “ประชาชน” จะหันไปทางพรรครัฐบาล พันธมิตร นปช. หรือแม้แต่พรรคฝ่ายค้าน ก็ดูเหมือนจะไม่มีใครจะเป็นที่พึ่งให้ได้จริงๆ...!!)

นักวิชาการทั้งเทศและไทย ต่างทำการศึกษาและวิจัยมาอย่างต่อเนื่องยาวนานจนทำให้ได้แนวคิดและทฤษฎีที่อธิบายให้เห็นอย่างชัดเจนว่าสื่อมวลชนเป็นสถาบันทางสังคมหนึ่งที่นอกเหนือไปจากครอบครัว ศาสนา และสถาบันการศึกษาที่เป็นหนึ่งในกลไกสำคัญในการครอบงำทางความคิด ที่ใช้การอบรม บ่มเพาะ ปลุกฝังความคิด ค่านิยม อุดมการณ์ ฯลฯ ที่ละเล็กละน้อยในชีวิตประจำวันทุกวัน

ภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมทางวิชาการของอิทธิพลจากสื่อมวลชนนั้น คงหนีไม่พ้น “ทฤษฎีเข็มฉีดยา” (Hypodermic Needle Theory) เชื่อว่าผู้ส่งข่าวสาร เป็นผู้มีอำนาจและบทบาทสำคัญที่สุด เพราะสามารถกำหนดข่าวสารและส่งข่าวสารไปยังผู้รับ โดยการคาดคะเนผลที่จะเกิดขึ้นได้ ซึ่งในอดีตรัฐบาลเผด็จการพรรคนาซี (Nazi Party) ใช้สื่อมวลชนเพื่อเป็นกระบอกเสียงในการโฆษณาชวนเชื่อ (Propaganda) ในการสร้างลัทธิชาตินิยม

และสนับสนุนเยอรมันเข้าสู่ความเป็นมหาอำนาจอันดับหนึ่งของโลก จนลูกกลมเกิดเป็นสงครามโลกครั้งที่สองในที่สุด

“ทฤษฎีการกำหนดวาระ” (Agenda Setting Theory) เชื่อว่าสื่อมีอิทธิพลในเรื่องของความรู้ (Cognitive Theory) มีมุมมองว่า สื่อมวลชนจะสื่อสารเรื่องราวต่างๆ ที่จะทำให้ผู้คนสนใจติดตามเรื่องราวนั้น เมื่อให้ความสนใจต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างต่อเนื่องแล้วนำเสนอเรื่องราวนั้นๆ ออกสู่สาธารณชนให้รับทราบเป็นประจำสืบเนื่องกันไปสักระยะหนึ่ง ผลจากการกระทำเช่นนั้น สามารถทำให้สาธารณชนส่วนใหญ่เกิดความคล้อยตาม และรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และต้องให้ความสำคัญ

จากงานวิจัยในต่างประเทศ ทำให้พบว่า “ช่องว่างทางความรู้” (Knowledge Gap) ระหว่างผู้รับสารที่รับรู้ได้ไม่เท่ากันอันเกิดจาก “สถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และบุคคล” (Socioeconomic Status) เช่น ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ฐานะทางสังคม กับปัจจัยส่วนบุคคล เช่น อุปนิสัย บุคลิกภาพ เป็นต้น สามารถถุกลดช่องว่างลงได้ จากการให้ข้อมูลข่าวสารหรือความรู้ผ่านสื่อมวลชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อโทรทัศน์ ซึ่งกลายเป็นสื่อที่ช่วยยกระดับความแตกต่างของความรู้

ปัจจุบันแม้ “สื่อดิจิทัล” หรือ “สื่อใหม่” (New Media) เช่น Internet, Website, E-mail, Blog เป็นต้น จะเริ่มเข้ามา “สั้นคลอนบัลลังก์” สื่อมวลชนมากขึ้น อย่างไรก็ตาม สื่อมวลชนก็ยังคงมีอิทธิพลต่อสังคมไม่เปลี่ยนแปลง เนื่องจากความคุ้นเคย การเข้าถึงที่ค่อนข้างสะดวก และแหล่งที่มาของข้อมูลที่น่าเชื่อถือกว่า

เมื่อเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อการ “ชักนำ” ความคิด “กำหนดวาระ” ของสังคม ดังนั้น ในสถานการณ์ฉุกเฉิน “สื่อมวลชน ณ วันนี้” ควร

ทำหน้าที่อย่างไร? จึงจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมมากที่สุด คงเป็น “คำถาม” ที่หูดตรงตรงว่า “ตอบยาก”..!!

ในสถานการณ์ที่อ่อนไหวและไวต่อกระแส “การทำหน้าที่ในการให้ข่าวสาร” (Informative Function) โดยนำเสนอข่าวสารด้านสถานการณ์บ้านเมืองด้วย “ความถูกต้อง” (Accuracy) “ตรงไปตรงมา” (Objectivity) ด้วย “ความเสมอภาค” (Balance) “ไม่แทรกแซงสิทธิส่วนบุคคล” (Privacy) “ต้องอ้างแหล่งที่มาของข่าวได้” (Using Sources Responsibility) และนำเสนอข้อมูลข่าวสารรอบด้านในเชิงสร้างสรรค์

ภายใต้จริยธรรมแห่งวิชาชีพสื่อมวลชนอย่างเคร่งครัด และไม่ตกเป็น “เครื่องมือทางการเมือง” ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพื่อช่วยให้ “ประชาชน” มีข้อมูลในการตัดสินใจทางการเมืองได้อย่างถูกต้องในที่สุด เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องทำอย่างระมัดระวัง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความแตกแยกมากขึ้น...!!

ส่วน “การทำหน้าที่ในการแสดงความคิดเห็นหรือการชักจูงใจ” (Persuasive Function) “การทำหน้าที่ในการให้ความรู้” (Educational Function) “การทำหน้าที่ด้านการทำให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว” (Integration Function) “การทำหน้าที่ในการส่งเสริมวัฒนธรรม” (Cultural Function) และ “การทำหน้าที่ในการให้ความบันเทิง” (Entertainment Function) ล้วนเป็นหน้าที่ที่ต้องตั้งใจปฏิบัติอย่างเข้มข้น

คงต้องยอมรับว่าการทำหน้าที่ของสื่อมวลชน ในฐานะผู้ที่สะท้อนความเป็นจริง (Reflecting Reality) ในวันนี้ เป็นเรื่องที่ทำได้ไม่ง่าย เพราะหากนำเสนอข่าวรัฐบาลมากก็ถูกตำหนิว่าไม่เป็นกลาง และถูกครอบงำโดยรัฐ หากนำเสนอข่าวพันธมิตรมากก็ถูกกล่าวหาว่าทำให้ประเทศชาติเสียหาย หรือหากไม่นำเสนอข่าวเกี่ยวกับความแตกแยก ก็ผิดจรรยาบรรณสื่อ

และเป็นการ “ปิดหูปิดตา” ประชาชน (เรียกว่าเป็นสื่อมวลชนวันนี้ “วางตัวลำบาก” ก็คงไม่ผิด)

ถึงจะเป็นสิ่งที่แสนยาก แต่สื่อมวลชนต้องทำ และคงต้องพยายามหาแนวทางในการนำเสนอข่าวบน “ความลงตัว” โดยสิ่งที่ต้องคำนึงถึงมากที่สุดนั้น ไม่ใช่การนำเสนอข่าว เพื่อความ “ถูกใจ” รัฐบาล ไม่ใช่เพื่อ “เอาใจ” พันธมิตร แต่ทำเสนอข้อมูลความเป็นจริง เพื่อ “ประชาชน” และ “ประเทศชาติ”

หลายวันที่ผ่านมาเชื่อว่า “สื่อมวลชนทุกแขนง” ต่างรู้สึกเห็นดเห็นอ้อยหว่งโยชาติบ้านเมืองไม่แพ้ “คนไทยทุกคน” และต่างทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มที่ ซึ่งก็ต้องยอมรับว่าสื่อมวลชนส่วนใหญ่ทำหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยม จากศักยภาพ ประสบการณ์ ความเป็นเครือข่ายสื่อมวลชนที่มั่นคง และฝังรากลึกในสังคมมาอย่างยาวนาน ก็คงพอจะ “เชื่อใจ” ได้ว่า สื่อมวลชนน่าจะเป็นอีกสถาบันที่เป็น “ความหวัง” ในการหา “ทางรอด” ให้กับประเทศไทยได้...

“ฝ่ายการเมือง”... รัฐบาล ฝ่ายค้าน พันธมิตร หรือ นปช. “ฝ่ายข้าราชการ”... ทหาร ตำรวจ หรือแม้แต่ครู... “สื่อมวลชน” ใครก็ได้ครับ..? ขอให้ยุติวิกฤติปัญหาให้ได้จริงจังเสียที...!!

เพราะทุกวันนี้ “สงสาร” “ประเทศชาติ”... “ประชาธิปไตย”... “ประชาชนตาดำตา” เหลือเกิน...!!

ใช้ชื่อและตราสัญลักษณ์ (โลโก้) ของโรงเรียน "ราชภัฏดุสิต" ของกรมวิไลกรม
เทคโนโลยีเพื่อใช้ "กรมวิไลกรม"

สำหรับขอจดทะเบียนและขอใช้ชื่อและตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน
ตามระเบียบของกรมวิไลกรม โดยขอใช้ชื่อและตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน
ตามระเบียบของกรมวิไลกรม

ขอใช้ชื่อและตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน "ราชภัฏดุสิต" ของกรมวิไลกรม
เพื่อใช้ในการขอจดทะเบียนและขอใช้ชื่อและตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน
ตามระเบียบของกรมวิไลกรม

ขอใช้ชื่อและตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน "ราชภัฏดุสิต" ของกรมวิไลกรม
เพื่อใช้ในการขอจดทะเบียนและขอใช้ชื่อและตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน
ตามระเบียบของกรมวิไลกรม

ขอใช้ชื่อและตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน "ราชภัฏดุสิต" ของกรมวิไลกรม
เพื่อใช้ในการขอจดทะเบียนและขอใช้ชื่อและตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน
ตามระเบียบของกรมวิไลกรม

สยามรัฐฉบับ "อภิมหาอภิมหา"

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

ใคร...?? จะเป็น

“นายกรัฐมนตรี” คนใหม่..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สยามรัฐ” ใคร..?? จะเป็น “นายกรัฐมนตรี” คนใหม่..!!

มติเป็นเอกฉันท์จากศาลรัฐธรรมนูญ 9 ต่อ 0 ซึ่งตัดสินว่านายสมัคร สุนทรเวช ชาติคุณสมบัติการเป็นนายกรัฐมนตรี จากการเป็นพิธีกรรายการ “ชิมไปบ่นไป” และ “ยกโขยงหกโมงเช้า” แม้จะไม่เห็นข้อความคาดหมาย แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นกรณีที่ทำให้เกิดภาวะ “สูญญากาศทางการเมือง” (ในยุคที่ “เก้าอี้นายกรัฐมนตรี” เปรียบเสมือนเหมือน “เผือกร้อน”) อย่างไม่ต้องสงสัย...

ผลการตัดสินที่เกิดขึ้นนั้น ทำให้เกิดกระแสข่าว (ลือ) ทางการเมือง หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการเตรียมเสนอชื่อนายสมัคร เป็นนายกรัฐมนตรี อีกครั้ง จากพรรคร่วมรัฐบาล (หลายฝ่ายมองว่าหากมีการเสนอชื่อจริงก็ คงไม่ต่างจากการ “เทน้ำมันใส่กองไฟ”) ทำให้ “แทงก๊ก” ของพรรค ร่วมรัฐบาลเดิม โดยเฉพาะพรรคชาติไทย และเพื่อแผ่นดิน หรือแม้แต่ กระแสข่าว “ดีท้ายคร้ว” ที่พรรคประชาธิปไตยพยายามเจรจาขอเสียงจาก ส.ส. พรรคพลังประชาชน เพื่อสนับสนุนนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็น นายกรัฐมนตรีคนต่อไป

กระแสวิพากษ์วิจารณ์และการเสนอความคิดเห็นจากแฟนพันธุ์แท้ คอการเมือง นักวิชาการทั่วทุกสารทิศ อาทิเช่น ข้อเสนอแนะจาก นักวิชาการที่ต้องการให้พรรคการเมืองคิดตรึงตรองให้รอบคอบในการเลือก นายกรัฐมนตรี การคัดค้านไม่ให้นายสมัครกลับมาเป็นนายกรัฐมนตรี แม้ตามกฎหมายจะสามารถทำได้ หรือแม้แต่การสนับสนุนให้ 5 พรรคร่วม จัดตั้งรัฐบาลกับพรรคประชาธิปไตย ล้วนเป็นภาพสะท้อนของความรู้สึก ห่วงใยบ้านเมืองของคนไทยทุกคนที่ต้องการเห็นบ้านเมืองที่ไม่มีความขัดแย้ง และสงบสุข

อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะมีกระแสข่าว เสียงวิพากษ์วิจารณ์ และข้อเสนอแนะ ที่แตกต่างกัน แต่ทุกฝ่ายคงไม่อาจปฏิเสธได้ว่า “นายกรัฐมนตรีคนใหม่”

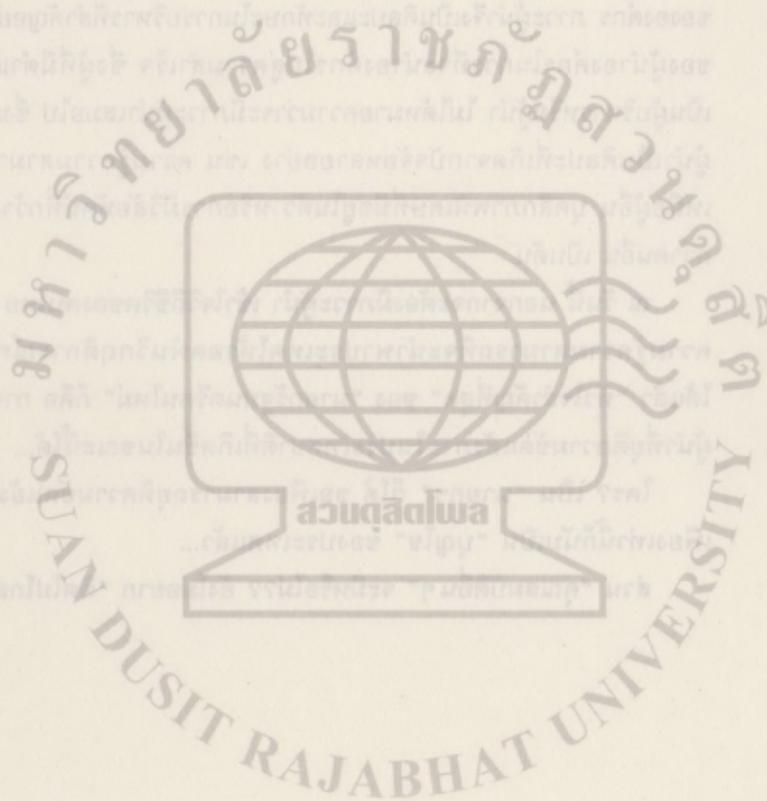
จำเป็นต้องมีคุณสมบัติพื้นฐานด้าน “ภาวะผู้นำ” (Leadership) หมายถึงความสามารถของบุคคลในการจูงใจให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร ภาวะผู้นำจึงเป็นศิลปะและทักษะในการบริหารที่สำคัญอย่างยิ่งของผู้บังคับการในการที่จะนำองค์กรไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งผู้ที่มีตำแหน่งเป็นผู้บริหารหรือผู้นำ ไม่ได้หมายความว่า จะมีภาวะผู้นำเสมอไป ซึ่งภาวะผู้นำเป็นศิลปะที่เกิดจากปัจจัยหลายอย่าง เช่น ความรู้ความสามารถที่เหนือผู้อื่น บุคลิกภาพพิเศษที่มีอยู่ในตัว หรือการมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลกว่าคนอื่น เป็นต้น

ณ วันนี้ นอกจากจะต้องมีภาวะผู้นำ เข้าใจวิถีชีวิตของคนไทย และความรู้ความสามารถที่จะนำพาประเทศให้รอดพ้นวิกฤติการณ์ต่างๆ ได้แล้ว “หัวใจสำคัญที่สุด” ของ “นายกรัฐมนตรีคนใหม่” ก็คือ การเป็นผู้นำที่ยุติความขัดแย้งภายในประเทศชาติที่เกิดขึ้นในขณะนี้ได้...

ใคร? เป็น “นายกฯ” ก็ได้ ขอเพียงสามารถยุติความขัดแย้งได้... เพียงเท่านั้นก็นับเป็น “บุญไซ้” ของประเทศแล้ว...

ส่วน “คุณสมบัติอื่นๆ” จะมีหรือไม่?? ยังไม่อยาก “คิดไปไกล”...!!

เป็นนาม (๑๕๓๑๒๒๒) "ราชภัฏราชภัฏ" มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดุสิต
 มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดุสิต "ราชภัฏราชภัฏ" มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดุสิต

สยามรัฐ

!! เด็กนักกีฬาจากบัก

สยามรัฐ

“นายกฯ คนที่ 26”

กับการะที่หนักอึ้ง..!!

สวนดุสิตโพล

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

กับภาระที่หนักอึ้ง..!!

ชัยชนะอย่างขาดลอยของ นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ต่อ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ด้วยมติ 298 คะแนน ต่อ 163 คะแนน ในการเปิดสภา เพื่อเลือกนายกรัฐมนตรีนั้น แม้จะเป็นชัยชนะที่ดูเหมือนจะ “ลอยลำ” แต่จากเหตุการณ์ ตั้งแต่ วันที่ 12 ก.ย. ถึง 17 ก.ย. ที่ผ่านมานั้น น่าจะทำให้ใครหลายคนต่างต้องยอมรับว่า การได้มาซึ่ง “นายกฯ คนที่ 26” เป็นเรื่องที่ “หลักรุเล” ไม่น้อย...

เมื่อวันที่ 12 ก.ย. ที่ผ่านมา ซึ่งมีการเปิดการประชุมสภาผู้แทนราษฎร (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ เพื่อเลือกนายกรัฐมนตรีนั้น ได้เกิดเหตุการณ์ “ส.ส. ไม่ครบองค์ประชุม” โดยมีผู้เข้าร่วมเพียง 161 คน ไม่ครบ 233 คน ตามที่กำหนด จึงได้นัดประชุมเลือกนายกรัฐมนตรีอีกครั้งในวันที่ 17 ก.ย. 2551

เบื้องหลังเหตุการณ์ ส.ส. ไม่ครบองค์ประชุม นั้น เกิดจากการต้องการเสนอชื่อนายสมัคร กลับมาเป็นนายกฯ อีกครั้ง แต่ได้รับการคัดค้านจากพรรคร่วมรัฐบาล จึงจำเป็นต้องควานหานายกฯ คนใหม่ และทำให้เกิดกระแสข่าว “ตัวเต็งสาม ส.”

หลังจากพรรคพลังประชาชนจึงได้มีมติ เสนอชื่อ สมชาย วงศ์สวัสดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรี แต่ก็เกิดการออกแถลงการณ์ “คัดค้านมติกรรมการบริหารพรรค” ของ “กลุ่ม ส.ส. เพื่อนเนวิน” แม้ภายหลังจะสามารถชี้แจงข้อข้องใจ ของ ส.ส. กลุ่มดังกล่าวจนเป็นที่เข้าใจ แต่เหตุการณ์ดังกล่าว ก็ทำให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ถึง “การเล่นเกมการเมือง” เพื่อ “ต้อรอง” โควตารัฐมนตรี (ก็ไม่แปลกถ้าใครจะคิดอย่างนั้น เพราะทั้งจากกระแสข่าว และภาพที่เผยแพร่สู่สาธารณชนดูคล้ายจะสอดคล้องกับกระแสวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าวชัดชัด..!!)

อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะมีอุปสรรคขวากหนามมากมายเพียงแต่ ณ วันนี้ นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ก็ได้รับเลือกจากพรรคร่วมรัฐบาลเป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ 26 ของไทย ที่จำเป็นต้องเร่งทำงาน เพื่อแก้ไขสารพันปัญหาให้แก่บ้านเมืองอย่างเร่งด่วน

“สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้สำรวจความคิดเห็นจาก “ประชาชน” จำนวน 1,656 คน ในประเด็น สิ่งที่ประชาชนอยากให้ “นายกรัฐมนตรี” ดำเนินการเร่งด่วน พบว่า สิ่งที่คนส่วนใหญ่ต้องการดำเนินการเร่งด่วน มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ การแก้ปัญหาความวุ่นวายในสังคมและยุติความขัดแย้งทางการเมือง ส่วนเรื่องที่ต้องการดำเนินการเร่งด่วนในอันดับรองลงมา คือ แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สร้างความสมานฉันท์ให้กับคนในชาติ สร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุน และสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับประเทศชาติ และส่งเสริมการท่องเที่ยวให้พลิกฟื้น

สถานการณ์ในรอบหลายเดือนที่ผ่านมา เป็นสิ่งที่ไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าบ้านเมืองในขณะนี้เต็มไปด้วยปัญหาที่รอกการแก้ไข ซึ่งเชื่อว่า “ประชาชนส่วนใหญ่” ต่างต้องการ “นายกฯ คนธรรมดา” ที่จะทำงานแก้ไขสารพันปัญหาที่รุมเร้าประเทศไทยอย่างจริงจัง...และเมื่อพิจารณาจากประวัติส่วนตัว การศึกษา และผลงานที่ผ่านมาของ “นายกฯ สมชาย” ทั้งผลงานด้านรองนายกฯ และ รมว.ศึกษา โดยเฉพาะในแง่ของบุคลิก ทำหน้าที่ประทับใจข้าราชการและประชาชนที่มองถึงความอ่อนโยน นอบน้อม และรอมชอม ก็คงต้องยอมรับว่า “สอบผ่าน”...

“นายกฯ คนที่ 26” จะเป็นแค่เพียง “นายกฯ นอมินี”...“นายกฯ ขัดตาทัพ” อย่างที่ใครใคร่ “กล่าวหา” หรือเป็น “นายกฯ จอมทัพ”...ตอนนี้คงบอกยาก แต่ต้องดูกันยาวยาว..!! แต่ไม่ว่า ทุกฝ่ายจะให้เวลา ยาวนานเท่าไร?

วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓
โรงเรียนราชภัฏวชิรเวศน์
จังหวัดราชบุรี

... "วิไลวรรณ" ...
... "วิไลวรรณ" ...
... "วิไลวรรณ" ...

มติชน "น.ก.๒๕๖.๒๕๖" ...มติชน

มติชน

มติชน

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุธวิทยาลัย

มติชน

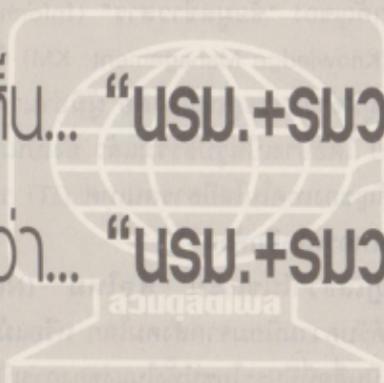
มติชน

มติชน

มติชน

อยากเห็น... "USM.+SMV.ศร."

มากกว่า... "USM.+SMV.กท."

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติข... อยากเห็น... “**USM.+SMV.ศร.**” มากกว่า... “**USM.+SMV.กท.**”

เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ทำให้เกิดคลื่นลูกที่สาม และเป็นตัวเชื่อมของอารยธรรมจากสังคมอุตสาหกรรม ไปสู่สังคมข่าวสารที่สะท้อนถึงสงครามอนาคต หากหวังจะได้ชัยชนะจะต้องเข้าใจใน “สงครามข่าวสาร” (IW)

ข้อความดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือ War and Anti-War ซึ่งเขียนโดยอัลวิน ทอฟเลอร์ (Alvin Toffler) กูรูชาวอเมริกัน นอกจากจะสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของ “ข้อมูลข่าวสาร” (Information) ในยุคแห่งการจัดการความรู้ (Knowledge Management: KM) ซึ่งเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร ผู้ใดมีข้อมูลข่าวสารอยู่ในมือ คือ ผู้มีอำนาจอย่างแท้จริง (Information is Power) ได้อย่างเป็นรูปธรรมแล้ว ยังเป็นภาพสะท้อนที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) รวมทั้งสื่อใหม่ (New Media) อย่างอินเทอร์เน็ตอีกด้วย

คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าในขณะนี้ “สื่อใหม่” (New Media) โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ตได้รับความนิยมจากสังคมโลก หรือแม้แต่สังคมไทยมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากเป็นสื่อที่มีประโยชน์ทั้งในแง่ของการเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนความรู้ที่ไร้พรมแดน และเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารที่สะดวก รวดเร็ว และครอบคลุมพื้นที่กว้างขวาง ซึ่งพิจารณาได้จากการขยายตัวของจำนวนผู้ใช้งานที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จาก 2 ล้านคน ในปี 2543 กลายเป็น 13 ล้านคนในปี 2550

อย่างไรก็ตาม จากราคาอุปกรณ์ที่ค่อนข้างสูง เมื่อเปรียบเทียบกับอัตรารายได้ของคนไทย ตลอดจนการขยายตัวของเทคโนโลยีที่ไม่ทั่วถึง จึงทำให้ผู้ใช้ส่วนใหญ่ยังจำกัดเขตตัวเมือง และกลุ่มผู้ที่มีสถานภาพทางสังคม การศึกษา และมีพื้นฐานด้านภาษาที่ดี

ข้อจำกัดของสื่อใหม่ดังกล่าว ย่อมเป็นสิ่งที่ทำให้เกิด “ความเหลื่อมล้ำ เกิดช่องว่างระหว่าง “ผู้มีข้อมูล” กับ “ผู้ไร้ข้อมูล” (Information haves and have-nots) ระหว่างประชากรกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม หรือแม้แต่สังคมโลกอย่างไม่ต้องสงสัย

ปัจจัยสำคัญของการเข้าไม่ถึง “ข้อมูล” (Information) ก็คือ จากความไม่เท่าเทียมกันของโอกาสในการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร (ICT - Information and Communication Technologies) ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างชุมชนภายในประเทศ และระหว่างประเทศ โดยความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลนั้น ประกอบด้วย

“ความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึง” (Access Divide) ซึ่งเกี่ยวข้องกับ เรื่องของโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี (Infrastructure Divide) เพราะหากสังคมหรือประเทศนั้นไม่มีโครงสร้างทางเทคโนโลยีที่เอื้ออำนวย การพัฒนาหรือการส่งเสริมใดๆ ก็ไม่อาจประสบความสำเร็จได้ เช่น โอกาสในการใช้ไฟฟ้า การใช้โทรศัพท์ และโทรศัพท์มือถือ การแพร่กระจาย ของการใช้คอมพิวเตอร์ การใช้อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ส่วน “ความเหลื่อมล้ำทางการเรียนรู้หรือเนื้อหา” (Literacy Divide or Learning Divide or Content Divide) เป็นความเหลื่อมล้ำอันเกิดจาก ต้นทุนทางความรู้และการศึกษาที่ไม่เท่าเทียมกัน ทำให้สมาชิกของสังคม หนึ่งๆ มีความสามารถในการทำความเข้าใจ และใช้ประโยชน์จากสารสนเทศ ที่ส่งผ่านมาทางสื่อใหม่ (New Media) อย่างไม่เท่าเทียมกัน

นอกจากนั้นยังมี “ความเหลื่อมล้ำในการบริหารจัดการ” (Management Divide) ซึ่งเป็นความเหลื่อมล้ำที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการออกกฎระเบียบ นโยบาย เช่น นโยบายการเปิดเสรีเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้มีการแข่งขันกันมากขึ้น

เกี่ยวกับราคาสินค้า และบริการด้านสารสนเทศที่ถูกหลง ส่งผลให้ประชาชน
ในประเทศมีโอกาสเข้าถึงสารสนเทศได้มากขึ้น หรือการออกกฎระเบียบ
เพื่อป้องกันอันตรายอันเกิดจากเนื้อหาของสื่อใหม่ หรือเกิดจากผู้ที่มีฉวยโอกาส
ใช้สื่อในทางทุจริต ย่อมส่งผลให้การเข้าถึงสารสนเทศมีความยากลำบาก
มากขึ้น

จากประโยชน์และข้อจำกัดที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น น่าจะทำให้ไม่มีใคร
กล้าปฏิเสธว่า หาก “ความเหลื่อมล้ำของการเข้าถึงสารสนเทศ มีมาก
เท่าไร??” ก็มีโอกาสในการเกิด “ช่องว่างทางความรู้” (Knowledge
Gap) ซึ่งเป็นการรับรู้ที่ไม่เท่ากันของคนในสังคม อันเกิดจาก “สถานภาพ
ทางเศรษฐกิจ สังคม และบุคคล” (Socioeconomic Status) ได้แก่
ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ฐานะทางสังคม ปัจจัยส่วนบุคคล เช่น
อุปนิสัย บุคลิกภาพ ในสังคมไทยมากขึ้นเท่านั้น

รูปธรรมที่ชัดเจนของ “ช่องว่าง (เรื้อรัง) ทางความรู้” ของไทย
คงหนีไม่พ้นระบบการจัดการเรียนการสอนระหว่างเด็กในเมืองกับชนบท
(ที่ยิ่งนับวันก็ยิ่งห่างชั้นเรื่อย) พิจารณาแค่ “สภาพโรงเรียน” “ครูผู้สอน”
“หนังสือ”...“สื่อการเรียนรู้อื่น ๆ” ก็น่าจะทำให้ได้ “คำตอบชัดชัด”
ว่า “เหมือน” หรือ “แตกต่าง”...!?!

การปฏิรูปการศึกษาไทยนับตั้งแต่ นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ได้ดำรง
ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการที่เน้นให้ความสำคัญการศึกษา
ระดับปฐมวัย ซึ่งเป็น “รากฐาน” ของการผลิตทรัพยากรที่มีคุณภาพของ
ประเทศด้วยการบรรจุการศึกษาระดับอนุบาลรวมอยู่ในการศึกษาระดับ
พื้นฐาน ถือเป็น “ก้าวแรก” ของการปฏิรูปการศึกษาไทยที่นักวิชาการ
ผู้เชี่ยวชาญ นักการศึกษาใหญ่น้อย ต่างยอมรับว่ามา “มาถูกทาง...
เกาฏุกจุด”

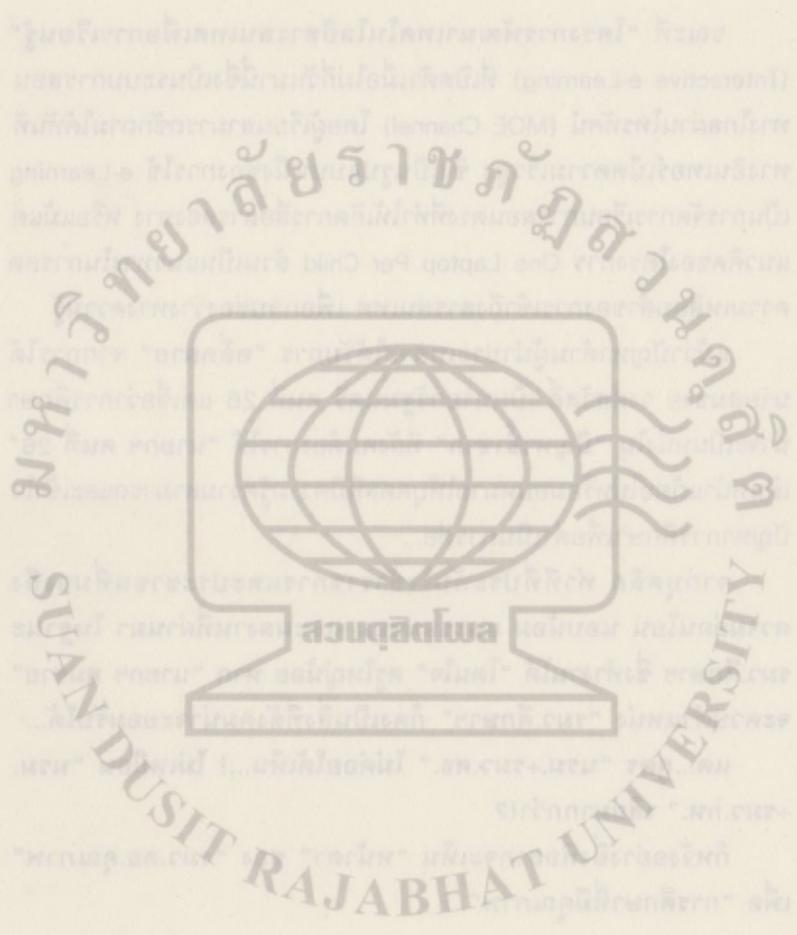
ขณะที่ “โครงการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้” (Interactive e-Learning) ที่เปิดตัวเมื่อไม่กี่วันมานี้ซึ่งเป็นระบบการสอนทางไกลผ่านโทรทัศน์ (MOE Channel) โดยผู้เรียนสามารถซักถามได้ทันทีทางอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ e-Learning เป็นการจัดการเรียนการสอนตรงที่ทำให้เกิดการสื่อสารสองทาง หรือแม้แต่แนวคิดของโครงการ One Laptop Per Child ล้วนเป็นแนวทางในการลดความเหลื่อมล้ำของการเข้าถึงสารสนเทศ เพื่อกลบช่องว่างทางความรู้

แม้ว่าปัญหาด้านผู้นำประเทศจะได้รับการ “คลี่คลาย” จากการได้ นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรี คนที่ 26 แต่เชื่อว่าการศึกษาน่าจะเป็นหนึ่งใน “ปัญหาซ้ำซาก” ที่สังคมต้องการให้ “นายกฯ คนที่ 26” เดินหน้าแก้ต่อไปหรือมอบหมายให้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถและเข้าใจปัญหาการศึกษาเพื่อดำเนินการต่อ...

จากบุคลิก ท่าทีที่ประทับใจข้าราชการและประชาชนที่มองเห็นถึงความอ่อนโยน นอบน้อม และรอมชอม และผลงานที่ผ่านมา ในฐานะรมว.ศึกษา ซึ่งทำงานได้ “โดนใจ” ครูใหญ่น้อย หาก “นายกฯ สมชาย” จะควมตำแหน่ง “รมว.ศึกษาฯ” ก็คงเป็นสิ่งที่สังคมน่าจะยอมรับได้...

แต่...สูตร “นรม.+รมว.ศธ.” ไม่ค่อยได้เห็น...! ไม่เหมือน “นรม.+รมว.กท.” เสียมากกว่า!

ก็หวังอย่างยิ่งที่อยากจะเห็น “หน้าตา” ของ “รมว.ศธ.คุณภาพ” เพื่อ “การศึกษาที่มีคุณภาพ”..!

สยามรัฐ

สยามรัฐ

เป็น “วัยรุ่น”

ณ วันนี้ เหนื่อยไม่ใช่เล่น..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

ณ วันนี้ เหนื่อยไม่ใช่นะ...!!

ณ วันนี้ ดูเหมือนการเป็น “วัยรุ่น” จะเป็นเรื่องที่ว่าง่ายง่าย เพราะนอกจากต้องเผชิญกับ “ปัจจัยภายใน” อันเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงตามวัยแล้ว ยังต้องเผชิญกับ “ปัจจัยภายนอก” อันเกิดขึ้นจากสังคมยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) หรือยุคโลกไร้พรมแดน...

จากการประชุมเชิงปฏิบัติการการเฝ้าระวังทางสังคมและการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนาเด็กและเยาวชน จัดโดยกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เมื่อไม่กี่วันมานี้ นั้น ทำให้ได้พบปัญหาที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นและเยาวชนไทยมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการทะเลาะวิวาท ล้วงละเมิดทางเพศ ยาเสพติด เด็กแว้น...สก็อย หรือแม้แต่เด็กติดเกม สารพันปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน แม้ส่วนหนึ่งจะเกิดจากความประหลาดที่ไม่เหมาะสมของตัวเองเอง

แต่ความอ่อนแอของสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา ความสัมพันธ์ที่ห่างเหินระหว่างครูและเด็ก หลักสูตรการเรียนรู้ที่ล้าสมัย สื่อมวลชนแค่เปลือกนอกบางส่วนและสื่อใหม่อย่างอินเทอร์เน็ต ซึ่งเผยแพร่ภาพลามกอนาจาร หรือข้อมูลที่ไม่เหมาะสม แม้แต่ความห่อนยานในการใช้กฎหมายเพื่อควบคุมร้านเกม อินเทอร์เน็ต และกวัดขัดจับกุมสื่อลามกในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ซีดี วีซีดี ล้วนเป็น “สิ่งเร้า” ที่ผลักดันให้พฤติกรรมวัยรุ่น “ดิ่งเหว” อย่างที่ปรากฏทุกวันนี้

หากพูดถึงหนทางแก้ไข “ปัญหาแบบยั่งยืน” ก็คงหนีไม่พ้นการหาหนทางแก้ไขแบบรอบด้าน โดยอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายในการแก้ไขปัญหายังจริงจัง (ดูเหมือนเป็นเรื่องที่พูดง่าย แต่ทำยากยิ่งกว่า “งมเข็มในมหาสมุทร” และ “เข็นครกขึ้นภูเขา” ไปพร้อมพร้อมกันเสียอีก)

อย่างไรก็ตามก่อนที่จะคิดถึงขั้นหาวิธีแก้ไข สิ่งแรกที่ทุกฝ่ายจำเป็นต้องเข้าใจ ก็คือ การเรียนรู้ จิตวิทยาพัฒนาการวัยรุ่น (Adolescence)

เพื่อทำความเข้าใจว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เป็นวัยวิกฤต (Critical Period) หรือวัยพายุพายุแคะ (Storm and Stress) เพราะนอกจากจะเป็นวัยที่มีการปรับเปลี่ยนทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และการดำเนินชีวิตอย่างมากแล้ว ยังมีความต้องการที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วยความต้องการในด้านหลัก ๆ ได้แก่

ความต้องการทางกาย (Physiological Need) ได้แก่ อาหาร อากาศ ที่บริสุทธิ์ การพักผ่อน และความต้องการทางเพศ ความต้องการทางจิตใจ หรือความต้องการทางจิตวิทยา (Psychological Need) ได้แก่ ความเป็นเจ้าของ ความรัก ความปลอดภัย ความอบอุ่นของครอบครัว ความสำเร็จในการเรียน การยอมรับจากคนอื่น ๆ และความต้องการทางสังคม (Social Need) ได้แก่ การที่จะอยู่ร่วมกับเพื่อนฝูง และการทำกิจกรรมร่วมกับคนอื่น ๆ

สิ่งต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปในช่วงวัยรุ่น ตลอดจนการเรียนรู้สิ่งใหม่ทั้งด้านร่างกาย สังคม รวมทั้งองค์ความรู้ต่างๆ เพื่อการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพนั้น ถือเป็น “ภาระอันหนักอึ้ง” ที่จำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจจากพ่อแม่ ครู หรือแม้แต่ผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมือง ในการประคับประคอง เพื่อเพาะบ่มให้วัยรุ่นเจริญเติบโตไปตามวัย ตามธรรมชาติ โดยไม่รู้สึกรู้ว่าถูกบีบบังคับ เพียงแค่ทุกฝ่ายกลับไปทวนคิดว่า เมื่อตอนเป็นวัยรุ่นต้องการสิ่งใด ก็น่าจะเข้าใจ “วัยรุ่น” ได้ไม่ยาก...

ถ้าทุกคนกลับไป “คิด” ก็น่าจะทำให้เข้าใจว่า เป็น “วัยรุ่น” ณ วันนี้ เหนื่อยไม่ใช่เล่น...!! (จริงไหม...??)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

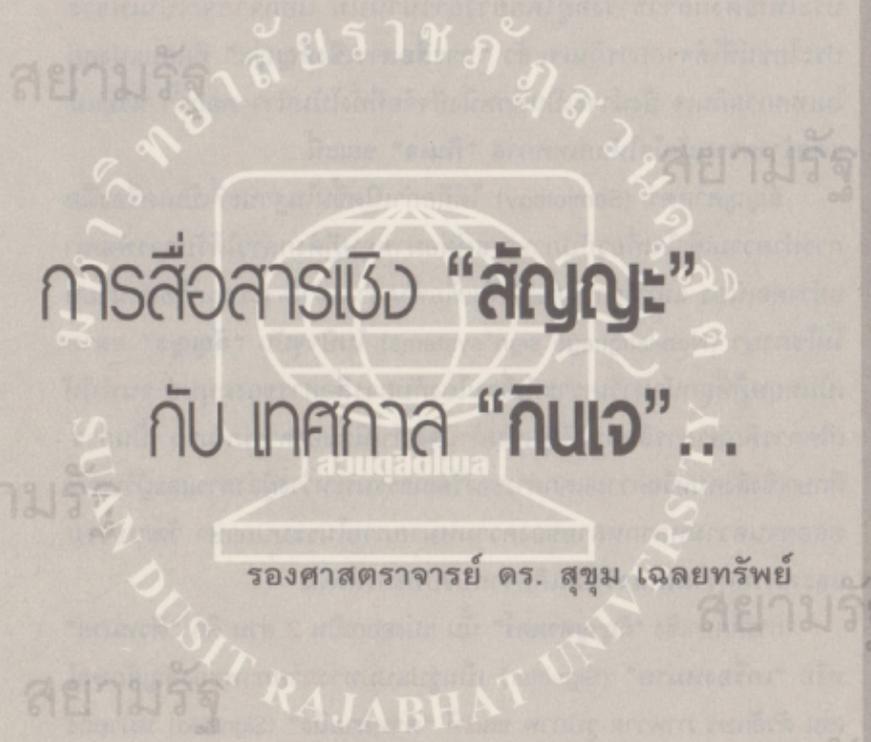
SUAN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

(๕๕.๖๓๖) ๒๕๖๓

สยามรัฐ "ฉบับนี้" ระดมคน บกั

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

การสื่อสารเชิง "สัญญาะ" กับ เทศกาล "กินเจ" ...

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

“สยามศึกษา” การสื่อสารเชิง “สัญญะ”

กับ เทศกาล “กินเจ”...

“กินเจ” เป็นประเพณีของชาวจีนที่ได้รับการสืบทอดมาอย่างยาวนาน และต่อเนื่องซึ่งนับวันจะทวีความนิยมมากขึ้นเรื่อย โดย “จุดขาย” ที่ทำให้ประเพณีดังกล่าวดำรงอยู่ได้อย่างยาวนานนั้น นอกจากจะเป็นเพราะประโยชน์ที่ได้จากการกินเจแล้ว “การสื่อสารเชิงสัญญะ” ที่แอบแฝงอยู่ในเทศกาลกินเจ ยังน่าจะเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทั้งโน้มน้าว ตอกย้ำ หรือแม้แต่สร้างความมั่นใจให้แก่เทศกาล “กินเจ” ขณะนี้...

สัญศาสตร์ (Semiology) ได้ถือกำเนิดขึ้นในฐานะที่เป็นเครื่องมือ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับภาษา แต่ต่อมาทฤษฎีดังกล่าวได้รับการพัฒนา อย่างต่อเนื่อง และมีการศึกษาวิจัยเพื่อทำความเข้าใจระบบเครื่องหมายที่ ไม่ใช่ภาษา (Non-language sign systems) ในปัจจุบัน “สัญญะ” กลายเป็นทฤษฎีที่ถูกนำมาวิเคราะห์เชื่อมโยงกับการสื่อสารของมนุษย์ จนทำให้เกิดการศึกษาการสื่อสารที่มุ่งเน้นด้านจุดกำเนิดของความหมาย เป็นการ ศึกษาเชิงสังคมหรือความแตกต่างของวัฒนธรรมระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ตลอดจนความหลากหลายของความหมายภายในระบบภาษา วัฒนธรรม และสภาพความเป็นจริงอันเกิดจากบริบทของสังคม

การศึกษาเชิง “สัญศาสตร์” นั้น แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ “ตัวหมาย” หรือ “เครื่องหมาย” (Signifier) เป็นรูปแบบทางกายภาพของสัญลักษณ์ เช่น ตัวอักษร ภาพวาด รูปภาพ ขณะที่ “ตัวหมายถึง” (Signified) หมายถึง บริบทที่แฝงอยู่ในสัญลักษณ์นั้น ๆ

ในกรณีของเทศกาลกินเจนั้น “ตัวหมาย” หรือ “เครื่องหมาย” ที่ชัดเจนที่สุดคงหนีไม่พ้น คำว่า “กินเจ” ส่วน “ตัวหมายถึง” นั้น สามารถตีความได้หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการกินเพื่อสุขภาพ กินด้วยจิตเมตตา กินเพื่อเว้นกรรม หรือแม้แต่กินเพื่อระลึกคุณความดีของบรรพบุรุษซึ่ง ประกอบไปด้วย 7 ตำนาน ได้แก่ รำลึกถึงวีรชนทั้ง 9 บุษบาพระพุทธรเจ้า

เก้าอี้ลงฝ้ายมหายาน พิธีบูชาเพื่อระลึกถึงราชวงศ์ชอง เล่าเอี้ย เล่าเซ็ง และการกินเจของภูกี้เก็ด แม้แต่ “ธงเหลือง” “การนุ่งขาวห่มขาว” รวมทั้ง “อาหารเจ” ล้วนเป็นสิ่งที่สามารถนำมาวิเคราะห์ในมิติเชิงสัญลักษณ์ได้ทั้งสิ้น

ทฤษฎีสัญลักษณ์แม้จะให้ความสำคัญด้านจุดกำเนิดของความหมายและตัวสารเป็นสำคัญ ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาในรูปแบบดั้งเดิมที่จะศึกษากระบวนการสื่อสารซึ่งเกี่ยวข้องกับสาร ช่องทาง เครื่องส่ง ผู้รับ เสียงรบกวน และการย้อนกลับ แต่ก็ยังเป็นอีกหนึ่งทฤษฎีที่มีการศึกษาแบบ “นอกกรอบแต่อยู่ในคอก” ศึกษา “ความเหมือนในมิติที่แตกต่าง” โดยคำนึงถึงการตีความสารที่แตกต่างหรือเหมือนกันตามทัศนคติพื้นฐานของบุคคลแต่ละคน

หาก “สาร” “วัตถุ” “สัญลักษณ์” “ประเพณี” เหล่านั้น เป็นสิ่งที่สร้างทัศนคติหรือความรู้สึกที่ดีให้แก่สังคม ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ “สิ่งเหล่านั้น” จะได้รับการตอบสนองที่ดี เจกเช่น “เทศกาลกินเจ” ที่ได้รับกระแสนิยมอย่างล้นหลามไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าราคาผักจะพุ่งสูงขึ้นไม่หยุดจากผลกระทบของเหตุการณ์น้ำท่วมในหลายๆ จังหวัด

ถ้าการบ้านการเมืองไทย สามารถสื่อสารกับสังคมได้เหมือน “เทศกาลกินเจ” ความเบื่อหน่ายการเมืองบ้านการเมือง... ปัญหาความขัดแย้ง ความสับสนวุ่นวายต่างๆ ก็จบลงได้ด้วยดี...

แต่ที่ทุกอย่างไม่จบไม่สิ้นสักทีนั้น น่าจะเกิดจากการที่แค่ “ประชาชน” เห็น หรือได้ยิน คำว่า “การเมือง” ก็แทบอยากจะเดินหนีแล้ว คงไม่กล้าคิดต่อว่า “ประชาชน” จะมีความรู้สึกอย่างไร? กับการเมือง ณ วันนี้...!!

“เมืองไทย” มติชน “มติชน”

มติชน

มติชน

เมื่อไร?? “การเมืองไทย”!!

จะเหมือน “กินเจ”... “กินชอ”

(แตกต่างกัน...แต่ “ไม่ขัดแย้ง”)

รองศาสตราจารย์ ดร. สุชুম เฉลยทรัพย์

จะเหมือน “กินเจ”... “กินซอ” (แตกต่างกัน...แต่ “ไม่ขัดแย้ง”)

“ธงเหลือง” ที่แขวนเรียงรายตามสถานที่ต่าง ๆ เกือบทุกหัวระแหง นอกจากจะเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึง “เทศกาลกินเจ” ซึ่งเวียนมาบรรจบครบรอบปีอีกครั้งแล้ว ยังเป็นช่วงเวลาที่สะท้อนให้เห็นถึงความ “แตกต่างกันอย่างลงตัว” ด้านวัฒนธรรมการกินที่เกิดขึ้นในสังคมอย่างชัดเจน...

ปัจจัยอะไร..? ที่ทำให้กลุ่มคนที่ “กินเจ”...“กินซอ” อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่าง “แตกต่าง” แต่ “ไม่ขัดแย้ง” ถือเป็นปรากฏการณ์ของกรณีศึกษาทางสังคมที่น่าสนใจไม่น้อย..!!

ประเพณีกินเจถูกกำหนดเอาไว้ตาม “จันทรคติ” คือ เริ่มต้นตั้งแต่วันที่ขึ้น 1 ค่ำ เดือน 9 ของทุกปี ถึงขึ้น 9 ค่ำ เดือน 9 ตามปฏิทินจีน โดยในปี 2551 ตรงกับวันที่ 29 กันยายน ถึง 7 ตุลาคม 2551 ซึ่งสิ่งหนึ่งที่มีมักจะเกิดขึ้นในช่วงเทศกาลกินเจ ก็คือ พฤติกรรมการกินที่แตกต่างกันระหว่างการ “กินซอ” ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกบุคคลที่กินเนื้อสัตว์ โดยนิยมใช้ในช่วงเทศกาลกินเจ และการ “กินเจ” เป็นคำที่ใช้เรียกบุคคลที่กินอาหารผัก อาหารที่มาจากพืชผักธรรมชาติ ไม่มีเนื้อสัตว์ปะปน และไม่ปรุงด้วยผักฉุน 5 ชนิด ได้แก่ กระเทียม หัวหอม หลักเกียว กุยช่าย ใบยาสูบ งดเว้นน้ำมันสด นมข้น และตำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม มีความบริสุทธิ์สะอาด ทั้งกาย วาจา ใจ

คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าเมื่อหลายปีก่อน การกินเจเป็นสิ่งที่ค่อนข้างแปลก จนบางคนอาจจะมองว่าถึงขั้นเรื่องมาก แต่ ณ วันนี้ “กินเจ” กลายเป็นประเพณีของชาวจีนที่ได้รับการสืบทอดมาอย่างยาวนานและต่อเนื่อง ซึ่งนับวันจะขยายความนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่เพียงแต่ในหมู่คนไทยเชื้อสายจีนเท่านั้น

สาเหตุสำคัญที่ทำให้การกินเจเป็นที่นิยมมากขึ้นนั้น น่าจะเกิดจากประโยชน์ที่ได้รับทั้ง “ทางร่างกาย” เพราะเป็นการกินเพื่อสุขภาพ ซึ่ง

อาหารเจ ส่วนใหญ่เป็นพวกผัก ผลไม้ หรือธัญญาพืชชนิดต่าง ๆ ซึ่งจัดเป็นอาหารชีวจิต และเมื่อกินติดต่อกัน จะเป็นการปรับความสมดุลของร่างกาย สามารถขับพิษของเสียต่างๆ ออกได้ ปรับระบบต่างๆ ในร่างกายให้มีเสถียรภาพ โลหิตจะถูกฟอกให้สะอาดขึ้นเรื่อยๆ เซลล์ต่างๆ ของร่างกายเสื่อมสลายช้าลง ทำให้อายุยืนยาวมีผิวพรรณสดชื่นผ่องใส ร่างกายแข็งแรงรู้สึก มีสุขภาพดี และอวัยวะหลัก ได้แก่ หัวใจ ไต ม้าม ตับ ปอด และอวัยวะประกอบคือ ลำไส้ใหญ่ ลำไส้เล็ก กระเพาะปัสสาวะ กระเพาะอาหาร ต่อมไทรอยด์ แข็งแรงทำงานได้อย่างปกติ

“ทางจิตใจ” เพราะเป็นการกินด้วยจิตเมตตา เนื่องจากทุกๆ วัน อาหารที่รับประทานส่วนใหญ่จะประกอบด้วยเลือดเนื้อของสรรพสัตว์ ซึ่งการกินเจเป็นการกินอาหารประเภทพืชผักจากธรรมชาติ จึงเปรียบเสมือนเป็นการกินที่เปี่ยมไปด้วยเมตตา ซึ่งทำให้เกิดความเมตตา เกิดความสงบ สุขุม อารมณ์ไม่ฉุนเฉียว ไม่มิโห่งง่าย และจะช่วยเกื้อกูลส่งเสริมให้บารมีธรรมสูงขึ้นเรื่อยๆ

หรือแม้แต่ การกินเพื่อเว้นกรรม เพราะการฆ่าเอาเลือดเนื้อของสรรพสัตว์ต่าง ๆ นั้น ล้วนเป็นการสร้างกรรม แม้จะไม่ได้ลงมือฆ่าเอง แต่การซื้อก็เปรียบเหมือนการจ้างฆ่า ดังคำกล่าวที่ว่า “บาปอยู่ที่คนทำ กรรมอยู่ที่คนกิน” ฉะนั้นการกินอาหารเจ จึงเป็นการกินเพื่อเว้นการสร้างกรรม กินเพื่ออยู่ไม่ใช่อยู่เพื่อกิน เป็นการหยุดการสร้างบาปเวรกรรม ทำให้ไม่เกิดการอาฆาต พยาบาท จึงปราศจากศัตรูทั้งมนุษย์และสัตว์ที่คิดมุ่งทำร้ายตามจองเวร

อย่างไรก็ตามตั้งแต่ยุคที่การกินเจยังคง “ซบเซา” จนถึงยุคที่ “เฟื่องฟูสุดขีด” นั้น ปรากฏการณ์อย่างหนึ่งที่น่าสนใจ คือวัฒนธรรมการกิน ไม่ใช่เฉพาะการกินเจเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการไม่กินเนื้อวัวของบุคคลที่

นับถือเจ้าแม่กวนอิม หรือแม่แต่การไม่กินเนื้อหมูของชาวมุสลิมล้วนเป็น “ความแตกต่าง” ที่ไม่เคยสร้าง “ความขัดแย้ง”

เหตุที่ทำให้ “ความแตกต่าง” ทั้งหลายนี้ ไม่ลุกลามเป็น “ความขัดแย้ง” นั้น มีปัจจัยเกื้อหนุนที่สำคัญ ได้แก่ “ความเข้าใจ” จนทำให้เกิดการยอมรับในแนวคิด ประเพณี วัฒนธรรม ที่แตกต่าง ซึ่งความเข้าใจนั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดได้เอง แต่ต้องอาศัยการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลยุทธ์ทางการสื่อสารการตลาดผ่านสื่อมวลชนอย่าง “การประชาสัมพันธ์” มาประยุกต์ใช้ เป็นกลยุทธ์ที่นำเสนอข้อมูลข่าวสาร เพื่อสร้างให้เกิดความเข้าใจ

เนื่องจากการประชาสัมพันธ์เป็นกลยุทธ์ที่มีการนำเอาข่าวสาร ความคิด จิตวิทยา รวมทั้งวิธีการดำเนินการสื่อสารต่างๆ มาผสมผสานกันอย่างมีระบบ และมีหลักการ เพื่อก่อให้เกิดผลของการโน้มน้าว หรือจูงใจต่อแนวความคิด อารมณ์ ทัศนคติ และพฤติกรรมใดๆ ของกลุ่มเป้าหมาย ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อให้อำนาจประโยชน์สูงสุดต่อวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

จุดเด่นของการประชาสัมพันธ์ นอกจากจะเป็นกลยุทธ์ทางการสื่อสารที่สามารถนำข้อมูลข่าวสารวิ่งตรงจากแหล่งข่าวออกไปสู่กลุ่มเป้าหมายหรือประชาชนได้อย่างตรงจุดที่สุด และยังมีการพลิกแพลงรูปแบบ เทคนิค ในการสร้างงานให้เหมาะกับประเด็นข่าว และสภาพแวดล้อมของประชาชน ได้เป็นอย่างดีแล้ว ยังใช้ค่าใช้จ่ายที่น้อยกว่าการสื่อสารรูปแบบอื่น ๆ

การให้ข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับการกินเจด้วยวิธี “ประชาสัมพันธ์” ผ่านสื่อมวลชน ในรูปแบบของรายการต่าง ๆ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา จนทำให้เกิดความเข้าใจ และการยอมรับความแตกต่าง ซึ่งส่งผลให้บุคคล “กินเจ”...“กินชอ” สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างไม่ขัดแย้งนั้น ถือเป็นกรณีตัวอย่างของการ “ทำหมัน” ความแตกต่าง ไม่ให้ลุกลามกลายเป็น

ความขัดแย้งที่สังคมไทย ณ วันนี้ จำเป็นต้องศึกษา โดยเฉพาะความสับสนวุ่นวาย ความขัดแย้งทางการเมือง ที่กลายเป็น “ปัญหาเรื้อรัง” ของสังคมไทยในขณะนี้ นั่น เป็นสิ่งที่ต้องเร่งแก้

ความเป็นคนไทยชนชาติเดียวกัน พูดภาษาเดียวกัน มีวัฒนธรรมประเพณี และกินข้าวเป็นอาหารหลักเหมือนกัน ล้วนเป็น “แต้มต่อ” ที่ทำให้การสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างคนไทยด้วยกัน เป็นเรื่องที่ไม่น่าทำได้ยาก

ขอเพียงฝ่ายรัฐบาล พันธมิตร และฝ่ายค้าน “เปิดอก” พูดคุยสื่อสารกันอย่างจริงจัง ยุติการแบ่งพรรคแบ่งพวก โดยคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของ “ประชาชน”... “คนไทย”... “ประเทศชาติ” เป็นสำคัญ เชื่อว่า “ความขัดแย้ง” ที่เกิดขึ้นน่าจะพอมีทางยุติลงได้...

ท่าทีของ “รัฐบาลสมชาย 1” ที่ดูเหมือนพร้อมจะพูดคุยกับทุกฝ่าย การเสนอตัวของ “พ่อใหญ่” พล.อ.ชวลิต ในการเป็น “คนกลาง” เจรจากับฝ่ายพันธมิตรเพื่อประเทศชาติ การเข้าพบ พล.อ.เปรม เพื่อขอพร และขอคำแนะนำในการทำหน้าที่ของ “นายกฯ สมชาย” ล้วนเป็น “นิมิตหมายอันดี” ของการเริ่มต้นสื่อสาร เพื่อยุติความขัดแย้ง ณ วันนี้

หวังลึก ๆ ว่า สักวันจะเห็นการเมืองไทยที่ แตกต่าง...แต่ “ไม่ขัดแย้ง” เกิดขึ้นจริงจริงเสียที...!!

๒๕๖๒

“สยามรัฐ” “ขัดแย้ง” ... “แตกแยก” ภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรม..

คราบน้ำตา หยาดเลือด เสียงกรีดร้อง ความอลหม่าน สับสนวุ่นวาย ภาพเคลื่อนไหว ภาพนิ่ง เสียง บทความ ข่าวสั้น หรือแม้แต่ “พาดหัวข่าว” ของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ ล้วนเป็นภาพที่เป็นรูปธรรมของ “ความขัดแย้ง” ... “แตกแยก” ความสูญเสีย ณ วันนี้ อย่างชัดเจน...!!

พาดหัวของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับทั้งไทย...เทศ หัวสี...คุณภาพ หรือแม้แต่หนังสือพิมพ์เศรษฐกิจ หลังจาก “วันวิปโยค” ล้วนเป็น “คำสั้นๆ” ที่แฝงไปด้วย “นัยยะ” ถึงอารมณ์ความรู้สึก ความสลดหดหู่ของสื่อมวลชน ในฐานะตัวแทนของ “ประชาชน คนไทยทุกคน” ...

“BLOODSHED” หมายถึง “การเลือดตกยางออก” ข้อความสั้นๆ ที่สะเทือนใจ จาก “Bangkok Post” “ตำรวจปะทะมือบอนองเลือด! พันธมิตรหญิงดับ” ... “จลาจลตาย 2 ดร.สลาย พรม. สาส์สื่อ ใช้แก๊สน้ำตาระเบิดควัน” ... “ตุลาทมิฬ ยิ่งแก๊สใส่มือดับ 2 เจ็บร่วม 400” ... “ตาย 1 เจ็บ 300 ‘3 ทัพ’ เสริม ดร. ตรึงกรุง” ... “ข่มสมชาย ขยี้ทักษิณ ปฏิวัติ - ยุบสภา - ลาออก?” ... “ทรราช นำ ประชาชน” พาดหัวที่สะท้อนความรุนแรงจาก “ไทยรัฐ” “เดลินิวส์” “คม ชัด ลึก” “ข่าวสด” “โพสต์ทูเดย์” และ “ผู้จัดการ”

“ทหารคุม! ดร. เอาไม่อยู่ - ปะทะทั้งวัน แก๊สน้ำตาล่ม - บี้ม - ยิง ตาย 2 บาดเจ็บกว่า 300 ‘อนุพงษ์’ ปฏิเสธปฏิวัติ” พาดหัวที่สะท้อนความสูญเสียจาก “มติชน” “นองเลือด 7 ตุลาทมิฬวิปโยค ทรราช สลายมือบอนองยิ่งระห่ำแก๊สน้ำตา เขี่ยสาวเช่น 1 ศพ ชาขาดอนาถ 6 คน บี้มสยอง 1 ศพ ‘จิว’ ไขก๊อกรับผิด สมชายลั่นไม่ออก พันธมิตรยันสู้ตาย” พาดหัวที่สะท้อนสถานการณ์ที่ตึงเครียดจาก “บ้านเมือง”

“ตุลาบทมิฬ รัฐบาลอำมหิต ก่อมิคสัญญี”... “ทรราช ชายทมิฬ
ปราบประชาชน ‘จิว’ อุดสุโขก๊อก ‘เซยแม้ว’... “มือบปะทะตำรวจตาย
2 บาทเจ็บ ร่วม 400 ‘มิคสัญญี’”... “ลุยสลายมือบปะทะเดือด กลียุค!
วางคาร์บอมบ์” พาดหัวที่สะท้อนอารมณ์ ความรู้สึก จาก “แนวหน้า”
“ไทยโพสต์” “กรุงเทพธุรกิจ” และ “สยามรัฐ”...!!

“การเมือง ต้อน สก. ไทยจ่อปากเหว ธุรกิจ-ท่องเที่ยว หมดลุ่น
ไตรมาส 4”... “บิกธุรกิจบีบยุบสภา หวั่นความรุนแรงลูกกลม ทูบท่องเที่ยว
ตลาดทุนป่นปี้ ‘สมชาย’ เช่นตุลาเดือด” พาดหัวที่สะท้อนความสูญเสีย
ทางเศรษฐกิจ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดย “ประชาชาติธุรกิจ” และ
“ฐานเศรษฐกิจ”

ทุกข้อเขียน ทุกข้อความ ทุกถ้อยคำ ล้วนเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึง
ทุกอารมณ์ ทุกความรู้สึก ความเสียใจ ห่วงใย เพื่อนร่วมชาติ ไม่เพียงแต่
จาก “สื่อมวลชน” แต่เป็นของทุกคนที่ได้ชื่อว่าเป็น “คนไทย”...

สุดท้ายไม่ว่าใครจะ “แพ้...ชนะ” “ฝ่ายพันธมิตรหรือตำรวจ”
จะบาดเจ็บ เสียชีวิต การปะทะที่เกิดขึ้น ก็เป็นการต่อสู้ของคนที่ได้ชื่อว่า
เป็น “คนไทยด้วยกัน”... จะต่อสู้ ใช้ความรุนแรง ปะทะ สลายมือ
ปราบปราม หาผู้แพ้ ผู้ชนะ เพื่ออะไร???

เมื่อสุดท้ายก็แพ้ด้วยกันทั้งหมด โดยเฉพาะ “คนไทย”...
ที่เจ็บ บอบข้ำ สุดสุด ก็ไม่พ้น “ประเทศชาติ”...!!

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
สวนดุสิตราชภัฏมหาวิทยาลัย

อย่างไร? ให้ “เด็กไทย”
ใช้ Internet เพื่อ “ความรู้”
มากกว่า “บันเทิง” ..??

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

ใช้ Internet เพื่อ “ความรู้” มากกว่า “บันเทิง”..??

ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะในเชิงบวกหรือลบ ที่สะท้อนให้เห็นผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมโลกและไทย คงทำให้ไม่มีใครล้าปฏิเสศศักยภาพอินเทอร์เน็ตในฐานะสื่อใหม่ (New Media) ที่เปลี่ยนโฉมด้านการสื่อสารของโลกทั้งใบได้ในพริบตา...

อินเทอร์เน็ต เกิดขึ้นในปี 2512 จากการเกิดเครือข่าย ARPANET (Advanced Research Projects Agency Network) ซึ่งเป็นเครือข่ายสำนักงานโครงการวิจัยขั้นสูงของกระทรวงกลาโหม ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีวัตถุประสงค์หลักของการสร้างเครือข่ายคือ เพื่อให้คอมพิวเตอร์สามารถเชื่อมต่อ และมีปฏิสัมพันธ์กันได้ ซึ่งต่อมาเครือข่ายดังกล่าวได้ถูกพัฒนาจนการเป็นอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน

ส่วนของไทยนั้น ปี 2530 เริ่มมีการนำระบบอินเทอร์เน็ต มาใช้ในวงการการศึกษา หลังจากนั้น ในปี 2538 เกิดความร่วมมือของการสื่อสารแห่งประเทศไทย องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย และสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) โดยเปิดให้บริการอินเทอร์เน็ตเชิงพาณิชย์ในนาม บริษัท อินเทอร์เน็ต ประเทศไทย

จุดเด่นของอินเทอร์เน็ตในฐานะ “สื่อใหม่” ที่มีความเป็น “สื่อมวลชนแบบมีปฏิสัมพันธ์” (Interactive Mass Media) ซึ่งมีความยืดหยุ่นและประยุกต์ใช้ได้อย่างหลากหลาย ในแง่ของการเป็นทั้ง “ผู้ส่งสาร” (Sender) “สาร” (Message) “สื่อ” (Channel) หรือแม้แต่เป็น “ผู้รับสาร” (Receiver) แบบ “4 in 1” นั้น ล้วนเป็น “แรงขับ” ที่ทำให้ “สื่อดิจิทัลประเภทนี้” ได้รับการความนิยมจากสังคมโลก และสังคมไทยอย่างรวดเร็ว

จากสถิติการใช้อินเทอร์เน็ตของไทยที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผนวกกับนโยบายของภาครัฐที่ต้องการขยายเครือข่ายการให้บริการไปสู่ชนบทให้

เพิ่มขึ้นมากขึ้น ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงการแพร่กระจายนวัตกรรม ในมิติเชิงปริมาณ แต่หากพิจารณาในเชิงคุณภาพ โดยเฉพาะจากการสำรวจเมื่อไม่นานมานี้ที่พบว่า เยาวชนไทยใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อความบันเทิงถึงร้อยละ 86 โดยใช้ในการสนทนาออนไลน์ ส่งอีเมล ฟังเพลง และใช้บริการค้นหา เพื่อหา เกม หาเพื่อน ดูดวง และคลิปหลุดดารา เช่น คลิปของพระเอกชื่อดังในขณะนี้ โดยใช้เพื่อการศึกษาเพียง ร้อยละ 14 ก็ทำให้ต้องยอมรับว่าเป็นการขยายตัวแบบ “ถูกที่ แต่ไม่ถูกทาง”

แม้ว่าการกำหนดทิศทางการพัฒนาสื่อสร้างสรรค์ ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมุ่งเน้น 3 ยุทธศาสตร์หลัก คือ การจัดสื่อร้าย ขยายสื่อดี และสร้างภูมิคุ้มกันให้เยาวชน ตลอดจนมีการประกวดสื่อการเรียนรู้อัน เพื่อให้เยาวชนหันมาสนใจสื่อการเรียนรู้อินเทอร์เน็ต จะเป็น “ก้าวแรก” ของการนำเทคโนโลยีมาใช้อย่างถูกทางและเต็มประสิทธิภาพ แต่หากไม่ได้รับการสานต่ออย่างจริงจังและต่อเนื่อง ก็เกรงว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าว จะกลายเป็น “หมัน” หรือ “แท้งก่อนคลอด” เหมือนอย่างที่เคยเกิดขึ้นในอดีต

คงได้แต่หวังว่า ยุทธศาสตร์จัดสื่อร้าย ขยายสื่อดี และสร้างภูมิคุ้มกันให้เยาวชน จะประสบความสำเร็จ และทำให้ “เด็กไทย” ใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อ “ความรู้” มากกว่า “บันเทิง”...

ก็คงต้องทำกันอย่างจริงจัง จริงจัง และต่อเนื่องเสียที เพราะหากปล่อยให้ “เด็กไทย” มีพฤติกรรมอย่างที่เห็นเห็น ณ วันนี้ ก็ไม่รู้ว่า จะฝากชาติไว้กับใครจริงจัง...!!

รูปธรรมของ “ความสามัคคี” (ที่ยังเหลืออยู่)

23 ตุลาคม ของทุกปี เป็นอีกหนึ่งวันที่คนไทยทั้งประเทศต่างให้ความสำคัญ และพร้อมใจกันระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว “พระปิยมหาราช” ของปวงชนชาวไทย...

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ทรงพระราชสมภพเมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2396 และทรงบรมราชาภิเษกเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ. 2411 ด้วยพระชันษาเพียง 16 ปี ทรงพระนามว่า “พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” หลังเสด็จขึ้นเสวยราชสมบัติ พระองค์ทรงดำเนินพระราชกรณียกิจอันสำคัญนานัปการ ซึ่งเป็นรากฐานความเจริญของประเทศตราบนิจปัจจุบัน

“การเลิกทาส” พระราชกรณียกิจอันสำคัญยิ่ง ที่ทำให้พระองค์ทรงได้รับพระสมัญญานามว่า “สมเด็จพระปิยมหาราช” โดยในสมัยที่พระองค์เสวยราชสมบัตินั้น ไทยมีทาสเป็นจำนวนมากกว่าหนึ่งในสามของประเทศ และการเลิกทาสเป็นเรื่องยากลำบากที่อาจก่อให้เกิดความวุ่นวายได้ ดังนั้นพระองค์ได้ทรงตราพระราชบัญญัติทาส ร.ศ.124 เพื่อกำหนดให้เด็กที่เกิดจากพ่อหรือแม่ที่เป็นทาส ไม่จำเป็นต้องเป็นทาส นอกจากนั้นยังระบุว่าการซื้อขายทาสเป็นโทษทางอาญา ส่วนผู้ที่เป็นทาสอยู่แล้ว ให้นายเงินลดค่าตัวให้เดือนละ 4 บาท จนกว่าจะหมด จากพระปรีชาสามารถ ทำให้สามารถเลิกทาสได้โดยไม่เกิดเหตุนองเลือดเหมือนประเทศอื่นๆ

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้มี การปฏิรูประเบียบบริหารราชการ โดยตราระเบียบการปกครองขึ้นใหม่ แยกหน่วยราชการออกเป็นกอง กรม และกระทรวงต่างๆ มีหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะไม่ก้ำก๋ายกัน ได้แก่ มหาดไทย กลาโหม วัง การคลัง เกษตรธิการ นครบาล ธรรมการ ยุติธรรม โยธาธิการ และการต่างประเทศ

ในส่วนด้านการศึกษา พระองค์ทรงโปรดให้ขยายการศึกษาอย่างกว้างขวางโดยโปรดให้จัดตั้งโรงเรียนหลวงขึ้นในพระบรมมหาราชวัง ต่อมาโปรดให้ตั้งโรงเรียนหลวงสำหรับราษฎรขึ้นและจัดตั้งขึ้นตามวัดต่างๆ และขยายออกไปตามหัวเมืองต่างๆ ไป ในรัชสมัยของพระองค์การศึกษาไทยได้รับการพัฒนาให้เกิดความเจริญก้าวหน้าขึ้นตามลำดับ

ขณะที่การวางระบบการคมนาคม และสาธารณูปโภค ทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างถนนและสะพานเป็นจำนวนมาก ได้แก่ ถนนเยาวราช ถนนราชดำเนินกลางและนอก ทรงสละพระราชทรัพย์สร้างสะพาน เช่น สะพานเฉลิมศรี 42 ทรงโปรดให้สร้างทางรถไฟ โปรดให้ขุดคลองต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางคมนาคม และส่งเสริมการเพาะปลูก โปรดให้ก่อตั้งการไปรษณีย์และโทรเลข นอกจากนี้ได้ทรงตั้งกรรมการ เพื่อดูแลจัดตั้งโรงพยาบาล เช่น ศิริราชพยาบาล

ที่กล่าวไปข้างต้นนี้เป็นเพียงเศษเสี้ยวของพระราชกรณียกิจที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีต่อปวงชนชาวไทยซึ่งเป็นสิ่งที่คนไทยทั้งประเทศล้วนรู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณอย่างล้นพ้น ดังจะเห็นได้จากความรักที่พสกนิกรชาวไทยจากทุกสารทิศต่างสามัคคีและพร้อมใจกันแสดงความจงรักภักดี โดยการถวายสักการะ ณ พระบรมรูปทรงม้าในวันปิยมหาราช

หาก “คนไทย” รักใคร่สามัคคีทุกวัน ไม่แต่เฉพาะวันปิยมหาราช วันพ่อ หรือวันแม่ เชื่อว่าความขัดแย้ง การแก่งแย่ง แบ่งพรรคแบ่งพวก ที่ปรากฏอยู่ในขณะนี้ ก็คงพอมิทางจะผสานกันได้...

อย่างน้อย ... การสักการะที่เกิดขึ้น ก็น่าจะสะท้อนให้เห็นถึง “ความสามัคคี” (ที่ยังเหลืออยู่) ณ วันนี้..!!

จาก “มือตบ” “ตีนตบ”

สู่ ... “ปาจี้” “ประท้วง”

แบบไทยไทย ณ วันนี้..!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

จาก “มือตบ” “ตีนตบ” สู่ม... “ปาอี” “ประท้วง” แบบไทยไทย ณ วันนี้!!

“ประท้วง” แม้จะเป็นสิ่งที่อยู่เคียงคู่กับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของเกือบทุกประเทศหรือแม้แต่ไทยมาอย่างยาวนาน จนอาจทำให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยรู้สึกว่าการชุมนุมอย่างสงบเป็นหนึ่งในหนทางของการแสดงออกเพื่อเรียกร้องการเข้าไปมีส่วนร่วมในการปกครองทางสิทธิตามระบอบประชาธิปไตย ซึ่งสามารถทำได้โดยไม่ผิดกฎหมาย

แต่การประท้วงของไทยที่นับวันจะยิ่งลุกลามขยายวงกว้าง มีการตอบโต้กันแบบ “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” และทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ เฉกเช่นในขณะนั้นนั่น เป็นสิ่งค้ำจุนหรือบ่อนทำลายประชาธิปไตย... ถือเป็น “คำถาม” ที่พูดตรงตรงว่า “ตอบยาก”...!!?

การชุมนุมอย่างยาวนานบริเวณสะพานมิตรภาพวันรังสรรค์ ภายใต้สัญลักษณ์ “มือตบกู้ชาติ” ...การบุกยึดและปักหลักชุมนุมในทำเนียบรัฐบาล... การบุกสลายม็อบพันธมิตรโดยใช้ความรุนแรงของตำรวจ... กรณี “ตีนตบกู้ประชาธิปไตย” การต่อสู้ (กึ่งประชดประชัน) เพื่อแสดงการต่อต้านกลุ่มพันธมิตร โดยกลุ่ม นปช. ...กรณี “มือตบขับไล่” การต่อต้านนายทศสมชาย ของพนักงานบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) จนถึง กรณี “ปาอี” ใส่ธนาชยอภิสิทธิ์ ผู้นำฝ่ายค้าน

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้เป็นลำดับของการชุมนุมประท้วงที่เกิดขึ้นเพียงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา โดยหากพิจารณาอย่างถี่ถ้วนจะพบว่ายี่งนานวัน นอกจากความขัดแย้งที่ลุกลามเป็นการประท้วงจะทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นแล้ว ความแตกแยก การแบ่งพรรคแบ่งพวก ยังปรากฏให้เห็นในสังคมมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นการประท้วงรัฐบาลโดยพันธมิตร การประท้วงพันธมิตรโดย นปช. หรือแม้แต่กระแสต่อต้านพันธมิตรและความไม่เฉียบขาดในการทำงานของตำรวจ

การประท้วงกันอย่างวุ่นวายแบบ “งูกินหาง” ที่เกิดขึ้น ณ วันนี้ คงเป็นสิ่งที่ต้องยอมรับว่าการหาทางแก้ไขอย่างจริงจัง เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก และยิ่งต่างฝ่ายยังคงยึดในแนวคิด มีทิสู้ และไม่เปิดใจรับฟังความคิดเห็น ของกันและกัน โอกาสในการยุติปัญหาคงเป็นสิ่งที่ต้องยอมรับว่า “มีดแปดด้าน”

เมื่อการยุติหรือห้ามไม่ให้ประท้วงเป็นเรื่องที่ยาก ดังนั้น “การประท้วง โดยสงบ” หรือ “อารยะขัดขืน” ซึ่งเป็นเรื่องของการขัดขืนอำนาจรัฐโดย เปิดเผย ไม่ใช่ความรุนแรง และยอมรับผลตามกฎหมายที่จะเกิดขึ้นกับ ตัวผู้ใช้สันติวิธีนั้นแล้ว เพื่อให้สังคมการเมือง “เป็นธรรม” ขึ้น เคารพสิทธิ เสรีภาพของคนมากขึ้น และเป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้นนั้น เป็นสิ่งที่ผู้ชุมนุม ทุกกลุ่มต้องยึดปฏิบัติอย่างเคร่งครัด...

ที่กล่าวไปทั้งหมดนี้ไม่ได้มีเจตนาตำหนิว่าการชุมนุมของฝ่ายพันธมิตร นปช. หรือการแสดงท่าทีที่ไม่พอใจของตำรวจเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ไม่สมควร หรือบ่อนทำลายระบอบประชาธิปไตย แต่ต้องการสื่อให้กลุ่มผู้ชุมนุม รัฐบาล รวมทั้งตำรวจยึดแนวทางปฏิบัติภายใต้กรอบที่กฎหมายกำหนด “ความแตกต่างทางความคิด คงไม่ลุกลามการเป็นความรุนแรง” อย่างที่ ปรากฏ...

หวังว่ากรณี “มีดตบ” “ตีนตบ” “ปาอี” จะเป็นจุดสิ้นสุดของการ “ประท้วง” แบบไทยไทยที่ใช้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผลเสียที...!!

ทำอะไรก็ให้นึกถึง “ประชาชน” ที่ไม่เลือกทั้ง “มีดตบ”... “ตีนตบ” บ้าง เพราะดูแล้วกลุ่มนี้น่าจะมีจำนวนไม่น้อย...

โดยมี น. สวัสดิ์ภักดิ์ "ภพพิกุล" เป็นอธิการบดีคนแรกและดำรงตำแหน่ง
 ตลอดชีวิตถึง 31 ปี และดำรงตำแหน่งอธิการบดีคนสุดท้ายในตำแหน่งอธิการบดี
 มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ 5 ปี 10 เดือน 10 วัน และดำรงตำแหน่งอธิการบดีคน
 "ภพพิกุล" ดำรงตำแหน่งอธิการบดีคนแรกและดำรงตำแหน่งอธิการบดีคน
 "ภพพิกุล" ดำรงตำแหน่งอธิการบดีคนแรกและดำรงตำแหน่งอธิการบดีคน

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
 SUAN DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

อธิการบดีคนแรก "ภพพิกุล" "ภพพิกุล" "ภพพิกุล" "ภพพิกุล" "ภพพิกุล"
 11. ศาสตราจารย์ ดร. ภพพิกุล "ภพพิกุล" "ภพพิกุล" "ภพพิกุล"
 "ภพพิกุล" ... "ภพพิกุล" "ภพพิกุล" "ภพพิกุล" "ภพพิกุล"
 ... "ภพพิกุล" "ภพพิกุล" "ภพพิกุล" "ภพพิกุล" "ภพพิกุล"

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“มือตบ”... “ตีนตบ”

มติชน

ตบหน้า “คนไทย”

ทั้งชาติ (จริงหรือ)...!??

มติชน

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

ทบทวน “คนไทย” ก้าวไกล (จริงหรือ)...!??

มันสมองอันฉลาดของมนุษย์ที่เหนือกว่าสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ถือเป็นปัจจัยที่ทำให้มนุษยชาติสามารถคิดค้นนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่ออำนวยความสะดวก สร้างความแปลก และความเจริญก้าวหน้าให้แก่โลกได้อย่างต่อเนื่อง ในพ.ศ. 2303 จากการปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ 1 ที่ประเทศอังกฤษได้นำเอาเครื่องจักรไอน้ำมาประดิษฐ์เป็นเครื่องจักรทอผ้าและใช้ถ่านหินเป็นพลังงานทางการผลิตนั้น สามารถสร้างความมั่งคั่งร่ำรวยให้แก่อังกฤษอย่างมหาศาล จนกลายเป็นต้นแบบหรือแนวทางให้ประเทศอื่น ๆ ในสมัยนั้น

การปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ 2 เกิดขึ้น พ.ศ. 2423 ในสหรัฐอเมริกา นั้น มีความเปลี่ยนแปลงและแตกต่างจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ 1 อยู่หลายประการ เช่น มีการปรับเปลี่ยนพลังงานทางการผลิตจากพลังงานถ่านหินมาสู่การใช้พลังงานไฟฟ้า ก๊าซ และน้ำมัน ระบบการผลิตแม้ว่าจะจะเป็นระบบการผลิตแบบโรงงาน แต่ก็มีการพัฒนาวิธีการผลิตโดยการนำเอาระบบสายพานหรือระบบเทย์เลอร์ (Taylorism) มาประยุกต์ใช้ ส่วนการปฏิวัติครั้งที่ 3 เป็นการการปฏิวัติเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งเกิดขึ้นใน พ.ศ. 2492 เป็นการปฏิวัติที่เปลี่ยนแปลงโลกให้เข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ดังที่ปรากฏให้เห็นในปัจจุบัน

นวัตกรรมที่คิดค้นขึ้นในยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมทั้ง 3 ครั้ง ล้วนเป็นสิ่งที่มีความทันสมัยต่อสังคมโลก แต่สำหรับนวัตกรรมใหม่ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้จากการประท้วงของไทยอย่าง “มือทบ” และ “ตีนทบ” นั้น ดูคล้ายจะเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ตอกย้ำให้เห็นถึงความแตกแยกในแนวคิดของคนไทยทั้งชาติจริงหรือ...??

รูปแบบการชุมนุมประท้วงของไทยในอดีต มักจะไม่มีเครื่องทุ่นแรง หรือวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการประท้วง โดย “การประท้วงโดยสงบ”

หรือ “อารยะขัดขืน” ซึ่งเป็นเรื่องของการขัดขืนอำนาจรัฐโดยเปิดเผย ไม่ใช้ความรุนแรง และยอมรับผลตามกฎหมายที่จะเกิดขึ้นกับตัวผู้ใช้อย่างสันติวิธีเพื่อให้สังคมการเมือง “เป็นธรรม” ขึ้น เคารพสิทธิเสรีภาพของคนมากขึ้น และเป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้นนั้น จะแสดงการต่อต้านด้วยวิธี “อดอาหารประท้วง” ... “ปาอี” หรืออาจจะใช้วิธีรวมตัว เพื่อชุมนุมประท้วง โดยอาจจะมีการปราศรัย และแผ่นป้ายเขียนโจมตีเป็นอุปกรณ์เสริม เป็นต้น

แต่การประท้วง โดยเฉพาะของพันธมิตรในปัจจุบันนอกจากจะมีการตั้งเวทีปราศรัย การใช้ป้ายทั้งขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ เพื่อเขียนโจมตีแสดงการต่อต้านอย่างเปิดเผยแล้ว ยังมีการใช้อุปกรณ์ชนิดใหม่ที่มีชื่อว่า “มือตบกู่ชาติ” เพื่อเป็นเครื่องทุ่นแรงในการตบมือของกลุ่มผู้ชุมนุมอีกด้วย มือตบ หรือ “Hand Clapper” มีต้นกำเนิดที่ประเทศจีนเมื่อหลายสิบปีก่อน เป็นของเล่นสำหรับเด็ก ๆ ที่พ่อแม่มักซื้อให้ลูกหลานเล่น โดยเริ่มได้รับความนิยมจากการแข่งขันโอลิมปิก ครั้งที่ 23 ในพ.ศ. 2527 กองทัพนักกีฬาจีนได้นำมือตบไปมอบเป็นของขวัญแก่รัฐบาลสหรัฐฯ พร้อมทั้งนำไปใช้เป็นอุปกรณ์เชียร์ในกีฬาประเภทต่างๆ ที่นักกีฬาชาวจีนลงแข่งขัน ทำให้คนอเมริกันหันมาสนใจและกลายเป็นกระแสฮือฮา มีการนำมือตบไปใช้ในการเชียร์กีฬาต่างๆ ของอเมริกาอย่างกว้างขวาง

ด้วยความนิยมในการนำไปใช้เชียร์กีฬาหลากหลายชนิด ทำให้รูปทรงของมือตบพัฒนาเปลี่ยนแปลง เพื่อให้เข้ากับการเชียร์กีฬาประเภทนั้น ๆ เช่น ลูกฟุตบอล ลูกบาสเกตบอล ลูกรักบี้ ลูกเทนนิส และบางครั้งทางสโมสรกีฬาก็สั่งทำมือตบที่มีโลโก้ของสโมสรขึ้นมาเพื่อจำหน่ายให้แก่บรรดาแฟน ๆ กีฬา เมื่อรูปทรงของมือตบเปลี่ยนไป “Hand Clapper” จึงถูกเรียกว่า “Clapper” ซึ่งแปลว่าเครื่องสั่นกระทบ

กระแสความนิยมของมือตบแพร่หลายมาสู่กลุ่มพันธมิตรอย่างรวดเร็ว เมื่อ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง นำมือตบมาใช้ตอบโต้ข้อกล่าวหาของนายสมัคร ซึ่งกล่าวว่า การเคลื่อนไหวของพันธมิตรฯ มี “มือที่มองไม่เห็น” อยู่เบื้องหลัง โดยกล่าวว่า “ถ้าจะมีมือที่สนับสนุนการชุมนุมของพันธมิตรก็คงมีแต่เพียง ‘มือตบ’ ที่พี่น้องพันธมิตรฯถืออยู่เท่านั้น” คำพูดดังกล่าวเป็นสิ่งที่จุดกระแสทำให้เกิด “ปรากฏการณ์มือตบพีเวอร์”

สาเหตุที่ทำให้ “มือตบ” ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็วนั้น นอกจากจะเกิดจากการบริโภคในมิติตรรกะเชิงอรรถประโยชน์ (Logic of Utility หรือ Practical Operation) ซึ่งหมายถึง ความสัมพันธ์ที่มนุษย์บริโภคเพื่อประโยชน์ใช้สอย หรือนำวัตถุมาทำเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ (Instrument) เป็นหลัก โดยการนำมาใช้เป็นอุปกรณ์ช่วยในการตบมือแสดงความเห็นด้วยแล้ว

ยังเป็นการบริโภคในมิติตรรกะเชิงคุณค่านามธรรม (Logic of Ambivalence) อันหมายความว่า วัตถุนั้นได้กลายเป็นสัญลักษณ์ (Symbol) ที่มีความหมายบางอย่างกับเราและเราใช้สัญลักษณ์ดังกล่าวสื่อสารแลกเปลี่ยนความหมายกับผู้อื่น โดยมีมือตบถือเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงความสามัคคี ความเป็นปึกแผ่นที่จะร่วมกันต่อสู้ตามแนวสันติหรือหิงสาของกลุ่มผู้ชุมนุมอีกด้วย

เรียกได้ว่า “มือตบ” จึงไม่ใช่แค่ “มือตบธรรมดาธรรมดา” แต่เปรียบเสมือนเป็น “หนึ่งในสัญลักษณ์ของฝ่ายพันธมิตร” เจกเช่นกับการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าหรือการโพกผ้าสีเหลืองที่ทำให้ฝ่ายพันธมิตรเกิดความรู้สึกอีกเต็ม และมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมากยิ่งขึ้น

เมื่อมือตบของพันธมิตรกลายเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่สร้างกระแสในสังคมได้อย่างกว้างขวาง ฝ่าย นปช. ก็จำเป็นต้องคิดค้น “ตีนตบคู่ประชาธิปไตย”

เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการต่อต้าน (กึ่งประชดประชัน) การกระทำของฝ่ายพันธมิตร

เมื่อต่างฝ่ายต่างไม่ยอมอ่อนข้อ ต่างยอมหัก แต่ไม่ยอมงอ พยายามหากลวิธี กลเม็ดเด็ดพราย หาทางชิงไหวชิงพริบ ชิงจังหวะ เพื่อสร้างความได้เปรียบให้แก่ฝ่ายของตน ย่อมส่งผลให้ “มือตบ” ...“ตีนตบ” เป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของการต่อสู้ในสงครามเชิงสัญลักษณ์ระหว่างพันธมิตร และ นปช. ที่ทวีความดุเดือดเผ็ดร้อน ถึงพริกถึงชিংมากยิ่งขึ้น เปรียบเสมือนเป็น “ระเบิดเวลา” ที่พร้อมจะระเบิดเป็นความขัดแย้งให้เกิดขึ้นได้เสมอ เพียงกระนั้นหรือ...??

“เครื่องทุ่นแรง” ที่ถูกคิดค้นขึ้นเพื่อความสะดวกสบาย หรือแม้แต่ “สัญลักษณ์” ที่ถูกกำหนดขึ้นเพื่อแสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ล้วนเป็นสิ่งที่มีมนุษย์คิดค้นขึ้น เพื่อสร้างประโยชน์ให้แก่สังคม แต่หากนำสิ่งเหล่านี้มาใช้ในทางที่ไม่เหมาะสม เช่น ใช้เป็นสัญลักษณ์ของกลุ่มและพรรคพวกตนเอง แต่สร้างความขัดแย้ง ความเป็นก๊กเป็นเหล่าให้สังคมมากขึ้น เหมือนกรณี “มือตบ”... “ตีนตบ” ก็เกรงว่า..

“มือตบ”... “ตีนตบ” อาจจะกลายเป็นเพียงแค่สิ่งที่ “ตบหน้า” คนไทยทั้ง “ชาติ”...!! ก็เป็นไปได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
คณะผู้บริหาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
คณะผู้บริหาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
DUSIT RAJABHAT UNIVERSITY

สยามรัฐยุคใหม่” ชั่วไป

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

การเมือง “อเมริกา” ไม่ใช่ “เมืองไทย” ...!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“สยามรัฐ” การเมือง “อเมริกา” ไม่ใช่ “เมืองไทย” ...!!

ระยะทางที่ห่างไกลกันชนิดข้ามทวีป ระหว่างไทยและสหรัฐอเมริกา นั้นไม่อาจเป็นอุปสรรคกีดขวางต่อความสนใจที่คนไทยมีการเลือกตั้งสหรัฐอเมริกา “ตัวแปรอะไร?” ที่ทำให้เกิดกระแสตื่นตัวการเลือกตั้งสหรัฐอเมริกา ทั้ง ๆ ที่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่ค่อนข้าง “ไกลตัว” คนไทยหากเปรียบเทียบกับเรื่องของการเมืองไทย (ที่ “คนไทย” ส่วนใหญ่ต่างรู้สึก “เบื่อก่อน”) เชื่อว่าคงเป็นปรากฏการณ์ที่ใครต่อใครต่างสงสัยไม่น้อย...!!

หลังจากการเฝ้าติดตามอย่างต่อเนื่องตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา ในที่สุดคนทั้งโลก ต่างก็ทราบผลอย่างเป็นทางการว่า นายบารัก โอบามา ตัวแทนจากพรรคเดโมแครต ได้รับชัยชนะอย่างล้นหลามและได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี คนที่ 44 ซึ่งสาเหตุที่ทำให้คนทั่วโลกให้ความสำคัญนั้น ส่วนหนึ่งเกิดจากการเลือกตั้งดังกล่าว เสมือนเป็น “การค้นหาผู้นำของโลก” ในยุคที่เศรษฐกิจอเมริกา และโลกตกต่ำเฉกเช่นปัจจุบัน

ขณะที่สาเหตุอีกประการนั้น นอกจากเป็นเพราะอเมริกาเป็นประเทศแม่แบบของระบอบประชาธิปไตยระบบประธานาธิบดี และชาวอเมริกันมีความตื่นตัวและเล็งเห็นถึงคุณค่าของการเลือกตั้งอย่างมาก พิจารณาได้จากสถิติการออกมาใช้สิทธิ ถึงร้อยละ 75 แล้ว ผลการเลือกตั้งที่นายบารัก โอบามา ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีมีวาทะคนแรกของสหรัฐอเมริกา ยังเป็นภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของพัฒนาการที่เติบโตขึ้นของระบอบประชาธิปไตย และความเท่าเทียมกันของสิทธิมนุษยชนในสังคมอเมริกา การพัฒนาดังกล่าวนั้น เป็นสิ่งที่ใช้เวลาสั่งสมมาอย่างยาวนาน โดยความตื่นตัวทางการเมืองของชาวอเมริกัน เกิดขึ้นจากการปลูกฝังโดยครอบครัว และการให้ความรู้ตามระบบการศึกษา ทำให้เกิดการตระหนักถึงความสำคัญของการเลือกตั้ง สิทธิและหน้าที่ของการใช้อำนาจอธิปไตยที่อยู่ในมือ จนทำให้ไม่เกิดการขายเสียง

ขณะที่นักการเมืองส่วนใหญ่ เมื่อไม่สามารถใช้ “อำนาจเงิน” หรือ “อำนาจมืด” บีบบังคับให้ประชาชนเลือกตนเข้าสู่สภาได้ ก็จำเป็นต้องใช้ผลงานที่ผ่าน ๆ มา รวมทั้งการหาเสียง (แม้จะมีการสวดโคลน โจมตีกันอยู่บ้าง แต่ก็ไม่รุนแรงจนเกินจะ “ยอมรับได้”) และนโยบายที่ “ถูกใจ” และ “ถูกต้อง” ในการเอาชนะใจประชาชน ส่วนสื่อมวลชนต่างก็ทำหน้าที่ของตนในการนำเสนอประวัติผู้สมัคร นโยบายพรรค และวิเคราะห์ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับประเทศ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจของประชาชนอย่างต่อเนื่อง

เมื่อ “เสาหลัก” ที่ค้ำชูระบอบประชาธิปไตยต่างทำหน้าที่ของตนอย่างเข้มแข็ง ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ระบอบประชาธิปไตยจะเฟื่องฟู...

ย้อนกลับมาดูทั้งการเลือกตั้ง และการเมืองไทย ณ วันนี้ คงต้องยอมรับนับวันยิ่งออกอาการ “ถอยหลังลงคลอง” และยิ่งเอามาเปรียบเทียบกับการเมืองอเมริกาแล้ว ก็คงต้องพูดตรงตรงว่ารู้สึก “มิดหวัง..อดสู..หดหู่” จนทำให้อดคิดไม่ได้ว่า “กระแสดิ้นการเลือกตั้งอเมริกา” ประหนึ่งเป็นการเลือกตั้งไทยนั้น แท้จริงเป็นเพียงแค่การประชดประชัน หรือเป็นการส่งสัญญาณให้ผู้หลักผู้ใหญ่ เริ่มต้นนำการเมืองไทยสู่การ “เปลี่ยนแปลง” อย่างจริงจังเสียที

หวังว่าการเลือกตั้งอเมริกาจะทำให้เกิดการเมืองไทยจะมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้าง...

สุดท้ายก็กลัวว่าจะต้องมิดหวัง เพราะการเมือง “อเมริกา” ไม่ใช่ “เมืองไทย”..!!

สยามรัฐ ปีที่ ๓

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

หัวข้อ

“แรงงานไทย”

ณ วันนี้..

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

ต้นปี 51 ที่ผ่านมา ผู้เชี่ยวชาญ นักเศรษฐศาสตร์ ต่างแสดงทัศนะถึงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจไทยว่า ปี 50 “เผาทลอก”...ปี 51 “เผาจริง” ในส่วน ปี 52 ที่กำลังจะมาถึงนี้ เมื่อพิจารณาจากเศรษฐกิจใน และนอกประเทศแล้ว เชื่อว่าสถานการณ์ปีหน้า คงหนีไม่พ้น “เกือบกระดุก”...

เศรษฐกิจที่ซบเซาอย่างต่อเนื่องตลอดในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา (และไม่มีทีท่าว่าจะกระเตื้องขึ้น) ผ่นวกกับกระแสการเมืองไทยที่เต็มไปด้วยความขัดแย้ง ซาดเสียดียภาพ และสภาพเศรษฐกิจโลกที่ตกต่ำ อันเกิดจาก “Hamburger Crisis” วิกฤติทางการเงินของสหรัฐอเมริกา ล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้นักเศรษฐศาสตร์จากธนาคารแห่งประเทศไทย คาดคะเนว่าเศรษฐกิจไทยจะชะลอตัวอย่างต่อเนื่อง โดยจุดต่ำสุดของภาวะเศรษฐกิจอาจจะขยายเวลามากขึ้น ซึ่งจากเดิมที่คาดว่าจะอยู่ในช่วงไตรมาส 1 ปี 52 อาจจะยาวไปถึงไตรมาส 2 แต่จะเริ่มดีในครึ่งปีหลัง 52

การส่งสัญญาณเดือนกุมภาพันธ์นั้น ย่อมส่งผลให้นักลงทุน เจ้าของกิจการ พนักงานบริษัท หรือแม้แต่ข้าราชการ ต่างรู้สึกหวั่นใจไม่น้อย แต่ประชาชนอีกกลุ่มหนึ่งในสังคมที่น่าจะรู้สึกหวาดผวา และวิตกกังวลกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในปีหน้าอย่างมาก คงหนีไม่พ้น “กลุ่มผู้ใช้แรงงาน” เพราะด้วยค่าแรงขั้นต่ำเพียง 144-194 บาท ตามความแตกต่างของอัตราค่าครองชีพในแต่ละจังหวัดนั้น ทำให้ไม่ว่าจะ “ทำงานสายตัวแทบขาด” “กัดก้อนเกลือกิน” “ประหยัด มัธยัสถ์ก็แล้ว” แต่ดูเหมือนสภาพชีวิตความเป็นอยู่นับวันก็จะยิ่งแย่งเรื่อย ๆ ยิ่งหากปีหน้าเศรษฐกิจไทยยังไม่ดีขึ้น ก็ไม่รู้ว่าคุณภาพกายและจิตใจของคนไทยกลุ่มนี้จะมีสภาพเยี่ยงใด

หากพิจารณาสภาพในขณะนี้ ก็คงต้องยอมรับว่าอยู่ในขั้น “สะบักสะบอม” โดยจากการสำรวจความคิดเห็นแรงงานทั่วประเทศของ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตในประเด็น หัวอก “แรงงานไทย” วันนี้

เมื่อวันที่ 1-8 พฤศจิกายน 2551 จำนวนทั้งสิ้น 3,849 คน ทำให้พบว่า สิ่งที่เปลี่ยนไป ณ วันนี้ เมื่อเทียบกับปีที่แล้วมากที่สุด 3 อันดับในทัศนะแรงงานไทย ได้แก่ รู้สึกเครียดมากขึ้น และวิตกกังวลมากขึ้น ร้อยละ 34.32 ความสุขในครอบครัวหดหาย และสนุกสนานน้อยลง ร้อยละ 26.37 และต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดมีหนี้สินเพิ่ม ร้อยละ 21.15

ปัญหาที่ทำให้ “แรงงาน” รู้สึกหนักอกมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ความมั่นคงในการทำงาน กลัวถูกปลด หรือตกงาน ร้อยละ 39.02 หนี้สินหรือรายได้น้อยพอใช้จ่าย ร้อยละ 26.81 และความวุ่นวายและความขัดแย้งของบ้านเมือง ร้อยละ 17.85 โดยสิ่งที่แรงงานไทยอยากให้รัฐบาลดำเนินการโดยด่วน มากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ มุ่งแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจให้มากกว่าการเมือง ร้อยละ 37.85 ยุติการโต้ตอบและความขัดแย้ง ให้มุ่งสร้างความสามัคคี ร้อยละ 23.69 และช่วยเหลือแรงงานคนยากจนอย่างเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะปัญหาการว่างงาน ร้อยละ 15.35

สถานการณ์ “หน้าสีหน้าขาว” อันเกิดจากปัญหาเศรษฐกิจภายในที่เรื้อรัง ผสมกับปัญหามายนอกประเทศที่ทวีความรุนแรง ส่งผลให้ ณ วันนี้ เศรษฐกิจกลายเป็น “ปัญหาที่ตกผลึก” จนยากเกินจะแก้ไข หรือหากจะแก้ไขสำเร็จก็คงต้องอาศัยเวลา อย่างไรก็ตามรัฐบาลก็จำเป็นต้องคลี่คลายวิกฤติดังกล่าวโดยด่วน...

แต่ดูจากสภาพของรัฐบาล “แรงงานไทย” คงต้องพึ่งพาตัวเองไปก่อน หากจะหวังรัฐบาลเพียงอย่างเดียวคงหวังไม่ได้มาก เพราะลำพังรัฐบาลเองก็เอาตัวเองแทบจะไม่รอดอยู่แล้ว...

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

สยามรัฐ "ครั้งแรก"

สยามรัฐ

“หนานี้” หนากว่า
“หนาที่แล้ว”

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

“หนาวนี้”.... หนาวกว่า “หนาวที่แล้ว”

อุณหภูมิที่ลดลงอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายวันที่ผ่านมา คงทำให้ใครหลายคนเริ่มสัมผัสได้กับ “ฤดูหนาว” ที่แวะเวียนเข้ามาทักทายอีกครั้ง ซึ่งอากาศ “หนาวนี้” จะหนาวกว่า “หนาวที่แล้ว” หรือไม่?? คงเป็นเรื่องที่น่าจะ “คาดการณ์” ได้ไม่ยาก

แต่สถานการณ์บ้านเมืองของ “หนาวนี้” จะหนาวกว่า “หนาวที่แล้ว” หรือไม่?? คงเป็นเรื่องที่ “ยาก” จะคาดการณ์...

“หนาวแรก” ที่คนไทยต้องเผชิญ คงหนีไม่พ้น “ความหนาวจากภัยธรรมชาติ” ซึ่งในปีนั้นนอกจากภาคเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือของไทย จะต้องเผชิญหน้าและเตรียมพร้อมรับมือกับภัยหนาวที่คาดว่าจะรุนแรงกว่าปีที่ผ่านมาแล้ว ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และตะวันออก ยังต้องเตรียมพร้อมรับมือกับการเกิดปรากฏการณ์ “สโตรม เซิร์จ” (Strom Surge) หรือ “น้ำทะเลยกตัวสูงขึ้น” เนื่องจากพายุไซร่อนนูล (Noul) ซึ่งอาจทำให้เกิดน้ำท่วมฉับพลัน

ส่วนโรคฤดูหนาว 6 โรค ได้แก่ ไข้หวัดใหญ่ ปอดบวม หัด หัดเยอรมัน สุกใส และอุจจาระร่วง อันเกิดจากเชื้อไวรัสซึ่งระบาดรวดเร็วในช่วงอากาศหนาวเย็น ถือเป็นอีกหนึ่งภัยธรรมชาติที่ภาครัฐจำเป็นต้องให้ความสำคัญในการควบคุม ให้ความรู้ในการป้องกันตัว และรักษาสุขภาพให้แข็งแรง เพื่อไม่ให้เกิดเป็นโรคติดต่อที่คร่าชีวิตผู้คนเหมือนที่ผ่านมา โดยตั้งแต่ พ.ย. 2550-ก.พ. 2551 มีผู้ป่วยจากโรคฤดูหนาว 6 โรค รวมกันทั่วประเทศ ถึง 515,580 ราย

“ความหนาวด้านเศรษฐกิจ” โดยเฉพาะจากสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำทั่วโลก ทำให้บริษัทยักษ์ใหญ่ ต่างจำเป็นต้องปลดพนักงาน ไม่ว่าจะเป็น ชิตี้ กรุ๊ป ซึ่งเตรียมปลดพนักงานทั่วโลก 52,000 คนในปี 52 ซีเมนส์ บริษัทชั้นนำด้านวิศวกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ที่ใหญ่ที่สุดของยุโรป

ประกาศปลดพนักงาน 16,750 คน ทั่วโลก หรือแม้แต่บริษัทอุตสาหกรรมรถยนต์ขนาดใหญ่อย่าง เจเนอรัล มอเตอร์ (GM) ที่ต้องปลดพนักงานหลายร้อยคน เพื่อลดปัญหาการขาดทุน ซึ่งปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำที่ทำให้บริษัทใหญ่น้อยต้องปลดพนักงานเพื่อความอยู่รอด น่าจะส่งผลทำให้ “มนุษย์เงินเดือนไทย” รู้สึกหวั่นใจไม่น้อยกับความมั่นคงในการทำงาน

อย่างไรก็ตาม “ความหนาวทางการเมือง” ยังคงเป็น “หนาวเรื้อรัง” ที่สร้างความหนักอกหนักใจให้แก่สังคมไทย โดยปีนี้นอกจากต้องเผชิญหน้ากับความหนาว (ที่แผ่ไปด้วยความร้อนระอุ) ในการเมืองระดับประเทศแล้ว ภัยหนาวจากพิษระดับเพลิง ยังเป็นสิ่งที่ทำให้พรรคประชาธิปัตย์ รู้สึก “หนาวๆ ร้อนๆ” โดยเฉพาะเมื่อคู่แข่งอย่างพรรคพลังประชาชนแสดงท่าทีที่พร้อมเดินหน้าช่วงชิง “เก้าอี้ผู้ว่าฯ กทม.” มาให้ได้ นั่น ก็ยิ่งทำให้ต้องเร่งค้นหาผู้สมัครคนใหม่ เพื่อรักษา “เก้าอี้ผู้ว่าฯ กทม.” ไว้ให้ได้

ที่กล่าวไปทั้งหมดนี้เป็นตัวอย่างเพียงไม่กี่ภัยหนาวที่ต้องเผชิญ ซึ่ง ณ วันนี้ มีเรื่องหนาวๆ อีกมากมายที่ “คนไทย” ยังต้องเผชิญ แต่ไม่ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับอีกสักกี่ภัยหนาว หากมีจิตใจที่เข้มแข็ง มีสติ ดำรงชีวิตอยู่บนความไม่ประมาท เชื่อว่าต่อให้หนาวสักเท่าไร ก็น่าจะพอม่านไปได้...

ถ้าตอนนี้จะสั้น ก็ขอให้ “สั้นสู้” ก็แล้วกัน...!!

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“Change” (เปลี่ยนแปลง)
จากอเมริกา สู่ “เมืองไทย” ...!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน “Change” (เปลี่ยนแปลง) จากอเมริกา สู่ “เมืองไทย” ..!!

“ควันหลง” จากการเลือกตั้งสหรัฐอเมริกาซึ่งผ่านมาเมื่อไม่นานนี้ นอกจากโลกจะมุ่งให้ความสนใจกับนายบารัก โอบามา ประธานาธิบดีผิวสีคนแรกของสหรัฐอเมริกาแล้ว แคมเปญ “Change” ... “Change we need” ถือเป็น Keyword สั้นๆ และกลยุทธ์ในการหาเสียงที่ได้รับความสนใจไม่น้อยเช่นกัน...

ในฐานะที่ผู้เขียน และคณะนักวิจัยจากสวนดุสิตโพล มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้รับเชิญจากมหาวิทยาลัยมิชิแกนให้ไปร่วมสังเกตการณ์การเลือกตั้งประธานาธิบดีนั้น ทำให้รู้สึกเห็นพ้องกับนักการตลาด ผู้เชี่ยวชาญด้านการสื่อสารทางการตลาดว่า “Change” หรือ “เปลี่ยนแปลง” เป็นกุญแจสำคัญที่นำชัยชนะมาให้แก่ประธานาธิบดีคนที่ 44 ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งหากพิจารณาในมิติของการสื่อสาร จะทำให้พบว่าแคมเปญดังกล่าวเป็นภาพสะท้อนที่แสดงให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมของ “การปรับเปลี่ยน” รายละเอียดปลีกย่อยของกระบวนการสื่อสารให้เท่าทันโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง

“ผู้ส่งสาร” (Sender) ได้แก่ นายโอบามานั้น เมื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วนในตลอดช่วงเวลาหาเสียง บารัก โอบามา เป็นผู้ส่งสารที่มีบุคลิกที่แสดงถึงความมีคุณลักษณะของการเป็น “ผู้นำยุคใหม่” ที่ต้องมีวิสัยทัศน์ชัดเจน (Clear Vision) สื่อสารได้ดี และชัดเจน (Great Communication) เป็นแบบอย่างที่ดี (Good Role Model) รักการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (Ready to Get New Skills) เป็นผู้นำที่มีความยืดหยุ่น (Flexibility) และพร้อมจะเปลี่ยนแปลง (Readiness to Change) ซึ่งสอดคล้องกับภาพลักษณ์ของการเป็นคนผิวสีที่มีความรู้ มีความสามารถในการสื่อสาร โดยการใช้น้ำเสียง และท่วงท่าที่สะกดผู้ฟัง ซึ่งทำให้เกิดความแตกต่างแปลกใหม่ สร้างความประทับใจให้แก่ชาวอเมริกัน

ประกอบกับ “สาร” (Message) หรือนโยบายที่สื่อสารไปสู่ผู้รับสาร มีเนื้อหาที่เรียบง่าย (Simplicity) ความสอดคล้อง (Consistency) และความตรงประเด็น (Relevance) เพื่อสื่อและตอกย้ำให้ชาวอเมริกันรับรู้ว่ นายโอบามาเป็น “ตัวแทนแห่งความเปลี่ยนแปลง” และ “ความเปลี่ยนแปลง ที่จะเกิดขึ้นหากได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี ไม่ว่าจะเป็นการแก้ปัญหาวิกฤตการเงิน การสร้างความเป็นธรรมทางการค้าระหว่างประเทศ การแก้ปัญหาคนว่างงาน การปฏิรูปกฎหมายล้มละลาย หรือแม้แต่การต่อต้าน และยุติความขัดแย้ง โดยการถอนทหารออกจากอิรัก

ส่วน “ช่องทาง” (Channel) ที่ใช้ในการสื่อสารมีมากมายหลายหลาก แต่แผนป้ายหาเสียงซึ่งเป็น “ช่องทาง” สำคัญสำหรับการเมืองไทยนั้น กลับมีจำนวนน้อยมาก โดยสาเหตุหลักน่าจะเกิดจากการที่ชาวอเมริกันนิยมรับสื่อผ่านช่องทางประเภทอื่น เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ การจัดเวทีปราศรัยในสถานที่ต่าง ๆ มากกว่า อย่างไรก็ตามสิ่งที่เห็นปรากฏการณ์ใหม่ สำหรับการเลือกตั้งครั้งนี้ คงหนีไม่พ้นการเลือกใช้ช่องทางที่สะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจในวิถีชีวิตในการเปิดรับสารที่เปลี่ยนแปลงไป คือ การใช้ Internet ส่งสารผ่าน Website, Blog, Facebook, Myspace และ Twitter เพื่อเจาะ “กลุ่มตลาดเฉพาะกลุ่ม” (Niche Market) เพื่อเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่ใช้สื่อสารกับชาวอเมริกัน

ขณะที่ “ผู้รับสาร” (Receiver) คือ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ผู้ส่งสารปรารถนาจะสร้างความเข้าใจตามที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อสาร ได้แก่ ประชาชนชาวอเมริกาผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงนั้น นายโอบามาสามารถใช้ “สโลแกนติดหู นโยบายติดใจ” สื่อสารผ่านช่องทางที่หลากหลาย ไปสู่ผู้รับสารทุกเพศ ทุกวัย ทุกชนชั้น ทุกเชื้อชาติ ทุกสีผิว ได้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในกลุ่มชาวอเมริกันรุ่นใหม่ และชาวอเมริกันผิวสี ที่เป็นเป้าหมายของการสื่อสาร ซึ่งต่างพร้อมใจเลือกนายโอบามาเป็นประธานาธิบดีคนใหม่ของสหรัฐอเมริกา

คงไม่เป็นคำกล่าวเกินจริงที่จะกล่าวว่า “แคมเปญ Change” มิได้เป็นเพียงแค่การ “เปลี่ยนโฉม” การสื่อสารทางการเมืองที่จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ ทั้งผู้ส่งสารที่มีเทคนิคการสื่อสารที่ตรงใจ นโยบายที่โดนใจ และช่องทางการสื่อสารที่เข้าถึงผู้รับสารให้มากที่สุดเท่าที่นั่น แต่เป็นการแสดงให้เห็นถึง “ความพร้อม...ความต้องการ...การมองหาการเปลี่ยนแปลงที่ดีกว่าเพื่อหาทางรอด ให้กับประเทศในยุคที่เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก” โดยสะท้อนผ่านการเลือกผู้นำที่แตกต่างจากที่ผ่านมา ชัยชนะอย่างถล่มทลายถึง 364 ต่อ 173 เสียง จาก Electoral Vote เป็นภาพสะท้อนของความต้องการเปลี่ยนแปลงที่เป็นรูปธรรม

ดูเหมือนว่า “การเปลี่ยนแปลง” ครั้งนี้จะไม่สูญเปล่า โดยเฉพาะเมื่อเห็นท่าทีความตั้งใจในการทำงานหลังได้รับชัยชนะเพียงไม่กี่วัน ทั้งการเข้าปรึกษาหารือกับนายจอร์จ บุช เกี่ยวกับแนวทางในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ หรือแม้แต่การขอความร่วมมือในการบริหารประเทศจากนายจอห์น แมคเคน ซึ่งล้วนแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางการเมืองแบบอเมริกัน การไม่แบ่งพรรคแบ่งพวก และการทำงานที่ยึดมั่นผลประโยชน์ของประเทศชาติเป็นหลักอย่างชัดเจน

ย้อนกลับมาดูการ “เปลี่ยนแปลง” ทางการเมืองไทยไล่เลียง ตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงด้วยการปฏิวัติในปี 2549 สู่การเปลี่ยนแปลงด้วยการเลือกตั้ง การเปลี่ยนนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรี ในปี 2551 ซึ่งไม่ว่าจะ “Change” หรือจะ “เปลี่ยน” สักกี่ครั้ง ก็ยุคก็สมัย แต่ก็ดูเหมือนว่าจะ “เปลี่ยนก็ครั้งก็ยิ่งเหมือนเดิม” (หรือหากพูดตรงๆ ก็ดูคล้ายว่า “ยิ่งเปลี่ยนยิ่งแย่...ยิ่งแก้ยิ่งยุ่ง”)

ตัวแปรอะไร? ที่ทำให้ “การเปลี่ยนแปลง” โดยเฉพาะทางการเมือง “อเมริกา” ช่างแตกต่างจาก “เมืองไทย” อย่างสิ้นเชิง น่าจะเป็นโจทย์ปัญหาที่ทุกฝ่ายต้องการหา “คำตอบ”...!!?

สิ่งที่แตกต่างและจำเป็นต้องเร่งเปลี่ยนแปลงมากที่สุด คงหนีไม่พ้น “บุคลากรทางการเมืองไทย” หรือ “นักการเมืองไทย” ที่มักจะพูดว่าพร้อมจะปฏิรูป ทำที่ที่พร้อมจะปรับปรุงเปลี่ยนแปลง แต่สุดท้ายการกระทำก็ไม่เคยเปลี่ยน แล้วถ้ารวมถึงความมี “สปีริตทางการเมือง” ที่แตกต่างจากนักการเมืองอเมริกันแล้ว ก็ไม่แปลกใจเลยว่า เหตุใดการเมืองไทยยังคงย่ำอยู่กับที่ วนเวียนอยู่กับการแก่งแย่งชิงดี แบ่งพรรคแบ่งพวกทั้งในสภาและนอกสภา

แท้จริงแล้ว “ความสมานฉันท์ สามัคคี ประองคอง การทำงานเพื่อประชาชน เพื่อประเทศชาติ” สำหรับนักการเมืองที่แท้เป็นแค่ “ลมปาก” ที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา กระนั้นหรือ..??

หากต้องการ “เปลี่ยนแปลง” การเมืองไทยในขณะนี้ คงไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงหรือปฏิวัติอะไรมากเพียงแค่ปรับเปลี่ยน “อุปนิสัยที่ฝังรากลึก” ของนักการเมืองไทยให้รู้จักทำงานเพื่อประเทศชาติอย่างแท้จริง... แค่นี้ก็เป็น “การเปลี่ยนแปลง” ที่ “บุญโข” แล้ว สำหรับประเทศไทย

สภาพเศรษฐกิจไทยและโลกที่บีบคั้นแล้ว “เฝ้าหลอก” ปีนี้ “เฝ้าจริง” ปีหน้า “เก็บกระดุก” นั้น หากนักการเมืองไทยไม่รู้จัก “เปลี่ยนแปลง” การทำงาน คนไทยไม่รู้จักเปลี่ยนตัวเองด้วยการประหยัด ใช้จ่ายอย่างพอเพียงแล้ว ดูท่าประเทศไทย คงจะ “รอดยาก” .!!

จะ “เปลี่ยน” จะ “ปรับ” ก็คงต้องรีบ เพราะโลก ณ วันนี้ ถ้าไม่รู้จัก “เปลี่ยน” ไม่รู้จัก “ปรับ” สักวันก็คงไม่พ้น “สูญพันธุ์” เป็นแน่..!!?

สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ
สยามรัฐ

เมื่อการชุมนุมประท้วงยกระดับ

กรณี: ปิดสนามบินสุวรรณภูมิ

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

เมื่อการชุมนุมประท้วงยกระดับ กรณี: ปักสนามบินสุวรรณภูมิ

“ประชาธิปไตย”... “ความขัดแย้ง”... “การประท้วง” ล้วนเป็นเรื่องธรรมดาที่สามารถเกิดขึ้นได้เสมอ ในวันที่ โดยเฉพาะในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งประชาชนมีช่องทางที่สามารถเปิดรับข้อมูลข่าวสารได้อย่างหลากหลาย ทำให้ฉลาด รู้เท่าทัน และมีความเข้าใจในสิทธิที่พึงได้รับมากขึ้น จึงส่งผลให้ “ประชาชน” มีความกล้า ที่จะเรียกร้องสิทธิที่พึงมีพึงได้จากรัฐบาล...

ณ วันนี้ เมื่อประชาชนเกิดความไม่พอใจในการดำเนินงานของรัฐบาล “การประท้วง” (Protest) ซึ่งเป็นการแสดงออกด้วยการกระทำ เพื่อแสดงให้เห็นว่าคัดค้าน หรือไม่เห็นด้วย โดยเฉพาะในประเด็นด้านการเมือง จึงกลายเป็นเรื่องธรรมดาที่พึงกระทำได้ หากกระทำโดยสงบปราศจากอาวุธ

เมื่อพิจารณารูปแบบของการประท้วงอย่างถื่นถ้วนพบว่า มีรูปแบบที่มีความหลากหลาย เช่น การเดินประท้วง (Protest March) คือ การเดินในที่สาธารณะและชูป้ายแสดงความคิดเห็น การแต่งเพลงประท้วง (Protest Song) โดยแต่งเพลงที่มีเนื้อหาในเรื่องที่เรียกร้อง ซึ่งได้รับความนิยมในสังคมตะวันตก เช่น เพลงเรียกร้อง เพื่อการปลดปล่อยทาส

แม้การประท้วงจะมีหลายวิธีแต่วิธี “อหิงสา” ซึ่งเป็นการขัดขืนอำนาจรัฐโดยเปิดเผย ไม่ใช้ความรุนแรง และยอมรับผลตามกฎหมายที่จะเกิดขึ้นกับผู้ใช้สันติวิธีนั้น เพื่อทำให้สังคมการเมืองมีความเป็นธรรม เคารพสิทธิเสรีภาพของคน และเป็นประชาธิปไตยมากยิ่งขึ้นนั้น ซึ่งแสดงออกโดยการต่อต้านด้วยวิธีอดอาหารประท้วง หรืออาจจะใช้วิธีชุมนุมประท้วง และมีการปราศรัยแสดงความคิดเห็น ล้วนเป็นการประท้วง ซึ่งนอกจากจะได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายแล้ว ยังเป็นแนวทางที่กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยยึดปฏิบัติในตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา...!!

การบุกยึด NBT และทำเนียบรัฐบาล จนมาถึงการชุมนุมครั้งใหญ่ ตลอดหลายวันที่ผ่านมาด้วยยุทธศาสตร์ดาวกระจาย และยุทธศาสตร์เก้าทัพ

โดยการชุมนุมปิดล้อมหน่วยงานราชการ เช่น บริเวณรอบรัฐสภา กระทรวง การคลัง กองบัญชาการตำรวจนครบาล และทำเนียบรัฐบาลชั่วคราวที่ สนามบินดอนเมือง หรือแม้แต่กรณีปิดสนามบินสุวรรณภูมิ ล้วนเป็นการ ประท้วงที่เป็นการยกระดับการชุมนุมประท้วงซึ่งถูกต้องตามแนวทางอหิงสา เพื่อหยุดอำนาจรัฐบาลอย่างสงบ สันติ จริงหรือ...??

หากพินิจวิเคราะห์จากรูปแบบของการประท้วงที่ได้กล่าวมาข้างต้นกับ การประท้วงของพันธมิตรฯ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ก็คงต้องยอมรับว่า ดุลยภาพจะเป็นการประท้วงที่ไม่ค่อยอยู่ในกรอบของ “อหิงสา” อย่างที่ กล่าวอ้าง...

ที่กล่าวไปทั้งหมดนี้ไม่ได้มีเจตนาจะตัดสินว่าการกระทำ อุดมการณ์ แนวคิด ของใคร “ถูก” หรือ “ผิด” แต่อยากชี้ให้เห็นว่าการประท้วง แม้จะเป็นเรื่องธรรมดา แต่ถ้ามีการใช้กำลัง อาวุธประหัตประหารกัน จนถึงขั้นเลือดตกยางออกแล้ว การประท้วงที่เกิดขึ้น ก็คงเป็นเรื่องที่ “ไม่ปกติ...ไม่ธรรมดา” ชั่วร้ายอาจทำให้กลายเป็นกรณีที่ทำให้หาข้อยุติ ไม่ได้ และลุกลามบานปลายเป็นความแตกแยกในที่สุด...

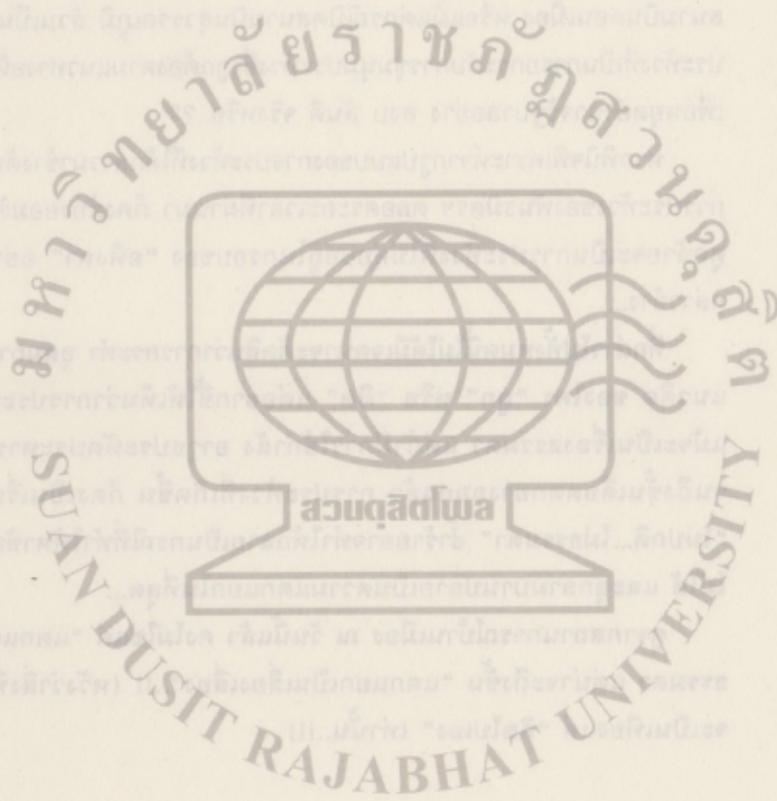
จากสถานการณ์บ้านเมือง ณ วันนี้แล้ว คงไม่ใช่แค่ “แตกแยก” ธรรมดา แต่น่าจะถึงขั้น “แตกแยกเป็นเสี่ยงเสี่ยง”..!! (หวังว่าสิ่งที่คิด จะเป็นเพียงแค่ “คิดไปเอง” เท่านั้น..!!)

โดยการชุมนุมปิดล้อมหน่วยงานราชการ เช่น บริเวณรอบรัฐสภา กระทรวง การคลัง กองบัญชาการตำรวจนครบาล และทำเนียบรัฐบาลชั่วคราวที่ สนามบินดอนเมือง หรือแม้แต่กรณีปิดสนามบินสุวรรณภูมิ ล้วนเป็นการ ประท้วงที่เป็นการยกระดับการชุมนุมประท้วงซึ่งถูกต้องตามแนวทางอหิงสา เพื่อหยุดอำนาจรัฐบาลอย่างสงบ สันติ จริงหรือ..??

หากพิจารณาวิเคราะห์จากรูปแบบของการประท้วงที่ได้กล่าวมาข้างต้นกับการประท้วงของพันธมิตรฯ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ก็คงต้องยอมรับว่า ดูคล้ายจะเป็นการประท้วงที่ไม่ค่อยอยู่ในกรอบของ “อหิงสา” อย่างที่กล่าวอ้าง...

ที่กล่าวไปทั้งหมดนี้ไม่ได้มีเจตนาจะตัดสินว่าการกระทำ อุดมการณ์ แนวคิด ของใคร “ถูก” หรือ “ผิด” แต่อยากชี้ให้เห็นว่าการประท้วง แม้จะเป็นเรื่องธรรมดา แต่ถ้ามีการใช้กำลัง อาวุธประหารชีวิตกัน จนถึงขั้นเลือดตกยางออกแล้ว การประท้วงที่เกิดขึ้น ก็คงเป็นเรื่องที่ “ไม่ปกติ...ไม่ธรรมดา” ซ้ำร้ายอาจทำให้กลายเป็นกรณีที่ทำให้หาข้อยุติ ไม่ได้ และลุกลามบานปลายเป็นความแตกแยกในที่สุด...

ดูจากสถานการณ์บ้านเมือง ณ วันนี้แล้ว คงไม่ใช่แค่ “แตกแยก” ธรรมดา แต่น่าจะถึงขั้น “แตกแยกเป็นเสี่ยงเสี่ยง”...!! (หวังว่าสิ่งที่คิด จะเป็นเพียงแค่ “คิดไปเอง” เท่านั้น...!!)

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“ใคร”

(จะ) ทำให้ชาติ

“พัง”!!?

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

(จะ) กำโหด “พัง”??

เป็นเรื่องธรรมดาที่สิ่งในโลกล้วนไม่จีรังยั่งยืน เมื่อมีเกิดย่อมมีดับ มีพบย่อมมีพราก มีรักย่อมมีเลิก มีรุ่งเรืองย่อมมีพังทลาย แต่การพังทลายที่เกิดขึ้นกับเมืองไทยอันเกิดจากสถานการณ์ความขัดแย้ง ความแตกแยกทางการเมือง ณ วันนี้ คงเป็นเรื่องที่ดูแล้ว “ไม่ปกติ... ไม่ธรรมดา”

ความขัดแย้ง การชุมนุมประท้วงที่ยืดเยื้อมาอย่างยาวนาน จนดูเหมือนเป็น “มหากาพย์ทางการเมือง” ระหว่าง รัฐบาล นปช. และพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ เริ่มตั้งแต่การบุกยึด NBT และทำเนียบรัฐบาล การสลายม็อบของรัฐบาล เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2551

จนมาถึงการชุมนุมครั้งใหญ่ตลอดหลายวันที่ผ่านมาด้วยยุทธศาสตร์ดาวกระจาย และยุทธศาสตร์เก้าทัพ โดยการชุมนุมปิดล้อมหน่วยงานราชการ เช่น บริเวณรอบรัฐสภา กระทรวงการคลัง กองบัญชาการตำรวจนครบาล และทำเนียบรัฐบาลชั่วคราวที่สนามบินดอนเมือง หรือแม้แต่กรณียึดท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ ตลอดจนท่าทีของทุกฝ่ายที่พร้อมจะเผชิญหน้าเข้าหากันแบบ “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” ล้วนเป็นการกระทำซึ่งดูคล้ายจะเป็นการสร้าง “พังทลายแบบรอบด้าน” ให้กับชาติบ้านเมืองอย่างไม่ต้องสงสัย

“ความพังทลายทางเศรษฐกิจ” ถือเป็นความสูญเสียอันมหาศาลที่เกิดขึ้นจากกรณีดังกล่าว โดยเฉพาะการปิดสนามบินสุวรรณภูมินั้น นอกจากจะมีการคาดการณ์ว่าจะสร้างความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจถึง 134,000-215,000 ล้านบาท แบ่งเป็นผลกระทบต่อการท่องเที่ยว ทั้งในภาคธุรกิจโรงแรม อาหาร และการจับจ่ายใช้สอยทั่วไป ประมาณ 76,120 ล้านบาท การส่งออก 25,000-40,000 ล้านบาท การลงทุน 12,000-40,000 ล้านบาท และการบริโภค 21,000-30,000 ล้านบาท แล้ว

ยังส่งผลให้เศรษฐกิจไทยปีนี้จะขยายตัวเพียงร้อยละ 4.1-4.4 ขณะที่เศรษฐกิจ
ในปีหน้ามีโอกาสที่จะขยายตัวเพียงร้อยละ 2-3 จากที่คาดการณ์ไว้ที่
ร้อยละ 3-4

ผลพวงที่เกิดควบคู่กับ “ความพังทลายทางเศรษฐกิจ” คงหนีไม่พ้น
“ความพังทลายด้านภาพลักษณ์ ความเชื่อมั่น และความน่าเชื่อถือ”
ในสายตาชาวต่างชาติ ซึ่งล้วนเป็นความสูญเสียที่ไม่อาจประเมินมูลค่าได้
และจำเป็นต้องใช้ระยะเวลายาวนานในการแก้ไขภาพลักษณ์ โดย “ยุทธวิธี
อมตะที่ไม่มีวันหมดอายุ” ซึ่งองค์กรภาครัฐ และเอกชนนำมาประยุกต์ใช้
เพื่อ “การบริหารจัดการในภาวะวิกฤต” (Crisis Management) อันเป็น
ภาวะที่มีกรณีหรือเหตุการณ์เกิดขึ้นทำให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิตและ
ทรัพย์สินของประชาชนหรือของรัฐอย่างกว้างขวาง หรือทำให้เกิดความเสียหาย
ต่อภาพลักษณ์และชื่อเสียงของประเทศชาติ รัฐบาลในภาพรวม หรือบุคคล
ในรัฐบาล รวมถึงเหตุการณ์ที่ส่งผลต่อเสถียรภาพทางการเมือง สังคม
เศรษฐกิจอย่างรุนแรง วิธีแก้ไขวิกฤตการณ์ของชาติต้องอาศัย
“การประชาสัมพันธ์” (Public Relations)

เมื่อเกิดภาวะวิกฤติ ตัวอย่างเช่นการยึดสนามบินดอนเมือง และ
ท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ มักจะเกิดข่าวลือในทางลบ หรือทาง
เสียหายแพร่สะพัดออกไป ทำให้เกิดความเข้าใจผิด และความตื่นตระหนก
(Panic) ซึ่งเป็นสถานการณ์อันตรายที่ยากต่อการแก้ไข ดังนั้นองค์กร
จำเป็นต้องใช้ “การประชาสัมพันธ์” (Public Relations) เพื่อสื่อสารกับ
สาธารณชน

เพราะการประชาสัมพันธ์เป็นกลยุทธ์ที่มีการนำเอาข่าวสาร ความคิด
จิตวิทยา รวมทั้งวิธีการดำเนินการสื่อสารต่างๆ มาผสมผสานกันอย่าง
มีระบบและมีหลักการ เพื่อก่อให้เกิดผลของการโน้มน้าว หรือจูงใจต่อ
แนวความคิด อารมณ์ หักศนคติ และพฤติกรรมใดๆ ของกลุ่มเป้าหมาย

ไม่ว่าจะเป็นทางตรง หรือทางอ้อมเพื่อให้หน่วยงานประโยชน์สูงสุดต่อวัตถุประสงค์ขององค์กร

จุดเด่นของการประชาสัมพันธ์ นอกจากจะเป็นกลยุทธ์ทางการสื่อสารที่สามารถนำข้อมูลข่าวสารวิ่งตรงจากแหล่งข่าวออกไปสู่กลุ่มเป้าหมายหรือประชาชนได้อย่างตรงจุดที่สุด และยังมีการพลิกแพลงรูปแบบ เทคนิค และเครื่องมือที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น การเผยแพร่ข่าวสาร (Publicity) การเขียนข่าวแจก (Press Releases) การแถลงข่าว (Press Conferences) การให้สัมภาษณ์ (Interviews) หรือแม้แต่การจัดกิจกรรม (Events) เพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมกับประเด็นข่าว และสภาพแวดล้อมของประชาชนได้เป็นอย่างดีแล้ว ยังสามารถสร้างภาพลักษณ์ และใช้ค่าใช้จ่ายที่น้อยกว่าการสื่อสารรูปแบบอื่นๆ

ส่วน “ความพึงทลายทางสังคม” โดยเฉพาะความแตกต่างทางแนวคิดทางการเมืองของฝ่ายรัฐบาล นปช. และพันธมิตรฯ ที่ทวีความรุนแรงจนลุกลามกลายเป็นความแตกแยกทางสังคม โดยมี “มือตบ...ตีนตบ” “เสื้อสีเหลือง...สีแดง” ล้วนเป็นสัญลักษณ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงความ “แตกแยกเป็นเสี่ยงเสี่ยง” ของชาติบ้านเมืองอย่างชัดชัด

ขณะที่ “ความพึงทลายทางการเมืองและการปกครองระบอบประชาธิปไตย” จากกรณีดังกล่าวเป็นความพึงทลายที่ดูคล้ายเป็นการบ่อนทำลายชาติจากทุกฝ่าย ซึ่งทำที่ที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมอ่อนข้อ ยอมหัก แต่ไม่ยอมงอ พยายามหากวิถี กลเม็ดเด็ดพราย หาทางชิงไหวชิงพริบชิงจิ้งหะ เพื่อสร้างความได้เปรียบให้แก่ฝ่ายของตน ทั้งฝ่ายรัฐบาลที่ยืนยันว่าจะไม่ลาออก และไม่ยุบสภา นปช.ที่ประกาศว่าจะออกมาประท้วงหากมีการปฏิวัติรัฐประหาร และพันธมิตรฯ ที่แสดง “จุดยืน”ว่าจะยึดทำอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ ดอนเมือง และทำเนียบรัฐบาลต่อไป

โดยไม่มีกำหนด จะยอมถอนตัวเมื่อนายกฯ สมชายลาออก ล้วนเป็นการ
“รุมกินโต๊ะ” โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ทั้งสิ้น

แต่อย่างไรก็ตามความเจ็บปวดที่ร้ายแรงที่สุดซึ่งเกิดขึ้นจากกรณีดังกล่าว
คือ ความพังทลายทั้งหลายเหล่านี้เกิดขึ้นจาก “พังเพราะตัวเราเอง”...
“พังเพราะคนไทยทำให้พัง”

ณ วันนี้ ไม่อยากโทษฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่ง หรือแม้แต่ฝ่ายที่แย้งชิงอำนาจ
(นักการเมือง) เพราะยิ่งโทษจะยิ่งไปกันใหญ่ สังคมวันนี้มอง “จุดดี” ของ
แต่ละฝ่ายจะดีกว่า...เพราะเรา “จับผิด” กันมามากเกินพอแล้ว

ใคร? คงไม่อยากหา “ตัวคนผิด”

แต่คงอยากให้เร่งหา “ทางออก” ของวิกฤติดังกล่าวอย่างเร่งด่วน
เพราะการขาดความสามัคคี...ความขัดแย้ง...ความแตกแยกที่
ยึดเยื้อไม่จบไม่สิ้น นี่แหละที่ทำให้ “ชาติพัง”...!!

สวนดุสิตโพล
SUAN DUSIT POLL

“สยามรัฐ” “วันพ่อ” จะทำอะไร ??

เพื่อ “พ่อ”

“วันพ่อ” อีกหนึ่งวันที่ไม่แต่เฉพาะ “คนไทย” เท่านั้น ที่ให้ความสำคัญ แต่ในหลายประเทศทั่วโลกต่างก็ให้ความสำคัญเช่นกัน โดยในแต่ละประเทศต่างมีการกำหนด “วัน” และ “รูปแบบการจัด” ที่แตกต่างกันไป แต่เป้าประสงค์สำคัญที่ “เหมือนกัน” ส่วนหนึ่งคงหนีไม่พ้นการระลึกถึงพระคุณและคุณความดี ของ “พ่อ” ...

ในประเทศ สเปน โปรตุเกส และอิตาลีนั้น จะกำหนดให้ วันที่ 19 มีนาคม เป็นวันพ่อ เกาหลีใต้ กำหนดไว้ในวันที่ 8 พฤษภาคม เดนมาร์ก กำหนดไว้ในวันที่ 5 มิถุนายน ส่วนอาทิตยที่สามของเดือนมิถุนายน จะมีกว่า 50 ประเทศ เช่น ญี่ปุ่น อาร์เจนตินา ไอร์แลนด์ มาเลเซีย สหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร กำหนดให้เป็น “วันพ่อ” นอกจากนั้น ไอร์แลนด์ ยังกำหนดให้ วันที่ 23 มิถุนายน เป็น “วันพ่อ” บราซิล กำหนดให้อาทิตยที่สองของเดือนสิงหาคม ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ กำหนดให้อาทิตยแรกของเดือนกันยายน และ ฟินแลนด์ นอร์เวย์ และสวีเดน กำหนดให้อาทิตยที่สองของเดือนพฤศจิกายนเป็น “วันพ่อ”

ขณะที่วันพ่อในไทยตรงกับวันที่ 5 ธันวาคม ของทุกปี ซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยมีการจัดต่อเนื่องเป็นประจำทุกปีตั้งแต่ ปี 2523 และใช้ดอกพุทธรักษาซึ่งมีชื่ออันเป็นมงคลเป็นสัญลักษณ์ ซึ่งเป้าประสงค์ของการจัด “วันพ่อแห่งชาติ” นอกจากจะจัดขึ้นเพื่อเทิดทูนพระคุณของพ่อ และยกย่องบทบาทของพ่อที่มีต่อครอบครัวและสังคม เพื่อให้ลูกได้แสดงความกตัญญูต่อพ่อ และให้ผู้เป็นพ่อได้สำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบของตนแล้ว ยังเป็นการจัดขึ้นเพื่อเทิดทูนพระเกียรติคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็น “พ่อหลวง” ของปวงชนชาวไทยทั้งชาติ

จากเป้าประสงค์ที่มีทั้งในระดับ “ครอบครัว” และ “ประเทศ” จึงส่งผลให้นอกจากจะมีการจัดกิจกรรมทั้งในระดับครอบครัว เช่น การทำบุญ

ตักบาตร รับประทานอาหาร หรืออาจจะทำกิจกรรมอื่น ๆ ร่วมกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาแล้ว ยังมีการจัดกิจกรรมระดับประเทศ เพื่อเป็นการถวายพระพรให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนมายุยืนนานไม่ว่าจะเป็นการประดับธงชาติ และพระบรมฉายาลักษณ์ในสถานที่ราชการ โรงเรียน บริษัท และบ้านเรือน การจุดเทียนชัยถวายพระพร หรือแม้แต่การทำความสะอาดแม่น้ำลำคลอง ถนน โรงพยาบาล บ้านเรือน และประดับประดาประทีปโคมไฟ เพื่อแสดงการเฉลิมพระเกียรติ

กิจกรรมที่ “คนไทย” ทั้งชาติร่วมรวมใจจัดขึ้นเพื่อแสดงความจงรักภักดีนั้น เชื่อว่าเป็นสิ่งที่ทำให้พระองค์ทรงยินดีไม่น้อย แต่ในสถานการณ์ของชาติบ้านเมืองที่อยู่ในช่วง “หน้าสิ่วหน้าขวาน” เฉกเช่นในขณะนี้ การทำตามหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด (เท่าที่จะทำได้) น่าจะเป็นสิ่งที่ “พ่อหลวง” ของคนไทยต้องการเป็นที่สุด

ถ้าลำพังเพียงแค่ประดับประดาบ้านเรือนด้วยธงชาติ ประทีปโคมไฟ หรือจุดเทียนชัยถวายพระพร เพื่อแสดงความจงรักภักดีเท่านั้น ก็คงไม่พอ...

แต่ “คนไทย” ควรตั้งใจทำความดี เพื่อ “พ่อหลวง” อย่างจริงจังจะดีกว่า..!!

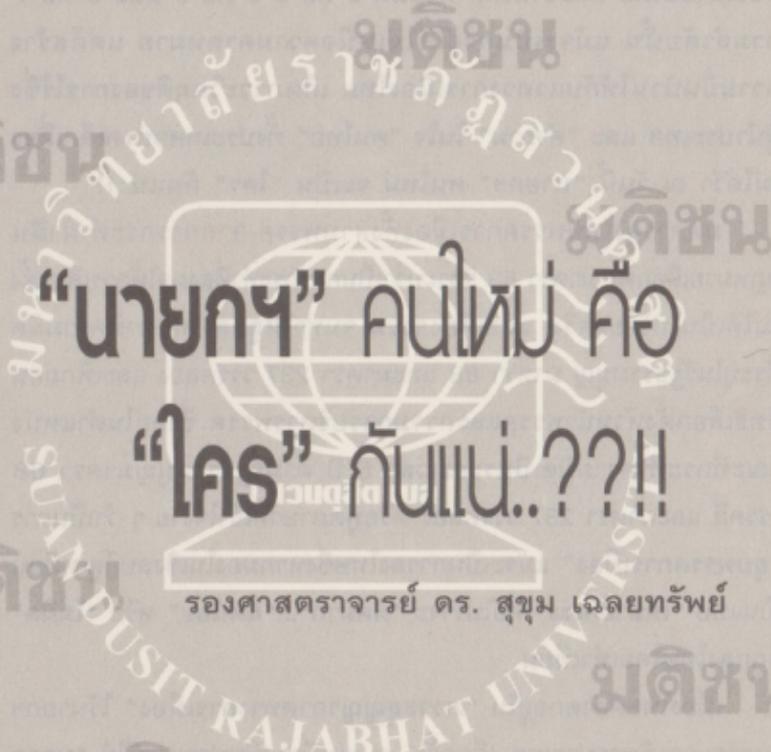
มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“นายกฯ” คนใหม่ คือ
“ใคร” กันแน่..??!!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“นายกฯ” คนใหม่ คือ “ใคร” กันแน่...??!

คำวินิจฉัยจากศาลรัฐธรรมนูญซึ่งประกาศยุบพรรคพลังประชาชน มัชฌิมาริบโดย และชาติไทย ด้วยมติ 9 ต่อ 0 9 ต่อ 0 และ 8 ต่อ 1 ตามลำดับนั้น แม้จะเป็นกรณีที่ไม่เห็นข้อความคาดหมาย แต่ก็สร้างความปั่นป่วนให้กับแวดวงการเมืองไทย เกิดภาวะวิกฤติของการไร้ซึ่งผู้นำประเทศ และ “คำถาม” ในใจ “คนไทย” ทั้งประเทศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า ณ วันนี้ “นายกฯ” คนใหม่ จะเป็น “ใคร” กันแน่...!!

มติการลงโทษพรรคการเมืองทั้งสามพรรค จากการกระทำฝ่าฝืนกฎหมายเลือกตั้ง มาตรา 53 ซึ่งระบุว่าเป็นการกระทำที่ส่งผลให้การเลือกตั้งไม่ได้เป็นไปโดยสุจริต และเที่ยงธรรม จนทำให้ถูกลงโทษตามความผิดที่ระบุในรัฐธรรมนูญ มาตรา 68 และมาตรา 237 วรรคสอง และเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งหัวหน้าพรรคและกรรมการบริหารพรรค ซึ่งอยู่ในตำแหน่งขณะที่กระทำความผิดเป็นระยะเวลา 5 ปี ตามรัฐธรรมนูญมาตรา 68 วรรคสี่ และมาตรา 237 วรรคสอง หรือพูดภาษาที่เข้าใจง่าย ๆ ว่าเป็นการ “ยุบพรรคการเมือง” แม้จะเป็นการลงโทษซึ่งหากมองในเชิงลบก็ดูเหมือนเป็นแบบ “เหมายกเข่ง” คือไม่ว่าจะ “ผิดมาก”...“ผิดน้อย” หรือ “ไม่ผิด” ก็ถูกลงโทษโดยเท่าเทียม

เมืองไทยต้องตกอยู่ใน “ภาวะสุญญากาศทางการเมือง” ไร่นายกฯ และรัฐบาลบริหารประเทศ (อีกครั้ง) จนดูเหมือนเป็นประเทศที่ใช้ “นายกรัฐมนตรีเปลือง” เข้าทำนอง “กบเลือกนาย” (หรืออาจจะเป็น “กบไม่มีนายจะให้เลือก” [หรือเปล่า...ก็ไม่รู้]...!!)

หรืออาจกล่าวได้ว่า “การเว้นวรรค” อดีต ส.ส. จำนวนทั้งสิ้น 111 คน เดิม ผนวกกับอีก 109 คน นั้น เป็นการตัดโอกาสทางการเมืองก็ตาม แต่หากพิจารณาในเชิงบวกแล้ว สามารถมองได้ว่ามติดังกล่าวเป็นการ “พลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส” ทำให้เกิดการคลี่คลายปมความขัดแย้ง

ทางการเมืองระหว่างฝ่ายรัฐบาล และพันธมิตรเพื่อประชาธิปไตย แบบ“ไม่มีใครเสียหน้า” โดยใช้กฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นเครื่องตัดสิน

รวมทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้ ส.ส. หน้าใหม่ได้ขยับขยาย หรือมีความหวัง (แม้จะเป็นแบบลมลมแล้งแล้ง แต่ก็มีความหวังที่นักการเมืองแทบทุกคนอยากวิ่งให้ถึง “เส้นชัย”) ซึ่งแม้ว่าในขณะนี้พรรคร่วมรัฐบาลเดิม จะยังไม่สามารถหาบุคคลที่ก้าวขึ้นมารับตำแหน่ง “นายกรัฐมนตรีคนใหม่” ได้ และ “ตัวเต็ง” ทั้ง 6 คน ซึ่งได้แก่ นายมิ่งขวัญ แสงสุวรรณ ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง นายชัย ชิดชอบ นายสันติ พร้อมพัฒน์ นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ และ พ.อ.อภิวันท์ วิริยะชัย จะยัง “ไม่เข้าตาประชาชน” เท่าที่ควร แต่จากคำกล่าวที่ว่า “กรุงศรีอยุธยา ไม่สิ้นคนดี” เชื่อว่าการหาบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมน่าจะเป็นเรื่องที่พอจะหา “ทางออก” ได้

นอกจากนั้นอาจมองได้ว่าการยุบพรรคการเมือง น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นของการกระตุ้นให้นักการเมืองเกิดจิตสำนึก เกิดความตระหนักในการปฏิบัติ ให้อยู่ภายใต้กรอบของกฎหมาย เพราะหากคิดแค่ “ยุบได้ ก็ตั้งใหม่ได้” เพียงเท่านั้น ในอนาคตก็อาจเกิด “ปรากฏการณ์ยุบ...ยุบ ตั้ง...ตั้ง” ของพรรคการเมืองแบบไม่จบไม่สิ้นก็เป็นได้

ดังนั้นการตั้งพรรคการเมืองใหม่ในขณะนี้ คงเป็นสิ่งที่นักการเมืองจำเป็นต้องแก้ไขและพัฒนาในเชิงบวก หมายถึง การแก้ไข และพัฒนาตนเอง โดยปฏิบัติตามแนวทางที่กฎหมายกำหนด ไม่ใช่เป็นการพัฒนาในเชิงลบเหมือนแจกเช่นในอดีต ซึ่งเป็นการตั้งพรรคแบบ “ขายผ้าเอาหน้ารอด” หรืออาศัยช่องโหว่ของกฎหมาย เพื่อเอาตัวรอดจากกฎเกณฑ์เท่านั้น (ซึ่งเป็นการแก้ไขที่นอกจากจะดูเหมือนไม่เป็นการพัฒนาแล้ว ยังออกอาการ “ถอยหลังลงคลอง” อย่างชัดชัด...!)

ไม่ว่าจะพิจารณาในเชิงลบ หรือบวก แต่สิ่งที่ “ประชาชน” ต้องการ
รู้ที่สุดในขณะนี้ คงหนีไม่พ้น “โฉมหน้า” รัฐบาล คณะรัฐมนตรีชุดใหม่
โดยเฉพาะนายกฯ คนใหม่ ที่เปรียบเป็นภาพลักษณ์ และ “ทูตแห่งแบรนด์”
(Brand Ambassador) ของประเทศ...

ในภาวะที่ประเทศอยู่ในช่วง “วิกฤติแบบรอบด้าน” ทั้งการเมืองที่
เต็มไปด้วยความแตกแยก เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก และสังคมที่เต็มไปด้วย
ปัญหา ล้วนเป็นสถานการณ์ที่แม้จะทำให้ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เสมือน
เป็น “เผือกร้อน” แต่ใครใคร่ก็ยังอยากเป็น เพราะนายกรัฐมนตรี
คือ “จุดสูงสุดในเส้นทางอาชีพ” (Career Path) ของนักการเมือง ซึ่งไล่เรียง
มาตั้งแต่การเป็น ส.ส. ร.ม.ช. ร.ม.ว. รองนายกฯ และนายกฯ

อย่างไรก็ตามภายใต้ข้อจำกัดทั้งจากกฎหมายรัฐธรรมนูญ ปี 2550
ซึ่งระบุว่านายกฯ ต้องมาจาก ส.ส. เท่านั้น แต่ข้อจำกัดที่เป็นตัวแปรสำคัญ
ที่ทำให้การเฟ้นหานายกฯ ไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิด คือ การประกาศจาก
ฝ่ายพันธมิตรที่ไม่ต้องการ “นายกฯ นอมนี” โดยประกาศว่าหาก
นายมีngthัญ และ ร.ต.อ.เฉลิม เป็นนายกฯ จะรวมตัวประท้วงอีกครั้ง และ
จากมารยาททางการเมืองที่นายกฯ ต้องมาจากพรรคการเมืองที่มีคะแนน
เสียงมากที่สุด หรือแม้แต่ข้อจำกัดจากการยอมรับจากภาคเอกชน
และองค์กรสื่อมวลชน ที่ระบุว่า นายกรัฐมนตรีต้องมีคุณสมบัติอย่างน้อย
5 ประการ คือ ซื่อสัตย์ มีจริยธรรม มีความเป็นผู้นำ มีความสามารถในการ
บริหารประเทศ และไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อน

นี่ยังไม่รวมกรณีพรรครัฐบาลต่างแย่งกันเสนอคนของตนเอง กรณี
เสนอชื่อ พล.อ.เซษฐา สุวานะจาโร และ “กรณีงูเห่าภาคสอง” ทำให้ที่
“แข็งข้อ” ของกลุ่มเพื่อนเนวินที่ยังคงวางเฉยกับการเข้าพรรคเพื่อไทย
ล้วนทำให้การเสาะหานายกฯ เป็นเรื่องที่ยากยิ่งขึ้น

นอกจากนั้นข้อจำกัดอีกประการที่ไม่อาจละเลยได้ในฐานะการเป็น
นายกรัฐมนตรี คงหนีไม่พ้นการมี “ภาวะผู้นำ” ที่มีคุณสมบัติตรงตาม

“ทฤษฎีภาวะผู้นำ” ซึ่งสามารถจัดกลุ่มแนวคิดออกเป็น 3 กลุ่ม คือ
แนวคิดผู้นำเชิงคุณลักษณะ (Trait Approach) ซึ่งแบ่งเป็นลักษณะ
ทางกายภาพ เช่น ความสูง รูปร่างภายนอก ลักษณะทางความสามารถ
เช่น ความเฉลียวฉลาด ความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ ลักษณะ
บุคลิกภาพ เช่น การควบคุมอารมณ์ เป็นต้น

แนวคิดผู้นำเชิงพฤติกรรม (Behavior Approach) ในมุมมอง
ด้านการปกครอง ภาวะผู้นำแบบประชาธิปไตยและผู้นำแบบเผด็จการ
(Democratic Leadership – Autocratic Leadership) หมายถึง ผู้นำ
แบบประชาธิปไตยนิยมกระจายอำนาจ และเปิดโอกาสให้สมาชิกเข้ามา
มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในทางตรงกันข้าม ผู้นำแบบเผด็จการมักนิยม
ใช้ดุลยพินิจและการตัดสินใจด้วยตัวเอง และมักไม่เปิดโอกาสให้สมาชิก
เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ

ส่วนแนวคิดผู้นำเชิงสถานการณ์ (Situational Approach) หมายถึง
ผู้นำที่มีความสามารถในการปรับสภาพการนำ หรือการปฏิบัติตนให้
สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง แนวคิดนี้จะหารูปแบบการนำที่
เหมาะสมและเกิดผลดีในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ น่าจะ
ช่วยให้ประเทศฝ่าฟันวิกฤติไปได้

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์บ้านเมือง และข้อจำกัดทั้งจากกฎหมาย
พันธมิตรฯ พรรคการเมือง ประชาชน หรือแม้แต่ข้อจำกัดตามหลักวิชาการ
แล้ว ก็รู้สึกหนักใจแทน “ว่าที่นายกรัฐมนตรีคนใหม่” ไม่น้อย

ไม่ว่า “นายกรัฐมนตรีคนใหม่” จะเป็นใคร?? เชื่อว่า “คนไทย”
คงได้เห็นหน้าค่าตาในไม่ช้า...

ดูจากสถานการณ์ ณ วันนี้ ไม่กล้าคาดหวังอะไรมาก แค่เห็นหน้า
“นายกฯ คนใหม่” แล้วไม่ร้อง “ยี้” ก็เป็นบุญแล้ว..!!

สยามรัฐฉบับพิเศษ "มูฮัฎ" (Muhammad) "บิ๊กอายส์"

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

สยามรัฐ สยามรัฐ สยามรัฐ

จาก "ตุ๊กตาบลายธ์" (Blythe)

สู่ "บิ๊กอายส์" (Big Eyes)...

ภาพสะท้อน "วัยรุ่น": ตลาดที่ไม่มีวันตาย

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สู่ “บิกอายส์” (Big Eyes)...ภาพสะท้อน “วัยรุ่น”: ตลาดที่ไม่มีวันตาย

กล่าวถึง “วัยรุ่น” หลายคนจะให้นิยามว่า เป็นวัยวิกฤติ (Critical Period) วยพายุบุแคม (Storm and Stress) วยแห่งการเปลี่ยนแปลง ทั้งด้านร่างกาย จิตใจและพฤติกรรม... เป็นวัยที่ซักจุง หรือซึ้นนำไต้ง่าย เนื่องจากลักษณะเฉพาะของวัยรุ่นที่มีความต้องการทางจิตใจหรือจิตวิทยา (Psychological Need) ได้แก่ ความต้องการเป็นเจ้าของ ความรัก การยอมรับ จากคนอื่น ๆ และความต้องการทางสังคม (Social Need) ได้แก่ ความต้องการที่จะอยู่ร่วมกับเพื่อนฝูง ความต้องการที่จะทำกิจกรรมร่วมกับคนอื่น ๆ โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนซึ่งมีอิทธิพลมากต่อทัศนคติ ความสนใจ และพฤติกรรม การแสดงออกของวัยรุ่นนั้น ล้วนเป็น “จุดอ่อน” ที่ “ธุรกิจประเภทต่าง ๆ” ใช้เพื่อกระตุ้นให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรม “ซื้อ” สินค้า

ดังจะเห็นได้ว่าบริษัท ห้างร้านใหญ่น้อย นอกจากจะพยายามคิดค้น หรือสรรหาผลิตภัณฑ์แปลกใหม่ เพื่อสนองความต้องการแล้ว ยังพยายาม สร้าง “มูลค่าเพิ่ม” (Value Added) ด้วยการออกแบบสินค้าให้มีรูปลักษณ์ ที่สวยงามสะดุดตา หรือแม้แต่การสร้างแบรนด์ให้ติดตลาด เพื่อดึงดูด ความสนใจ และสร้างความรู้สึกรักทันสมัย หรืออินเทรนด์ (In Trend) เป็นผู้นำแฟชั่นได้รับการยอมรับจากสังคม เมื่อใช้หรือครอบครอง ซึ่งหาก บันกระแสนี้เกิดในหมู่วัยรุ่นได้เมื่อไร โอกาสที่จะ “ลืมนตาอำปาก” ในยุค เศรษฐกิจ “ดิ่งเหว” ก็เป็นเรื่องที่พอจะเป็นไปได้...

จึงไม่แปลกที่ ณ วันนี้ สินค้าที่ใครใคร่มองว่าฟุ่มเฟือยประเภทน้ำหอม เครื่องสำอางค์ เสื้อผ้า หรือกระเป๋าแบรนด์เนม โทรศัพท์มือถือ i-Phone i-Pod ยังคงมี “ยอดจำหน่าย” ที่เพิ่มขึ้นสวนทางกับเศรษฐกิจที่ตกต่ำและ ผิดเคือง...หรือแม้แต่ตุ๊กตา Blythe (บลายธ์) ซึ่งเป็นตุ๊กตาเด็กผู้หญิงสาว ลักษณะหัวโต ผอม สูง 11.5 นิ้ว โดดเด่นในด้านที่สามารถเปลี่ยนสีดวงตาได้ บิดเอวและเข้าได้ หากดึงห่วงที่อยู่หลังศีรษะ และสามารถแต่งตัวได้

โดยมีราคาเริ่มต้นตั้งแต่ไม่กี่พันบาท ถึงหลักแสนนั้น ได้กลายเป็น “ของเล่น ยอดฮิต” ในหมู่วัยรุ่น

ขณะที่ Big Eyes (บิกอายส์) เป็นคอนแทคเลนส์สีที่ช่วยให้ดวงตา กลมโตโดยไม่ต้องทำศัลยกรรม และเป็นแฟชั่นใหม่ตามแบบเทรนด์ดารา เกาหลีและญี่ปุ่นที่ได้รับความนิยมอย่างมาก โดยหนึ่งคู่ใช้ได้ 2 เดือน ราคา 800-1,500 บาท อย่างไรก็ตามมีการระงูจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญว่า การใช้คอนแทคเลนส์ดังกล่าว ควรอยู่ภายใต้การดูแลของจักษุแพทย์

สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ความสะอาด เนื่องจากต้องสัมผัสกับกระจกตา โดยตรงและเป็นระยะเวลานาน หากสกปรก จะทำให้เกิดการติดเชื้อ และอาจลุกลามถึงขั้นตาบอดได้ ไม่ควรแลกเปลี่ยนกันใส่ เพราะอาจทำให้ติดเชื้อเอ็ดสีได้ นอกจากนี้ยังพบว่า “พ่อค้าหัวใส” จำนวนไม่น้อยได้ลักลอบ นำคอนแทคเลนส์บิกอายส์เข้ามาจัดจำหน่าย ซึ่งอาจจะมีสินค้าที่ไม่มีคุณภาพ ปะปนเข้ามาด้วย โดยปัญหานี้ภาครัฐต้องกวดขันอย่างจริงจัง เพื่อป้องกัน ปัญหาที่อาจจะตามมา

ทั้งหมดนี้ คือ ภาพสะท้อนที่เป็นรูปธรรมของ “วัยรุ่น: ตลาดที่ไม่มียวันตาย” ในยุคเศรษฐกิจฝืดเคือง แม้ว่าขายสินค้าให้แก่ “วัยรุ่น” จะเป็นเรื่องที่ค่อนข้างง่ายกว่ากลุ่มเป้าหมายอื่น ๆ แต่ผู้ขายก็ควรคัดสรร สินค้าที่มีประโยชน์และคุณภาพมาจัดจำหน่าย เพราะถ้าคำนึงถึงแต่ ผลกำไร โดยไม่คำนึงถึงคุณภาพ...

ก็อย่าลืม! ว่ามี พรบ.ผู้บริโภคคุ้มครองอยู่...

เชื่อว่า “คนค้าขาย” ย่อมมีจรรยาบรรณ อย่างไรเสียลูกค้าวัยรุ่น ก็คือ “ลูก ๆ หลาน ๆ”...จริงไหม..!??

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

“ขั้วการเมือง” เรืองนำปวกหิว
(แต่ “ประชาชน” ต้อง “ทน”)..

สวนดุสิตโพล

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน

มติชน “ข้าวการเมือง” เรื่อนำปวดหัว (แต่ “ประชาชน” ต้อง “ทน”)..

“ข้าว” คำสั้นที่ “คูนहु”... สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าให้แก่ “คอบการบ้านการเมืองไทย” ในขณะนี้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้... โดยเฉพาะสถานการณ์ “จับข้าวตั้งรัฐบาล” ระหว่างพรรคเพื่อไทย และประชาธิปัตย์ ที่เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย ต่อสู้ ชิงไหวชิงพริบกันอย่างดุเดือดเผ็ดมัน นั้น ถือเป็นเรื่อนำปวดหัว แต่ “ประชาชน” ต้อง “ทน” แห่งปัจจุจริงจริง..!!

การแบ่งฝ่าย แบ่งข้าว เป็นสิ่งที่ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับคนในสังคม เพราะสรรพสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลก โดยธรรมชาติมักจะมีสิ่งที่อยู่ต่างขั้วกันเสมอ เช่น แม่เหล็กมี “ขั้วบวก” ย่อมมี “ขั้วลบ” สีมี่ “ดำ” ย่อมมี “ขาว” มี “พระอาทิตย์” ย่อมมี “พระจันทร์” หรือมี “ความสว่าง” ย่อมมี “ความมืด” เป็นต้น

เช่นเดียวกับสรรพสิ่งที่เกิดขึ้นจากความคิดมนุษย์นั้น ก็มีการแบ่งข้าว เช่นกัน ซึ่งหากพิจารณาอย่างถี่ถ้วนนั้น จะทำให้พบว่ามีการแบ่งข้าว ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ หรือแม้แต่การเมืองอย่างชัดเจน โดยการแบ่ง “ข้าวด้านสังคม” สามารถแบ่งออกเป็น “สังคมเมือง” ที่มีความเจริญทางด้านวัตถุ ตึกรามบ้านช่องที่สูงเสียดฟ้า การเดินทางที่สะดวก รูปแบบการดำรงชีวิตคล้ายแบบตะวันตกต่างคนต่างอยู่ และมีลักษณะครอบครัวแบบ “ครอบครัวเดี่ยว” (Single or Conjugal Family) ได้แก่ ครอบครัวที่ประกอบด้วย พ่อ แม่ และลูกๆ อาศัยอยู่ด้วยกันเพียงเท่านั้น

ในส่วน “สังคมชนบท” แม้จะไม่มี ความเจริญทางด้านวัตถุ ตึกรามบ้านช่องที่สูงเสียดฟ้า การเดินทางที่สะดวกสบายเทียบเท่าสังคมเมือง แต่รูปแบบการดำรงชีวิตยังคงมีความเป็นตะวันออกสูง คนในสังคมมีความเป็นมิตร และอาศัยอยู่รวมกันคล้ายเป็นญาติพี่น้อง และมีลักษณะ “ครอบครัวขยาย” (Extended or Consanguine Family) ได้แก่ ครอบครัวที่ประกอบด้วย ครอบครัวเดี่ยว รวมกับเครือญาติอื่น ๆ อาศัยอยู่ด้วยกัน เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย

ลูกพี่ลูกน้อง ลูกเขย ลูกสะใภ้ (ปัจจุบันแม้ชั่วทางสังคมในลักษณะดังกล่าว จะไม่ปรากฏชัดเจนเทียบเท่าในอดีต แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่พอจะปรากฏให้เห็นในสังคมไทย...)

ส่วนการแบ่ง “**ข้าวด้านเศรษฐกิจ**” แบ่งออกได้เป็น “**เศรษฐกิจแบบเสรีนิยมหรือทุนนิยม**” (Laissez-Faire or Capitalism) คือ ระบบที่ให้เสรีภาพแก่ภาคเอกชนในการเลือกดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เอกชนมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน สามารถเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต เศรษฐทรัพย์ต่างๆ ได้อย่างมีเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ รวมทั้งการเลือกอุปโภคบริโภคสินค้า และบริการต่างๆ แต่ทว่าเสรีภาพดังกล่าวจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย กล่าวคือ การดำเนินการใดๆ ต้องไม่ละเมิดสิทธิเสรีภาพพื้นฐานของบุคคลอื่น ใช้ระบบของการแข่งขันโดยมีราคาและระบบตลาดเป็นกลไกสำคัญในการจัดสรรทรัพยากร โดยรัฐบาลจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ จะมีหน้าที่เพียงการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองและการป้องกันประเทศ

ส่วน “**เศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์**” (Communism) คือ ระบบที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมหรือทุนนิยม รัฐบาลเป็นเจ้าของทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งปัจจัยการผลิตทุกชนิด เอกชนไม่มีกรรมสิทธิ์ รัฐบาลเป็นผู้ประกอบการและทำหน้าที่จัดสรรทรัพยากรต่างๆ หน่วยธุรกิจและครัวเรือนจะผลิตและบริโภคตามคำสั่งของรัฐ กลไกราคาไม่มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจ การแก้ไขปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจกระทำโดยรัฐบาล รูปแบบของการวางแผนเป็นแบบบังคับจากส่วนกลาง (Central Planning) โดยคำนึงถึงสวัสดิการของสังคมส่วนรวมเป็นสำคัญ สรุปว่าระบบเศรษฐกิจนี้จะมีลักษณะเด่นอยู่ที่การรวมอำนาจทุกอย่างไว้ที่ส่วนกลาง รัฐบาลจะเป็นผู้วางแผนแต่เพียงผู้เดียว เอกชนมีหน้าที่เพียงแต่ทำตามคำสั่งของทางการเท่านั้น

ขั้วด้านเศรษฐกิจที่กล่าวในข้างต้นนี้ เกิดขึ้นมาจากขั้วทางการเมืองระหว่าง “ระบอบประชาธิปไตย” (Democracy) และ “ระบบคอมมิวนิสต์” (Communism) หลังการล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี 2534 เป็นต้นมา ทำให้ประเทศที่เปลี่ยนเป็นประชาธิปไตย หันมาใช้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม

บางประเทศที่ใช้คอมมิวนิสต์ ได้แก่ จีน เกาหลีเหนือ คิวบา ได้หันมาใช้ “เศรษฐกิจแบบสังคมนิยม” (Socialism) ซึ่งเป็นระบบที่รัฐจะเป็นผู้ครอบครองทรัพยากรการผลิตพื้นฐานไว้เกือบทั้งหมด และดำเนินกิจการหลักที่มีความสำคัญต่อประเทศ เช่น เหมืองแร่ น้ำมัน สาธารณูปโภคต่างๆ แต่ยังให้เสรีภาพแก่ประชาชนในการถือครองที่ดินทำกิน ทรัพย์สิน และทำธุรกิจค้าขายขนาดย่อมระหว่างท้องถิ่น

การแบ่งขั้วทางการเมืองนั้นไม่ได้มีเพียงแค่ขั้วที่มีความแตกต่างทางแนวคิดเท่านั้น แต่แนวคิดทางการเมืองเหมือนกันก็มีการแบ่งขั้ว เช่น การเมืองระบอบประชาธิปไตยของสหรัฐอเมริกา จะมีการแบ่งเป็น “ขั้วเดโมแครต” และ “ขั้วรีพับลิกัน” อย่างชัดเจน โดยเฉพาะในระหว่างการเลือกตั้งซึ่งมีการต่อสู้เพื่อแย่งชิงคะแนนนิยมจากประชาชนอย่างดุเดือด แต่หลังสิ้นสุดการเลือกตั้งขั้วทั้งสองได้หลอมรวมกลายเป็น “ขั้วของประชาชน”

ดังจะเห็นได้จากการที่คณะรัฐมนตรีของรัฐบาลนายโอบามา ซึ่งเป็นการผสมผสานกันระหว่างบุคคลที่มีความสามารถระหว่าง 2 ขั้วการเมือง เช่น นางฮิลลารี คลินตัน จะได้รับตำแหน่งรัฐมนตรีต่างประเทศ นายบิล ริชาร์ดสัน รัับตำแหน่งรัฐมนตรีพาณิชย์ หรือแม้แต่นายโรเบิร์ต เกตส์ รัฐมนตรีกลาโหมคนปัจจุบันจากพรรครีพับลิกันจะดำรงตำแหน่งเดิมต่อไป

หากพิจารณาในเชิงบวกอาจมองได้ว่าการแบ่งขั้วเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการแข่งขัน เพื่อให้ได้สิ่งที่ดี และเหมาะสมที่สุดของแต่ละสังคม แต่หาก

พิจารณาในเชิงลบบอาจมองได้ว่าเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการแก่งแย่ง ซึ่งดีซึ่งเด่น
ชนิดที่ไม่ได้ด้วยเล่ห์ ต้องเอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนต์ ต้องเอาด้วยคาถา
เล่ห์กลเม็ดเด็ดพราย ไม่เด็ดไม่ตาย มีก็กระบวนท่าต่างงัดออกมาใช้แบบ
ไม่ยังอย่างที่เกิดขึ้นในขณะนี้ จาก “ข้าวเพื่อไทย” ซึ่งใช้ “หลังเงิน (ตรา)”
และ “กระบวนท่าโฟนอิน” เป็นไม้เด็ดดูต ส.ส. จากพรรคร่วมรัฐบาลเดิม
และ “ข้าวประชาธิปไตย” ที่มี “ฝ่ามือ (สีเขียว) ที่มองไม่เห็น” เป็นไม้ตาย
กวาด ส.ส. เพื่อเปลี่ยนขั้วรัฐบาลใหม่ ล้วนเป็นสิ่งที่ดูคล้ายจะสร้าง “ความเสื่อม”
“ความถดถอย” ให้แก่ระบอบประชาธิปไตยของไทยซัดซัด

ถึงเวลาที่ “ข้าวเพื่อไทย” “ข้าวประชาธิปไตย” “ข้าวเขียว” “ข้าวเหลือง”
“ข้าวแดง” และอีกสารพันข้าวที่ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ ณ วันนี้
จำเป็นต้องสลายข้าวหลอมรวมเป็น “ข้าวขาว” หรือ “ข้าวประชาชน”
ที่แท้จริงเสียที และ “ข้าวที่อ่อนแอ” ก็ควรเปิดโอกาสให้ “ข้าวที่แข็งแรง”
จัดรัฐบาล เพื่อนำพาประเทศฝ่าฟันวิกฤติที่กำลังจะเกิดขึ้น...

อย่า!! มัวแต่แบ่งข้าว เล่นแ่ง อมใต้ แหกก๊ก กันอยู่เลย...พอเสียที
แค่ปัญหาเศรษฐกิจ การปลดคนงาน สังคมที่สับสนวุ่นวายที่ต้องเผชิญ
ทุกวัน “ประชาชนตาดำดำ” ก็ “ปวดหัว...เครียด” จะแยะอยู่แล้ว

หยุด!! ซ้ำเติม “ประชาชน” ด้วย “ปัญหาข้าว” เสียที...ขอร้อง
เถอะ..!!

“สยามรัฐ” เมื่อ “สารสนเทศ” .. “พ่นพิษ” ..!!

ทุกวันนี้ “สารสนเทศ” หรือ “ข้อมูล” ได้ทวีบทบาทอย่างยิ่งต่อมวลมนุษยชาติทั้งในด้านการบริหารจัดการ การเมืองการปกครอง หรือแม้แต่การพักผ่อนหย่อนใจ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อการตัดสินใจ เพื่อลดความเสี่ยง เปรียบเสมือนเป็น “แต้มต่อ” ที่จะเพิ่มโอกาสในการ “อยู่รอด” ในยุควิกฤติธุรมเร้าเฉกเช่นในขณะนี้ได้เป็นอย่างดี แต่ในทางตรงกันข้ามหากใช้ “ไม่ถูกทาง” ...“สารสนเทศ” ก็อาจกลายเป็น “ยาพิษร้าย” ได้เช่นกัน

โดยทั่วไปแล้ว “สารสนเทศ” (Information) หมายถึง ข้อมูลที่ถูกจัดโครงสร้างให้อยู่ในรูปแบบที่มีความหมายและมีมูลค่าต่อผู้รับ โดยนำข้อมูลมาผ่านกระบวนการประมวลผล และจัดให้อยู่ในรูปแบบที่ตรงกับความต้องการของผู้ใช้ และมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ตัดสินใจ ซึ่งผู้ใช้ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือเอกชนสามารถนำสารสนเทศที่ได้รับมาใช้เพื่อการตัดสินใจ โดยกระบวนการปรับเปลี่ยน “ข้อมูลดิบ” ให้เป็น “สารสนเทศ” สามารถดำเนินการด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีควบคู่กัน ได้แก่ การจัดกลุ่มข้อมูล (Grouping) การจัดเรียงข้อมูล (Sorting) การสรุปข้อมูล (Summarizing) หรือแม้แต่การออกรายงาน (Reporting)

จากกระบวนการปรับเปลี่ยนที่มีความยืดหยุ่น ส่งผลให้สารสนเทศสามารถนำเสนอไปสู่ผู้ใช้ได้ในรูปแบบที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น รายงานประเภทต่าง ๆ หนังสือ งานวิจัย รวมทั้งโพลันั้น ล้วนเป็นสารสนเทศทั้งสิ้น แต่หากกล่าวถึงสารสนเทศที่ “ประชาชน” ค้นเคยมามากที่สุดคงหนีไม่พ้น “ข่าวสาร” (News) สาเหตุที่ทำให้สารสนเทศชนิดนี้เป็นที่รู้จักอย่างมาก น่าจะเกิดจาก “ช่องทาง” ในการเผยแพร่ที่เข้าถึงได้กว้างขวาง โดยเฉพาะเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชน เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ และอินเทอร์เน็ต

ช่องทางหลากหลายที่ทำให้ข่าวสารทะลุทะลวงไปสู่ “ประชาชนชนิด เป็นเงาตามตัว” นั้น ย่อมส่งผลให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยเกิดอาการ “เอียน” “รำลึก” จนถึงขั้น “กระอัก” ข่าวสารก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อข่าวสารมีมาก จนดูเหมือนเกินความจำเป็น “นักสื่อมวลชน” กลายเป็น กลุ่มคนที่มึบเทาอย่างมาก ในการทำหน้าที่ “ผู้รักษาประตู” (Gate Keeper) ในการกั้นกรองข่าวสาร วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ เสนอข้อมูลในหลากหลาย แง่มุม เพื่อให้ประชาชนได้รับข่าวสารที่เพียงพอต่อการตัดสินใจประเด็นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม แต่หากสื่อมวลชนทำหน้าที่บกพร่อง ก็ย่อมส่งผลร้าย ต่อสังคม (เพราะ “ข่าวสาร” เป็นอาวุธร้ายที่ “ฆ่า” ใครต่อใครมานักต่อนัก)

กรณีหมอดูคอนเฟิร์มและนักร้องสาวชื่อดัง ซึ่งกำลังเป็นประเด็นร้อน ที่มีข้อพิพาทจนถึงขั้นขึ้นโรงขึ้นศาลฟ้องร้องค่าเสียหายถึง 50 ล้านบาท นั้น ถือเป็นภาพสะท้อนของ “พิษ” จากสารสนเทศซึ่งส่งผลกระทบต่อทุกฝ่าย ทั้งหมอดูชื่อดังที่ถูกฟ้องร้อง นักร้องสาวที่ต้องสูญเสียชื่อเสียง และประชาชน ที่ต้องรับข้อมูลข่าวสารที่ไม่เป็นจริงอย่างเป็นรูปธรรม แม้ว่ากรณีที่เกิดขึ้น จะเป็นเรื่องที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสังคมในภาพรวมมากนัก

แต่หาก “ข่าวสารอันผิดพลาด” ที่เผยแพร่สู่สาธารณชนนั้น เป็นกรณีที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศชาติอย่างรุนแรง ก็เกรงว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจะไม่ส่งผลกระทบแค่ในระดับบุคคล เท่านั้น...

จะพูด...เผยแพร่ หรือจะฟังอะไร?? ณ วันนี้ ก็คงต้องระมัดระวัง เพราะ “พิษสารสนเทศ” ทำประเทศชาติฟังมานักต่อนักแล้ว..!!

มติ จาก “โอบามา” สู่ “โอบามาร์ค” “ความเหมือน” ใน “ความต่าง”

“ผู้นำ” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ผู้นำทางการเมือง” ถือเป็นบุคคลที่มีความสำคัญ และมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความอยู่รอดของประเทศชาติ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่โลกเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย ผู้นำของประเทศต่าง ๆ ย่อมไม่สามารถหลีกเลี่ยงภาระหน้าที่อันหนักอึ้งของการนำประเทศให้รอดพ้นภาวะวิกฤติไปได้

“ผู้นำทางการเมือง” ที่ได้รับการจับตามองจากสังคมโลกมากที่สุด ในขณะนี้ คงหนีไม่พ้นนายบารัค โอบามา ประธานาธิบดี คนที่ 44 ของสหรัฐอเมริกา และนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี คนที่ 27 ของไทย (โดยเฉพาะสายตาคนไทย)

เพราะทั้งสองคน นอกจากจะเป็น “ผู้นำรุ่นใหม่ไฟแรง” ที่สร้างปรากฏการณ์แปลกใหม่ให้แก่ “วงการผู้นำโลก” โดยนายบารัค โอบามา คือ ประธานาธิบดีผิวสีคนแรกของอเมริกา และเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องจากนิตยสารไทม์ว่าเป็นบุคคลแห่งปี ขณะที่นายอภิสิทธิ์ หรือ “โอบามาร์ค” คือ นายกรัฐมนตรีที่อายุน้อยเพียง 44 ปี และมีลักษณะภาวะผู้นำตาม “แนวคิดผู้นำเชิงคุณลักษณะ” (Trait Approach) ซึ่งเป็นแนวคิดที่มุ่งอธิบายบุคลิกลักษณะของผู้นำที่เชื่อว่าผู้นำจะมีคุณสมบัติที่แตกต่างจากบุคคลทั่วไป โดยจากการศึกษาผู้นำที่มีความโดดเด่นหลายๆ คน ทำให้สามารถแบ่งคุณสมบัติที่ค้นพบได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

ลักษณะทางกายภาพ เช่น ความสูง รูปร่างภายนอก อายุ ลักษณะทางความสามารถ เช่น ความเฉลียวฉลาด ความรู้ ความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ หรือแม้แต่ลักษณะบุคลิกภาพ เช่น การควบคุมและแสดงออกทางอารมณ์ บุคลิกภาพแบบเปิดเผย-เก็บตัว ที่ครบครันชนิด “กินกันยาก”

พิจารณาได้จากลักษณะทางกายภาพ ทั้งรูปร่างหน้าตาที่ดูสง่างาม มีราศี ลักษณะทางความสามารถ ความเฉลียวฉลาด ได้รับการศึกษาจาก

มหาวิทยาลัยชั้นนำระดับโลก ซึ่งนายโอบามาจบการศึกษาปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย และปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ขณะที่นายอภิสิทธิ์จบการศึกษาปริญญาตรี ปรัชญา การเมือง และเศรษฐศาสตร์ ปริญญาโทเศรษฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด นอกจากนี้ยังจบการศึกษาปริญญาตรี นิติศาสตร์ และได้รับปริญญาเอก นิติศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ส่วนการพูดในที่สาธารณะอันเป็นหนึ่งในคุณสมบัติที่ผู้นำจึงจะมีนั้น ทั้งสองคนต่างมีความสามารถในการสื่อสารที่ดีเยี่ยม ชนิดที่ “สะกดผู้ฟังได้อยู่หมัด” ทั้งกรณี “Change” ของโอบามา และ “แหวนหมั้นยายเนียม” นิยายการเมืองที่กินใจของโอบามาร์ค รวมทั้งลักษณะบุคลิกภาพ การควบคุมอารมณ์และการแสดงออกทางอารมณ์ที่ดีเยี่ยมไม่แพ้กันแล้วยังเป็นผู้นำที่ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งในช่วงเวลาที่ประเทศเต็มไปด้วยสารพันปัญหา จึงจำเป็นต้องแบกรับความหวังในการนำพาประเทศให้รอดพ้นจากวิกฤติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

อย่างไรก็ตาม การพิจารณา “ผู้นำทางการเมือง” ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ “อำนาจ” ชนิดที่แยกไม่ออก ส่งผลให้จำเป็นต้องพิจารณาผู้นำในด้านของคุณสมบัติ “ผู้นำเชิงอำนาจ-อิทธิพล” (Power-Influence Approach) ซึ่งเป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของภาวะผู้นำที่ได้มาจากอำนาจ-อิทธิพล โดยส่วนใหญ่จะเน้น หรือพิจารณาที่ขนาด ชนิด และ การใช้อำนาจของผู้นำควบคู่ไปด้วย

คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าอำนาจเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้นำ เพราะนอกจากจะทำให้มีอิทธิพลต่อผู้ใต้บังคับบัญชาแล้ว ยังสามารถมีอิทธิพลต่อผู้นำในระดับเดียวกัน หรือต่อผู้บังคับบัญชาในระดับสูง รวมทั้ง บุคคลภายนอกหน่วยงานและองค์กรได้ อันจะส่งผลให้การทำงานมีประสิทธิภาพ

มากยิ่งขึ้น ดังนั้นแหล่งอำนาจของผู้นำ แนวโน้มการเพิ่มและลดอำนาจของผู้นำ ตลอดจนความสามารถในการปรับตัวขององค์กรหรือประเทศต่อสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป อันเนื่องมาจากการใช้กลยุทธ์ อิทธิพล หรืออำนาจของผู้นำ จึงเป็น “กำลังภายใน” ที่ผู้นำทางการเมืองจำเป็นต้องมี

หากพิจารณาในมิติตามแนวคิดดังกล่าวก็คงต้องพิจารณาข่าวลือที่ดูจะเป็นความเหมือนในความแตกต่างที่ต้องเปรียบเทียบว่า “โอบามา” มีภาษีที่ดีกว่า “โอบามาร์ค” เนื่องจากการเข้าสู่ตำแหน่งที่เป็นไปอย่างชอบธรรมและสง่างาม ขณะที่ผู้นำของไทยนั้น คุณคล้ายจะมีการเข้าสู่ตำแหน่งที่มีกระแสสับสน ทั้งยื้อยุด อุดกระชาก ชิงไหวชิงพริบ

ไม่ว่าจะเป็น “ข่าวลือ” เกี่ยวกับ “มือ (สีเขียวก) ที่มองไม่เห็น” ซึ่งอุมซิ่น “เก้าอี้นายกฯ” ผนวกกับการสนับสนุนจาก “กูเห่าภาค 2” อย่างกลุ่มเพื่อนเนวิน ก็ยังเป็นการ “ตอกย้ำ” ให้เห็นถึงกลิ่นไอ (น้ำเน่า) ของการเมืองยุคเก่าที่เต็มไปด้วยการชิงไหวชิงพริบ หักเหลี่ยมเดือนคม เพื่อแย่งชิง “อำนาจ” ที่ยังคงแฝงอยู่ในการเป็น “ผู้นำยุคใหม่” อย่างไม่เปลี่ยนแปลง (และไม่มีทีท่าว่าจะเป็น “ตำนานทางการเมืองไทย” ได้เสียที...!!)

“วัฒนธรรมทางการเมืองระบอบประชาธิปไตยแบบอเมริกา” ซึ่งประชาชนมีความตื่นตัวทางการเมืองในการแสดงออกทางการเมือง ความภูมิใจในความเป็นพลเมือง รู้จักการรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่างทางการเมือง ต่อต้านอำนาจรัฐที่ไม่เป็นธรรม ตลอดจนรู้จักการเรียกร้องผลประโยชน์ และคุณภาพชีวิตที่ดีจากรัฐบาล โดยเคารพในกรอบของกฎหมายของประเทศ จนทำให้การเข้าสู่อำนาจของผู้นำเป็นไปโดยไร้ข้อกังขาแตกต่างจาก “วัฒนธรรมทางการเมืองระบอบประชาธิปไตยแบบไทยไทย” โดยประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจอำนาจที่แท้จริงของคำว่า “ประชาธิปไตย” เท่าที่ควรนั้น จนทำให้กลไกการเข้าสู่อำนาจของผู้นำใน

หลาย ๆ ครั้ง เป็นไปในลักษณะ “ขาดๆ เกินๆ” โดยบางครั้ง “ผู้นำ” ก็มีอำนาจจนเกิน “พอดี” หรือบางครั้ง “ผู้นำ” ก็มีอำนาจ “ไม่เต็มที่” เพราะต้องคำนึงถึงบุญคุณของบุคคลที่ “อุ้มชู” จนทำให้เกิดปรากฏการณ์ “แบ่งเค้ก..โควตา รัฐมนตรี” เพื่อทดแทน “บุญคุณ” ถือเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ผู้นำไทยขาดการมี “ภาวะผู้นำเชิงอำนาจ-อิทธิพล”

ณ วันนี้ แม้การเข้าสู่อำนาจจะมีการวิพากษ์วิจารณ์กันว่าอาจจะไม่สง่างาม หรือชาวสะอาดดูผ้าขาว แต่ก็เป็น “สีขาวยุ่น” ที่พอจะรับได้ แล้วยิ่งได้แรงหนุนจากสถานการณ์บ้านเมืองที่ “ประชาชน” ต้องการ “ผู้นำหน้าใหม่” (ไม่นอมินี) เพื่อหวังจะให้นำความเปลี่ยนแปลงมาสู่ประเทศ ก็ยิ่งทำให้ไม่มีใครสนใจว่าการก้าวเข้ามาเป็น “นายกรัฐมนตรี คนที่ 27” นั้นได้มาด้วยวิธีใด..??

แต่ขอให้ “โอบามาร์ค” ตั้งใจทำงาน เพื่อประเทศชาติ ประชาชน แก้ไขปัญหาบ้านเมือง นำพาบ้านเมืองให้ผ่านพ้นวิกฤติได้เท่านั้น ก็ถือเป็น “นายกรัฐมนตรีได้อย่างเต็มภาคภูมิ”

สภาพการเมืองไทย ณ วันนี้ ขอให้ได้ “นายกฯ” ที่ทำงานได้กิติเพียงพอแล้ว... SUAN DISTT POLL

และยังทำงานได้ “สำเร็จ” ตามความคาดหวังของ “คนไทย” ในภาวะที่เศรษฐกิจ สังคม และการเมืองไทยวุ่นวายแบบนี้ได้ รับรองว่า “แน่กว่า” โอบามา หลายขุมทีเดียว..!!

สยามรัฐ...คนรอบข้าง

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“บัญญัติ 9 ประการ”

วานธรรมดาที่ไม่ธรรมดา...!?!

รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์

สยามรัฐ

สยามรัฐ

สยามรัฐ

“บัญญัติ 9 ประการ” วานรรรมภาที่ไม่รรรมภา..!?!

กฎหมายแม้จะเป็นบรรทัดฐานที่กำหนดไว้ในระเบียบแบบแผน ซึ่งผู้มีอำนาจทางการปกครองบ้านเมืองได้กำหนดขึ้น เพื่อบังคับให้บุคคล ปฏิบัติตามหรือห้ามมิให้กระทำ หากฝ่าฝืนจะถูกลงโทษตามบทบัญญัติ ที่สามารถควบคุมสังคมให้เกิดความสงบสุขได้ในระดับหนึ่ง

แต่จากลักษณะพื้นฐานที่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ายังคงมีการแบ่งชนชั้น แอบแฝงอยู่ในสังคมไทย ย่อมส่งผลให้ “ผู้มีอำนาจทางการเมือง” หรือ “นักการเมือง” ไล่เลียงตั้งแต่ อบต. อบจ. สจ. นายกเทศมนตรี ส.ส. รมช. รมว. รองนายกฯ หรือแม้แต่ นายกรัฐมนตรี ล้วนดูคล้ายจะได้รับอภิสิทธิ์ ที่เหนือกว่าประชาชนธรรมดา (พิจารณาจากในอดีต เมื่อ “นักการเมือง” มีพฤติกรรมหมิ่นเหม่ต่อการกระทำผิด ก็มักจะมีการใช้ “ช่องโหว่” ทางกฎหมายเอาตัวรอดได้ทุกครั้ง แต่ที่ร้ายแรงกว่า คงหนีไม่พ้นการเปลี่ยนแปลงหรือปรับกฎหมาย เพื่อหาประโยชน์ให้แก่ตนเองและพวกพ้อง ซึ่งนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ได้ให้นิยามว่าเป็น “การทุจริตเชิงนโยบาย”..!!)

ดังนั้นเมื่อต้องควบคุม รมช. รมว. รองนายกฯ และนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มี “อำนาจ” ให้อยู่ในกรอบระเบียบ และจริยธรรม อันจะส่งผลให้การทำงานของ “รัฐบาลอภิสิทธิ์ 1” เป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และไม่ถูกครหา จึงจำเป็นต้องมีการกำหนด “บัญญัติ 9 ประการ” เปรียบเสมือนเป็น “กฎเหล็ก” ที่คณะรัฐมนตรี ไม่อาจทำผิดได้ ซึ่งประกอบไปด้วย

1. ต้องน้อมนำ พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่พระราชทานในการถวายสัตย์ปฏิญาณโดยเฉพาะการปฏิบัติงาน ให้เกิดความเรียบร้อยและความสงบสุขในหมู่ประชาชน
2. คณะรัฐมนตรีต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต
3. ความเป็นเอกภาพและความชัดเจนในการดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาล

4. การทำงานของรัฐบาลจะต้องเป็นไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

5. รัฐมนตรีทุกคนต้องเข้าร่วมประชุมสภาผู้แทนราษฎรอย่างสม่ำเสมอ

6. รัฐมนตรีทุกคนต้องปฏิบัติตนโดยคำนึงถึงความรู้สึกของประชาชน

7. จะต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วม และรับฟังความคิดเห็นของประชาชน

8. รัฐบาลต้องพร้อมที่จะรับการตรวจสอบในเชิงนโยบายและด้านอื่นๆ

9. รัฐมนตรีทุกคนไม่มีสิทธิเหนือประชาชน ในแง่ของการปฏิบัติตามกฎหมาย แต่ความรับผิดชอบทางการเมืองมีมาตรฐานสูงกว่าความรับผิดชอบทางกฎหมาย

“บัญญัติ 9 ประการ” ถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานที่ดีเยี่ยม ซึ่งหากคณะรัฐมนตรีสามารถปฏิบัติตามได้จริง ก็เชื่อว่าการบริหารประเทศในภาวะวิกฤติรอบด้านเป็นสิ่งที่ทำได้ไม่ยาก แต่หากปฏิบัติตามไม่ได้ หรือไม่ปฏิบัติตาม **“บัญญัติ 9 ประการ”** ก็ไม่ต่างอะไรกับ **“เสือกระดาษ”** ที่เหมือนมีอำนาจ สุดท้ายก็ไม่มี จะเป็น **“เสือตัวเป็นๆ”** หรือ **“เสือกระดาษ”** อีกไม่นานก็คงรู้...

แต่ที่รู้แน่แน่ ณ วันนี้ คือ การบริหารกรม ด้วย **“บัญญัติ 9 ประการ”** เป็นงานธรรมดาที่ไม่ธรรมดาของ **“นายทง อภิลิทธิ”** จริงจริง..!?

แล้วยังจะมีการประเมิน กรม. ใน 3 เดือน โดยมี **“9 กฎเหล็ก”** เป็น **“ตัวชี้วัด”** (Key Performance Indicator หรือ KPI) ก็น่าจะทำให้ **“ประชาชน”** ได้มีโอกาสเห็นโฉมหน้า **“กรม.อภิลิทธิ 2”** ในไม่ช้า..!!

วิเทศมนตรีกระทรวงพาณิชย์ไทยเป็นองค์ประกอบธุรกิจของมหาวิทยาลัย
สหกิจศึกษา

องค์ประกอบของธุรกิจบริการการศึกษาและวิชาชีพของมหาวิทยาลัย
สหกิจศึกษาที่มุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์

นรรชนี (Index)

กฎหมาย	55, 85, 94, 121, 203, 272, 321, 340, 347, 366
กระทรวงอุตสาหกรรม	240
กัลยา โสภณพนิช, คุณหญิง	32
การจัดการความรู้ (KM)	18, 130, 145
การจัดการศึกษา	131, 137, 217
การตั้งครุภัก	212, 220
การแต่งกาย	3, 24, 25, 208
การทำน้แห้ง	212, 220
การบริหารการศึกษา	142, 236, 268
การประชาสัมพันธ์	142, 227, 233, 282, 331
การประชุมสภา	32, 64, 262
การเปลี่ยนแปลง (Change)	312, 361
การพนัน	55, 80, 84
การเมืองไทย	24, 32, 46, 64, 104, 120, 176, 190, 198, 269, 286 308, 312, 321, 350
การเมืองอเมริกา	65, 308, 320
การลงทุน	312
การลี้ภัยการเมือง	70
การเลิกทาส	294
การเลือกตั้ง	90, 190
การว่างงาน	313
การวิจัย	202, 223, 253
การไว้ทุกข์	5, 28
การศึกษาต่างประเทศ	135, 142
การศึกษาไทย	131, 145, 180, 184, 205, 236, 268
การสื่อสาร	276, 282, 320, 357
การอภิปราย	64, 190, 194
การอ่าน	15, 184
กาลิโน	80, 84
กินเจ	276, 280
กินชอ	272
เกม	13, 17, 226, 230, 272
ขโมย	60, 94, 98, 112, 152
ขวัญแก้ว วัชรโรทัย	148
ของแพง	121
ข้อมูล	25, 42, 65, 190, 223, 266, 356
ขั้วการเมือง	350
ขั้วเศรษฐกิจ	351
ข้าว	36, 51, 60, 120, 160, 254, 266, 286, 326, 356
ข้าวลือ	198
คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ	226, 230
ครอบครัว	19, 56, 100, 108, 113, 237, 248, 272, 350

ครู	6,18, 22, 24, 57, 95, 113, 130, 134, 142, 145, 184, 202 217, 236, 272
ความขัดแย้ง	3, 9, 32, 46, 157, 216, 244, 252, 259, 277, 283, 286 326, 330
ความคาดหวัง	36, 41, 46, 194, 255, 363
ความยากจน	312, 317
ความรัก	50, 221
ความสามัคคี	3, 9, 24, 46, 295, 333
คุณธรรม	24, 41, 61, 81, 84, 95, 98, 100, 113, 162, 204
คุมกำเนิด	208, 220
ความฉลาด	18, 41, 95
คอร์ปชั่น	24
ฆ่าตัวตาย	166
จอร์จ บุซ	322
จอห์น แมคเคน	322
จริยธรรม	24, 41, 51, 61, 81, 84, 95, 98, 100, 113, 162, 204, 366
จำลอง ศรีเมือง, พล.ต.	303
จิตวิทยาพัฒนาการ	17, 56, 272
เจียง ไค เซ็ก, จอมพล	70
โครงการ	60, 94, 98, 112, 152
เฉลิม อยู่บำรุง, ร.ต.อ.	194, 341
ชวน หลีกภัย	64, 75
ชวลิต ยงใจยุทธ, พล.อ.	283
ชัย ชิดชอบ	341
ชุดประจำชาติ	208
โซยา สะสมทรัพย์	120
เช็กส์	51, 55, 161, 212, 220, 273
เด็กปฐมวัย	13, 17, 184, 236, 268
เด็กแว้น	54, 60, 272
เด็กสก็อย	54, 272
เด็กซิ่ง	54
ตงงาน	98, 313, 316
ดวง อันทะไชย	236
ตำรวจ	8, 54, 108, 121, 255, 286, 298
ตีนตบ	298, 302, 332
ติกดาบลายซ์ (Blyte)	346
ทรงศักดิ์ ทองศรี	194
ทฤษฎีการกำหนดวาระ	253
ทฤษฎีการเรียนรู้	113
ทฤษฎีการเลียนแบบ	139
ทฤษฎีเข็มฉีดยา	252
ทฤษฎีความขัดแย้ง	32,244,245
ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรม	222
ทฤษฎีจิตวิเคราะห์	162

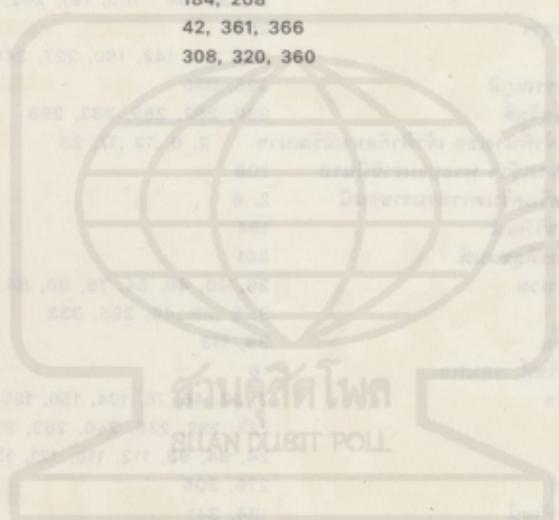
พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว	184
พ่อแม่	18, 55, 184, 226, 232
พันธมิตรฯ	71, 156, 174, 244, 255, 283, 286, 303, 326, 330
พุทธศาสนา	29, 60, 100
เพศสัมพันธ์	51, 55, 138, 202, 212, 220
ภัย	60, 160, 166, 170, 226, 231, 316
ภาพลักษณ์	43, 46, 142, 156, 163, 181, 331
ภาวะผู้นำ	36, 41, 90, 135, 232, 250, 258, 320, 342, 360
ภาษาไทย	184
ภาษาอังกฤษ	7
มรดกของชาติ	153
มือ	156, 174, 245, 286, 298, 302
มิ่งขวัญ แสงสุวรรณ	194, 341
มิลยูนิเวิร์ส	208
มือคบ	298, 302, 332
อยุธยา ตีเยไพรัช	198
ยุบพรรคการเมือง	340
ยุบสภา	198
ยาเสพติด	55
เยาวชน	8, 51, 54, 104, 143, 161, 191, 212, 220, 226, 233
ระบบรัฐสภา	64, 75
รัฐธรรมนูญ	340
รัฐบาล	3, 9, 46, 64, 74, 105, 157, 166, 177, 190, 195 217, 244, 245, 249, 283, 313
รัฐบาลเงา	75
รัฐมนตรี	36, 47, 57, 64, 139, 198, 269, 366
รับน้อง	180
แรงงานไทย	312
โรค	316
ฤดูหนาว	316
ล่วงละเมิดทางเพศ	99, 138, 161, 202
ลักษณ์ เรขานิเทศ	117
วัฒนธรรม	28, 50, 60, 99, 108, 204, 209, 254, 283, 362
วัด	61, 100, 122, 126
วันขึ้นปีใหม่	122, 126
วันครู	22, 24
วันเด็ก	12, 16
วันปืยมหาราช	294
วันพ่อ	336
วันพีชมงคล	127
วันมาฆบูชา	60
วันลอยกระทง	127
วันวาเลนไทน์	50
วันสงกรานต์	108, 120, 122, 126

ทฤษฎีสัญญาวิทยา	152
ท่องเที่ยว	85, 113
ทักษิณ ชินวัตร, พ.ต.ท.	70
เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT)	266
โทรทัศน์	64, 253, 356
ธนาคารแห่งประเทศไทย	312
นปช.	255, 298, 330
นภคล บัททะ	194, 198
นโยบายรัฐบาล	64, 101, 176, 366
นักการเมือง	3, 9, 24, 37, 64, 67, 90, 105, 116, 195, 217, 323, 366
นักการศึกษา	5, 9
นักเรียน	202, 236
นักวิชาการ	41, 258
นายกรัฐมนตรี	40, 64, 70, 105, 258, 269, 340, 366
นิทาน	18
บ่อนเสรี	80, 84
บัญญัติ บรรทัดฐาน	32
บารัก โอบามา	308, 320, 360
บิกอายส์ (Big Eyes)	346
ป. พิบูลสงคราม, จอมพล	22
ประชาธิปไตย	32, 40, 47, 65, 77, 105, 190, 244, 299, 308, 326, 362
ประชาธิปไตย	81, 84
ประท้วง	156, 175, 191, 245, 286, 298, 302, 326, 330
ประธานวุฒิสภา	90
ประธานสภาผู้แทนราษฎร	32, 46
ประธานาธิบดี	308, 320, 322, 360
ปราสาทพระวิหาร	191, 198, 216
ปรีดี พนมยงค์	70
ปัญหาการเมือง	24, 37, 120, 156, 160, 216
ปัญหาเศรษฐกิจ	24, 120, 160, 166, 216, 312, 330, 346
ปัญหาสังคม	24, 54, 60, 94, 98, 101, 113, 120, 153, 160, 166, 216, 222
ปาอี	298, 303
ผิน ชุณหะวัณ, พลเอก	70
ผู้ประกอบการใหม่ (NEC)	240
ผู้ว่า กทม.	317
ฝ่ายค้าน	9, 46, 74, 105, 157, 195, 217, 283
พม่า	148, 160
พรรคชาติไทย	340
พรรคประชาธิปัตย์	40
พรรคพลังประชาชน	36, 40, 47, 70, 317,
พรรคสมัครใหม่	340
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว	294
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช	2, 6, 148, 208, 337

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว	184
พ่อแม่	18, 55, 184, 226, 232
พันธมิตร	71, 156, 174, 244, 255, 283, 286, 303, 326, 330
พุทธศาสนา	29, 60, 100
เพศสัมพันธ์	51, 55, 138, 202, 212, 220
ภัย	60, 160, 166, 170, 226, 231, 316
ภาพลักษณ์	43, 46, 142, 156, 163, 181, 331
ภาวะผู้นำ	36, 41, 90, 135, 232, 250, 258, 320, 342, 360
ภาษาไทย	184
ภาษาฝรั่งเศส	7
มรดกของชาติ	153
มือ	156, 174, 245, 286, 298, 302
มิชชั่น	194, 341
มิสยูนิเวิร์ส	208
มอดบ	298, 302, 332
อยุธยา ดิยะไพรัช	198
ยุบพรรคการเมือง	340
ยุบสภา	198
ยาเสพติด	55
เขาวชน	8, 51, 54, 104, 143, 161, 191, 212, 220, 226, 233
ระบบรัฐสภา	64, 75
รัฐธรรมนูญ	340
รัฐบาล	3, 9, 46, 64, 74, 105, 157, 166, 177, 190, 195 217, 244, 245, 249, 283, 313
รัฐบาลเงา	75
รัฐมนตรี	36, 47, 57, 64, 139, 198, 269, 366
รับน้อง	180
แรงงานไทย	312
โรค	316
ฤดูหนาว	316
ล่วงละเมิดทางเพศ	99, 138, 161, 202
ลักษณะ เรชานีเทค	117
วัฒนธรรม	28, 50, 60, 99, 108, 204, 209, 254, 283, 362
วัด	61, 100, 122, 126
วันขึ้นปีใหม่	122, 126
วันครู	22, 24
วันเด็ก	12, 16
วันปืยมหาราช	294
วันหยุด	336
วันพีชมงคล	127
วันมาฆบูชา	60
วันลอยกระทง	127
วันวาเลนไทน์	50
วันสงกรานต์	108, 120, 122, 126

วันแห่งความรัก	50, 60
วันอาสาฬหบูชา	127
วัยรุ่น	51, 54, 108, 212, 220, 248, 272, 346
วารินทร์ บัววิรัตน์เลิศ	117
วิทยา อินทลา	236
วิทย์	64, 356
วี เอ็ม กุลกานี	12, 16
วุฒิสภา	90
ศาลรัฐธรรมนูญ	340
ศาสนา	61
เศรษฐกิจไทย	24, 312, 317, 330
ส.ว.	90
ส.ส.	32, 36, 64, 105, 191, 262, 342, 353, 366
สงครามข้าวสาร	266
สถานศึกษา	100, 113, 142, 180, 227, 248, 272
สนามบินสุวรรณภูมิ	326, 330
สมชาย วงศ์สวัสดิ์	230, 262, 269, 283, 298
สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนาฯ	2, 6, 12, 17, 28
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ	208
สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี	2, 6
สมพงษ์ อมรวิวัฒน์	194
สมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์	341
สมัคร สุนทรเวช	36, 40, 46, 64, 75, 80, 84, 94, 116, 120, 194, 258
สมานฉันท์	3, 9, 29, 46, 295, 333
สยามเมืองยิ้ม	99, 113
สฤณี ธนะรัชต์, จอมพล	16
สวนดุสิตโพล	2, 22, 46, 76, 104, 156, 180, 194, 198, 212, 216, 220 227, 232, 236, 240, 263, 312, 320
สังคมไทย	24, 94, 98, 112, 116, 121, 134, 350
สัญญาศาสตร์	276, 305
สันติ พร้อมพัฒน์	194, 341
สารสนเทศ	42, 266, 356
สินามิ	148
สื่อมวลชน	6, 13, 19, 36, 41, 60, 113, 120, 138, 160, 191, 248 249, 252, 286, 290, 357
สุขภาพจิต	166
สุรพงษ์ สืบวงศ์ลี	194
สุรยุทธ์ จุลานนท์, พล.อ.	17
เสฉวน	148
เสรีพิศุทธ์ เตมียาเวส	120
ไสยศาสตร์	163
หนังสือพิมพ์	286, 356
หมอดู	116
เหตุการณ์ 6 ตุลาฯ	64

เหมา เจ๋อ ตุง	70
โหม	116
อนุบาล	8, 13, 18, 184, 236, 268
อภิวันท์ วิริยะชัย, พ.อ.	341
อภิลิทธิ์ เวระชาชีวะ	40, 64, 75, 258, 262, 298, 360, 366
อัคตภัย	170
อาคารสูง	170
อาจารย์	7, 113, 202
อารยะชัตชิน	299, 302
อินเทอร์เน็ต	13, 17, 64, 272, 290, 356
อุบัติภัย	148
อุบัติเหตุ	109, 126
เอกลักษณ์ไทย	184, 208
อำนาจ	42, 361, 366
โอบามา	308, 320, 360

ส่วนดุสิตโพล
SUAN DUSIT POLL

ปกเปลือก ประเทศไทย

บทความหรือข้อเขียนของอาจารย์สุภูมิในสยามรัฐได้รับการกล่าวถึงค่อนข้างมาก เพราะส่วนใหญ่เป็นการให้มุมมอง แง่คิด บนพื้นฐานข้อมูลที่ผ่านการสำรวจมาอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ ทั้งเป็นประเด็นที่กำลังอยู่ในความสนใจของสังคมอีกด้วย

วิโรจน์ วัฒนธาดากุล
บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

รองศาสตราจารย์ ดร.สุภูมิ เจริญทรัพย์ เชี่ยวกร้าและคลุกคลีอยู่กับ “ความเห็น” ผ่านระเบียบการวิจัย ที่เราคุ่นเคยกันในฐานะ “โพล” “ความเห็นอันหลากหลาย” จาก “โพล” ดังกล่าว ย่อมเป็นพื้นฐานและเป็นคลัง “ข้อมูล” อันสำคัญ ของนักวิชาการท่านนี้ เมื่อรองศาสตราจารย์ ดร.สุภูมิ มาอยู่ในฐานะผู้ให้ “ความเห็น” ผ่าน “บทความ” “ความเห็น” ดังกล่าว จึงไม่ได้เป็นเพียงความคิด ความเชื่อ หรือเป็นทัศนคติส่วนตัวของผู้เขียนอย่างเปลี่ยวดาย ตรงกันข้าม กับมีพื้นฐานอันแข็งแกร่งจากคลังข้อมูลที่สะสมมาจาก “ความเห็น” อันหลากหลายผ่านการทำโพล “ประเทศไทย” ที่ถูกปกเปลือก โดยรองศาสตราจารย์ ดร.สุภูมิ จึงมีแง่มุมที่น่าสนใจ และท้าทายให้ค้นหาหิ้งว่า “เนื้อใน” หลังจากถูกปกเปลือกแล้วคืออะไร

สุวพงศ์ จันผิงเพชร
บรรณาธิการหนังสือพิมพ์มติชน

ปกเปลือกประเทศไทย
ISBN 978-974-03-2535-2

9 789740 325352

C 112
120000 240 บาท